

Shotaro Ikenami

**Crimele din orașul
Shogunului**

**MAESTRUL
ASASIN**

Editura Nemira

București, 1994

Colecția: Ora H

ISBN: 973-9144-78-0

DOUĂ SOȚII

ÎN CIUDA AVERTISEMENTELOR SOȚIEI SALE, KINZO, meșterul care făcea încălțări cu talpă de lemn, se dădu jos din pat ca să tragă o pipă. Reușise să reziste fără să fumeze în timpul bolii, dar acum că se simțea puțin mai bine, dorința era prea puternică pentru a i se putea împotrivi. Așteptă până ce nevastă-sa, Odai, plecă la cumpărături și ieși clătinându-se în stradă să cumpere tutun, apoi răscoli prin toată casa, căutându-și pipa pe care aceasta i-o ascunsese.

Când Odai se întoarse acasă cu fiica lor de cinci ani, agățată în spate, nu-și putu crede ochilor.

— Ce faci? Întrebă ea, încercând să-i smulgă pipa din mână. Vrei să te prindă doctorul Baian fumând?

— Lasă-mă în pace. Câteva fumuri nu pot să-mi facă rău.

O împinse cât colo, continuând să fumeze. Era încă foarte palid, cu ochii umflați de boală.

Exact în acea clipă, Baian intră prin ușa din spate. Trecu fără zgomot în spatele lui Kinzo și-l pocni peste ceafă. Când Kinzo se chirci apucându-se de cap, Baian îi luă pipa din mână, o rupse în două și o băgă în kimono, împreună cu tutunul rămas.

Baian era un uriaș de peste 1,80 m, dar se mișca cu o grație surprinzătoare pentru masivitatea trupului său. Ochii-i erau ca două crăpături înguste, ascunse în spatele unor sprâncene proeminente și uneori era greu să-ți dai seama dacă erau închisi sau deschiși. Țeasta o avea rasă,

asemenea celor mai mulți doctori în timpul acela.

Nu se știau prea multe despre viața lui particulară, în schimb circulau zvonuri din belșug:

— *Se spune că a învățat meserie la Kyoto.*

— *Nu-ți vine a crede că un om voinic, cu degete așa de groase, poate lucra cu atâta delicatețe.*

— *Se mișcă așa ușor, că uneori mă îngrozesc privindu-l lucrând.*

— *Da, dar știe precis ce face.*

— *Nu încape îndoială! Mă supăra mijlocul de trei luni, iar el m-a vindecat în cinci zile.*

— *Așa repede?*

— *Da, dar trebuie să fie într-o dispoziție anume ca să te vadă - dacă n-are chef de lucru, nu se răzgândește orice ar fi. E un tip ciudat Baian ăsta. Știai că nu scoate o vorbă când își îngrijește pacienții?*

De data asta însă, Baian, tăcut de obicei, se grăbi să glăsuiască:

— Ai și uitat că era cât pe-acți să mori zilele trecute? Nevastă-ta nu te-a vegheat zi și noapte ca să te vadă acum otrăvindu-te singur, de îndată ce te simți un pic mai bine. Dacă te apuci iar de fumat, n-o să mai rezisti nici trei zile.

Baian vorbea liniștit, dar pe măsură ce-l asculta, Kinzo începu să tremure.

După plecarea lui Baian, Kinzo se întoarse spre Odai și spuse:

— I-ai auzit vocea? M-a speriat de moarte.

— Ce vrei să spui? Mormăia pe sub nas ca de obicei!

— Nu, era înspăimântător. Credeam c-o să mă omoare.

— Lasă prostiile! Dar să știi că avea dreptate. Gata cu tutunul!

— Bine, cum vrei tu.

Din clipa aceea, Kinzo a stat liniștit în pat și a făcut exact ce i-a spus nevastă-sa. Odai nu credea că felul în care Baian îi vorbise bărbatului ei avusese ceva care să-l sperie, dar era recunoscătoare pentru efectul pe care-l avusese asupra lui. Voia doar ca el să se facă bine cât mai repede, ca să se poată întoarce la lucru, în prăvălie.

Casa lui Kinzo se afla la jumătatea drumului care urca dealul, ducând spre Shinagawadai. Pe atunci, zona mai era încă o suburbie a orașului Edo, oferind priveliști cuprinzătoare spre sud și vest, peste câmpuri și păduri. Temple, case țărănești și conace ale boierilor și samurailor punctau coastele împădurite.

Puțin mai departe, spre sud, era un altar numit Kijinomiya. Legenda spunea că pe la începutul secolului, shogunul vâna prin împrejurimi și un fazan a zburat spre altar, intrând apoi înăuntru, ca să scape. Shogunul a întrebat localnicii cum se numește altarul. Când a aflat că acesta n-avea nume, a hotărât să-i spună Kijinomiya - Altarul Fazanului.

Adăpostită în codru, pe celălalt mal al râulețului care curgea în dreptul intrării în altar, se afla căsuța cu acoperiș de paie a lui Baian.

Deși acesta arăta de peste patruzeci de ani, n-avea de fapt decât treizeci și cinci. Locuia singur, fără servitori. Singura ajutoare era Oseki, nevasta unui țăran localnic, care venea să-i facă curățenie și să spele.

Când Baian se întoarce în ziua aceea de la vizitele obișnuite, în fața ușii găsi un coș plin cu pește. Deși era de felul lui un tip indolent și prea puțin interesat de bani sau de bunuri materiale, era un doctor foarte priceput, care primea deseori daruri simple de la pacienți, ceea ce părea să probeze faptul că, în ciuda comportamentului său

neplăcut, era iubit. Niciodată nu trata cazuri care îi depășeau competența și cu toate că îl dureau sufletul să întoarcă spatele unor suferinzi, le recomanda pur și simplu, să se ducă la un doctor mai bun.

Duse peștele la bucătărie, lingându-se pe buze dinainte. Era după Anul Nou, iar iarna era anotimpul cel mai potrivit pentru pește.

Turnă puțin sos de soia și *sake*¹ într-o tigaie, apoi puse peștii la prăjit. Când fură gata, îi duse la masă și-și turnă o porție mare de *sake* rece, înainte de a începe să mănânce.

Norii gri care acopereau cerul încă de dimineață cernură o rafală de fulgi de nea și, deși era doar patru după-amiază, fu nevoit să aprindă o lampă înainte de a se așeza la masă.

— Scuzați! se auzi o voce răgușită la intrare. Doctorul Baian e acasă?

Baian dădu pe gât dintr-o singură înghițitură restul de *sake*, înainte de a răspunde.

— Dumneata ești, Ichibei? Intră! strigă el, fără să se ridice de la masă.

Ca și Baian, Ichibei era un om voinic. Se purta foarte politicos și, în hainele lui scumpe, arăta ca un proprietar de magazin sau negustor bogat.

Intră în cameră și se așează la masă în fața lui Baian.

— Iar a început să ningă, zise.

— N-ar fi trebuit să ieși pe o vreme ca asta.

— Ai dreptate, mă așteaptă un palanchin² la ceainăria de peste drum.

¹ Sake este o băutură alcoolică japoneză, făcută din orez (decorticat sau nedecorticat) fermentat. În limba japoneză „sake” înseamnă băutură alcoolică în general, băutura alcoolică cunoscută în străinătate sub numele de „sake” se numește *nihonshu* (日本酒), ceea ce înseamnă „băutură alcoolică japoneză”.

² palanchin - un fel de lectică. (n.t.)

— Cu ce-ți pot fi de folos?

— Mai întrebi? Eu vin la dumneata pentru un singur motiv. Aș vrea să te ocupi de cineva pentru mine.

În ciuda respectabilității aparente, Ichibei era un șef cu influență în lumea interlopă, care controla bordelurile din cartierul central al orașului Akasaka. Avea peste șaiszeci de ani, dar mâna care puneă pe masă, în fața lui Baian, treizeci și cinci de galbeni de aur părea aceea a unui om mult mai tânăr. Scrută chipul lui Baian, încercând să-i surprindă reacția.

Baian întinse leneș mâna, numără monedele, apoi dădu din cap aprobativ.

— Deci o faci?

— Ar fi bine să-mi spui mai întâi câte ceva despre treaba asta.

— E vorba de o femeie.

— O femeie?

— La Yagenbori e un restaurant mare, numit Manshichi. Vreau s-o omori pe soția patronului.

Baian tăcu și pe față nu i se putu citi nimic, dar era surprins. Cu trei ani în urmă, i se plătiseră cincizeci de galbeni ca s-o omoare pe prima soție a patronului. Desigur, Ichibei nu știa nimic. Atunci, cel care-i ceruse acest serviciu fusese Kahei, mai-marele regiunii Honjo.

Baian nu-i spuse nimic din toate acestea lui Ichibei, n-avea nici o legătură cu treaba de acum și cu îndeletnicirile lui, singurele lucruri care contau pentru a accepta sau nu erau suma ce urma să fie plătită și persoana mijlocitorului. Identitatea victimei n-avea nici o importanță. Atât Ichibei, cât și Kahei, erau clienți în care Baian simțea că putea avea încredere deplină.

Baian reflectă o vreme, apoi se întinse să ia banii care

reprezentau jumătate din prețul lui, și-i strecură în kimono. Ichibei surâse fericit.

— Nu-i nici o grabă. Știu că mă pot încrede în tine pentru o treabă ca lumea, zise el ridicându-se de la masă.

Regulile jocului

Când un ucigaș profesionist ca Baian era plătit pentru a omorî pe cineva, întotdeauna mai erau implicate încă două persoane. În primul rând, cel care formula cererea inițială și plătea. Apoi, mijlocitorul - un șef din lumea interlopă precum Ichibei, care păstra la dispoziție mai mulți ucigași plătiți și făcea aranjamentele necesare. Ucigașului plătit nu era niciodată dezvăluită persoana care plătea pentru crimă iar mijlocitorului îi revenea sarcina să se ocupe de treabă, să hotărască dacă victima merita sau nu să moară.

Mijlocitorul nu era niciodată implicat direct în executare crimei, el doar încredința sarcina unui profesionist adecvat. Dar trebuia să fie cu multă băgare de seamă în privința treburilor pe care le aranja, fiindcă adesea el trecea drept un membru respectabil al societății și nu-și putea permite să fie implicat în vreun omor.

Ucigașii plătiți lucrau doar pentru bani și nu-și băteau capul cu amănunte; de fapt, nu li se permitea să știe altceva în afară de identitatea victimei. Ei trebuiau să aibă încredere totală în mijlocitor. Pentru serviciile sale, acesta încasa jumătate din sumă și dădea restul ucigașului plătit.

La Edo aveau loc o mulțime de crime și nu exagerăm dacă afirmăm că majoritatea erau făcute de ucigași plătiți, ca Baian. Cu două sute de ani în urmă încă nu se pomenea

de științele juridice, iar cum un profesionist nu lăsa urme care să indice crima, autoritățile nu puteau face mare lucru.

În noaptea aceea, Baian stătea în pat întrebându-se cine îl plătise pentru a o ucide pe prima soție a proprietarului restaurantului și cine ar putea dori moartea celei de a doua. Așa ceva se întâmpla foarte rar: un contract făcut pentru ambele soții ale aceluiași om și același asasin plătit să facă amândouă treburile. Baian simțea că treaba asta avea niște dedesubturi. Ca regulă, un ucigaș plătit nu-și pierdea vremea cu nimicuri precum motivele, dar în acest caz Baian nu-și putea stăpâni curiozitatea.

Majoritatea asasinilor profesioniști se fereau să ucidă femei, dar atâta vreme cât era vorba de bani buni, Baian n-avea asemenea scrupule.

Exista un singur om în care Baian avea suficientă încredere pentru a-i vorbi de munca lui: prietenul și tovarășul său întru crimă, Hikojiro. Dar Hikojiro n-ar face niciodată o treabă ca asta.

— Nu știu cum poți tu, Baian, spuse Hikojiro. Eu n-aș omorî niciodată o femeie.

— Prostii. O femeie e mai ușor de ucis decât un bărbat. De obicei bărbații mai au și ceva calități, dar femeile - ele sunt toate rele la suflet.

*

* *

La două zile după vizita lui Ichibei, Baian plecă de acasă dis-de-dimineată.

— S-ar putea să lipsesc două sau trei zile, îi spuse el lui Oseki.

Baian ajunsese la Yagenbori puțin după douăsprezece și se duse să prânzească la restaurantul Manshichi. Purta un

kimono scump de mătase, o haină neagră și o pălărie de culoare galben-verzuie. Arata impunător și cine-l vedea își închipuia imediat că e un doctor vestit.

Yagenbori își luase numele de la un canal construit special pentru transportul pe apă al orezului, până la magazinele statului. Canalul fusese astupat cu cincizeci de ani în urmă și zona era renumită acum pentru restaurantele și localurile sale de distracție. Actualul proprietar la Manshichi era un bărbat de vreo cincizeci de ani, pe nume Zenshiro; restaurantul aparținea familiei sale de patru generații.

Când Baian venise pentru prima oară la restaurant, acum trei ani, acesta era ticsit de clienți. E drept că asta se întâmpla seara, dar oricum schimbarea pe care o suferise era uimitoare. Yagenbori devenise și mai popular în acele zile, dar, din anumite motive, prosperitatea părea să fi trecut pe lângă Manshichi. Deși era ora prânzului, erau puțini clienți și chiar separeul în care stătea Baian părea întunecat.

Afacerea cu restaurante are ceva mai special, cugeta Baian, dar atunci când patronul se ocupă cu adevărat și personalul e mulțumit, locul emană un sentiment de prosperitate. Pe de altă parte, atunci când afacerea începe să șchioapete, chiar și pereții și toate accesoriile par să-și piardă strălucirea, iar atmosfera devine apăsătoare.

O chelneriță intră cu o sticlă de *sake*.

— Nu pari prea ocupată azi, comentă Baian.

— Nu, domnule, răspunse ea puțin încurcată.

Era bine făcută și părea să fie destul de plăcută, cu ochi mari, negri, pe o față palidă. Îi turnă o ceașcă de *sake* și el îi dădu un bacșiș substanțial.

— Dacă n-ai prea multă treabă, ce-ar fi să-mi ții de urât?

— Mi-ar face plăcere, domnule, răspunse ea cu un zâmbet.

— Cum te cheamă?

— Omoto.

Baian era în ținută de gală, dar se purta natural, cu atâta farmec, încât Omoto fu imediat atrasă de el.

— Veniți aici pentru prima oară?

— Nu, am mai fost o dată, acum vreo trei ani.

— Serios?

— Se pare că s-au schimbat multe de atunci.

Omoto nu zise nimic, dar expresia ei arăta că e de aceeași părere. În afară de momentele în care se duse la bucătărie să-i aducă prânzul și încă niște *sake*, ea stătu cu el, având grijă ca ceașca de băutură să-i fie tot timpul plină.

Mâncarea nu era chiar la fel de bună ca la ultima vizită și unul din vase era puțin ciobit pe margine. Îi arătă aceasta lui Omoto, dar ea ridică din umeri ca și cum ar fi spus că n-avea ce să facă.

Rămase cam două ore, răstimp în care Omoto ajunse să se simtă în largul ei. Când Baian o întrebă ce s-a întâmplat de au apărut atâtea schimbări în restaurant, ea coborî vocea și spuse:

— Totul a început de când șeful s-a recăsătorit.

Băuse destul *sake* pentru a deveni puțin indiscretă.

— Adică patronul a mai fost însurat?

— Da.

— Și ce-a pățit prima lui soție? S-a îmbolnăvit?

— Nu, era foarte sănătoasă. Era o persoană plină de tact și avea grijă de personal. Era o plăcere să lucrezi pentru ea.

— Înțeleg. Deci de aceea afacerea mergea așa bine.

Încântată de Baian, Omoto continuă povestea:

— Da. Pe urmă, într-o zi, s-a îmbolnăvit brusc și a murit.

— Nu zău?

— Da. N-am să uit niciodată. Se dusesese să se roage la Altarul Hachiman, la Fukagawa, și a leșinat deodată, în mijlocul mulțimii. Nu și-a mai revenit. Polițiștii au spus că a fost probabil un atac de inimă.

— Așa, deci, murmură Baian pe un ton neutru, în timp ce mintea îi rătăcea spre acele zile.

Era în mijlocul mulțimii, în fața altarului. Când soția patronului a trecut, i-a introdus un ac în ceafă, fără ca cineva să observe ce face. Acul, de vreo zece centimetri lungime și puțin mai gros decât cele pe care le folosea pentru acupunctură, pătrunsese în sus până atinsese creierul și distrusese nervii care duceau la măduva spinării.

Femeia scosese un vaiet slab și se clătinase pe picioare înainte de a leșina. Atunci când însoțitoarea ei strigase după ajutor, Baian deja dispăruse în mulțime.

Deși poliția a examinat cadavrul în amănunțime, n-a putut stabili cauza morții. În acele zile medicina era abia la începuturi și ideea de a face o autopsie nu i-a venit nimănui.

Baian nu-și putu stăpâni un sentiment de mândrie care creștea în el în timp ce asculta descrierea făcută de Omoto pentru o treabă executată perfect. Și totuși, dacă victima fusese o persoană atât de cumsecade cum o descria Omoto, de ce ar fi vrut cineva s-o ucidă?

Încă nu putea trece peste coincidența de a fi fost plătit s-o omoare și pe a doua soție a patronului de restaurant. Se ocupa de astfel de treburi de peste zece ani, dar nu mai auzise de așa ceva. Bănuia că era mai mult decât o simplă coincidență și se hotărî să afle tot adevărul înainte de a-și îndeplini sarcina.

— Stăpâna de acum e tare greu de mulțumit, zise Omoto,

oftând. Personalul nu rezistă prea mult aici și totuși stăpânul lasă toată conducerea localului pe seama ei.

Când Baian plecă, vârî o monedă de aur în brâu de la kimonoul lui Omoto și-i șopti la ureche:

— Fă-te liberă mâine și vino să ne întâlnim la restaurantul Izutsu din Asakusa. Te aștept pe la zece dimineața.

Fără a aștepta răspunsul ei, se ridică și plecă.

O după-amiază cu Omoto

Restaurantul Izutsu din Asakusa era pentru Baian ca o a doua casă și se oprea întotdeauna acolo când trecea prin acea parte a orașului. Era o clădire foarte elegantă, în partea de nord a Templului Hashiba. O pădurice de bambus creștea în spate și de acolo aveai o priveliște minunată, spre malul celălalt al râului Omoi, unde se afla Altarul Masaki Inari.

Baian îi salvase mai demult viața lui Yosuke, proprietarul restaurantului Izutsu, veghindu-i la căpătâi până la deplina însănătoșire. De atunci, plin de recunoștință, Yosuke nu precupețea nici o cheltuială când venea Baian.

Plecând de la Manshichi, Baian luă o barcă spre Asakusa și petrecu noaptea la Izutsu.

În dimineața următoare, la zece, după un mic dejun servit la o oră înaintată, una dintre chelnerițe o conduse pe Omoto în camera lui. Locuia într-o anexă din grădina restaurantului. Soarele strălucitor în aerul limpede de iarnă dădea un luciul alburiu hârtiei translucide din care erau făcute ușile. Dar acestea erau toate închise din care cauză încăperea rămânea în umbră, căci lui Baian nu-i plăceau

camerele luminoase.

Nici unul din ei nu scoase vreun cuvânt până ce li se aduse *sake*-ul și fură din nou lăsați singuri. Baian privea tot timpul cu încordare chipul lui Omoto. Ea își feri privirea, dar se vedea cum roșeața se ridica împurpurându-i obraji.

— Vino și stai aici. A fost greu să scapi?

— Nu, le-am spus că mătușă-mea de la Honjo e bolnavă.

— Perfect. Spune-mi, de câte ori ți-ai omorât mătușa ca să te întâlnești cu un bărbat?

— Arăt eu ca o femeie care face așa ceva?

— Glumeam și eu.

În timp ce vorbea, Baian se trase lângă ea, o luă în brațe și o sărută.

— Ai o piele foarte moale.

— Te rog, nu... șopti ea, gâfâind.

— Nu, ce?

Nu răspunse. În îmbrățișările puternice ale lui Baian, cordonul se dezlegă curând și din kimonoul desfăcut, îi ieșiră la iveală sânii plini.

— E bine să te mai distrezi din când în când, nu? șopti Baian, în timp ce ea stătea ghemuită în brațele lui, cu ochii închiși strâns.

Dădu ușor din cap, apoi îl îmbrățișă cu o putere neașteptată.

Patru ore mai târziu Baian o conduse pe Omoto și ea se întoarse la Yagenbori cu o mulțumire adâncă zugrăvită pe chip. La plecare, Baian îi mai dăduse o sumă de bani.

— E bine să te mai distrezi din când în când, spuse el.

— Da.

— Hai să ne mai întâlnim. Dacă te chem, vii să mă vezi?

— Sigur că da.

— Am fost făcuți unul pentru altul.

— Te rog, nu! protestă ea. Mă faci să mă simt prost.

În scurtele pauze dintre izbucnirile furtunoase ale amorului lor, Baian reușise s-o chestioneze în legătură cu Manshichi, fără ca ea să-și dea seama. El asculta atent tot ce spunea despre ea însăși, fapt care o făcea să se simtă flatată. Nu era grozav de frumoasă, dar avea un trup bine făcut și era o plăcere pentru Baian s-o folosească pentru scopurile lui.

Baian mai rămase la Izutsu încă două zile înainte de a se întoarce acasă, la Shinagawadai. În acea noapte începu să ningă și când se trezi în dimineața următoare, văzu că stratul de zăpadă depus era destul de gros.

Rămase în pat până ce Oseki termină curățenia, curând după prânz. Se sculă apoi și puse la încălzit o oală cu zeamă de carne, adăugă niște ridiche albă și *tofu*¹ prăjit și le lăsă pe foc. După aceea, în timp ce mânca, scoase o sticlă de *sake* și începu să se gândească la tot ce aflate până atunci.

Omoto îi spusese că stăpâna actuală de la Manshichi, Omino, avea douăzeci și cinci de ani și că mai demult lucrase ca prostituată într-un local din Honjo. Frumusețea ei era atât de vestită, încât ajunsese chiar să pozeze pentru un artist. Cu cinci ani în urmă, Zenshiro, proprietarul de la Manshichi, își pierduse mințile după ea în așa hal, încât venea zilnic s-o viziteze la stabiliment.

— Asta a fost înainte ca eu să încep să lucrez la restaurant, spusese Omoto, dar am auzit că toată lumea vorbea. Înainte fusese un om foarte la locul lui; nu bea, nu

¹ tofu - gen de paste făinoase foarte subțiri, făcute din soia, care se pregătesc într-o mare varietate de moduri și se pun în aproape toate mâncărurile japoneze. (n.t.)

fuma și umbla vorba că nu cunoscuse nici o femeie în afară de nevastă-sa. Cu toate astea, și-a pierdut capul de tot când a cunoscut-o pe Omino și a cheltuit sume enorme cu ea. Totuși, nevastă-sa nu părea să fie prea tulburată de necredința lui și continua să-și vadă de treabă, ca întotdeauna, ca să mențină afacerea pe linia de plutire. Nu i-a reproșat niciodată nimic și când a fost întrebată, a spus numai atât: „E un om bun. Asta e doar o toană. În curând o să-i treacă.” Eu am început să lucrez la Manshichi cu vreo trei luni înainte de moartea ei.

Omino se mută la Manshichi la mai puțin de un an după moartea stăpânei și îl obligă pur și simplu pe Zenshiro s-o ia de nevastă. Deși rudele nu puteau crede că o ia în serios și au făcut tot ce le-a stat în putință ca să-l oprească, el nu le-a ascultat și cei doi s-au căsătorit chiar în restaurant. Fiica lui Zenshiro de la prima soție n-a putut suporta să locuiască sub același acoperiș cu mama vitregă și a plecat la rudele mamei sale.

De îndată ce a preluat afacerea, Omino i-a obligat să plece pe toți cei care nu-i plăceau. Asta a creat o situație foarte neprielnică și, la un moment dat, personalul a scăzut la o treime din numărul inițial. Pentru a reface numărul de angajați, ea a adus bucătari și chelnerițe noi și a sfârșit prin a deveni adevăratul șef.

Deși fusese în stare să-și comercializeze propriul trup bărbaților în localul unde lucrase, nu avea îndemânarea necesară pentru a conduce un restaurant de clasă. Toți noii ei angajați erau harnici cât stătea cu ochii pe ei, dar cum se întorcea cu spatele făceau tot ce le era în putință s-o tragă pe sfoară. Avea încredere în cei care-i gâdilau vanitatea, dar bucătarii găteau mâncăruri de proastă calitate, însușindu-și banii pe care îi economiseau, iar chelnerițele

nu se osteneau să facă curățenie ca lumea, preferând să pălăvrăgească sau să se ducă după cumpărături. În mod normal, treaba a început să meargă prost.

Zenshiro stătea în pat cea mai mare parte a zilei, sculându-se doar seara, pentru a bea cu Omino. Devenise palid și slăbise foarte mult. Nu se gândea decât la noua sa soție și toți erau de acord că nu mai avea mult de trăit dacă nu renunța la acest mod de viață.

După ce-și termină friptura, Baian desenă un plan al restaurantului Manshichi. Se mai duse o dată acolo ca să stea de vorbă cu Omoto și, împreună cu informațiile pe care reușise să le obțină de la ea și din propriile observații, își făcu o idee asupra felului în care arăta clădirea.

Singurul lucru pe care nu reușise să-l descopere era cine îl plătise pentru a o omorî pe prima soție a lui Zenshiro.

Târgul

Baian rămase acasă chiar și după topirea zăpezii, aventurându-se doar să-l viziteze pe Kinzo și alți pacienți.

Nu mai avea nici o veste de la Ichibei. Era limpede că acesta avea încredere în Baian și oricum nu era nici o grabă să finalizeze treaba.

Peste câteva zile, primi acasă vizita unui om pe nume Gomyo. Acesta avea vreo șaptezeci de ani și puțini în lumea interlopă nu auziseră de el. El fusese acela care, în urmă cu trei ani, la cererea lui Kahei, șef peste regiunea Honjo, îi ceruse lui Baian s-o ucidă pe prima soție a lui Zenshiro.

— Cum o mai duci? îl întrebă el pe Baian, intrând în

cameră.

— Sunt bine și trebuie să spun că și dumneata arăți foarte bine. Cu ce te pot ajuta astăzi?

— Am venit să te întreb dacă te poți ocupa de cineva în numele meu.

Omul pe care-l dorea mort era un înalt funcționar oficial, numit Ito. Nu era treabă ușoară. Samuraii locuiau împreună, în conace mari, și era foarte greu să te apropii de el.

— Nu-i grabă, atâta vreme cât o faci în... să zicem... un an.

Puse pe masă șaptezeci și cinci de monede de aur, drept avans. Asta însemna că cel care dorea moartea lui Ito fusese de acord să-i plătească lui Kahei 300 de galbeni. Existau tot soiul de certuri între samuraii din ierarhia superioară și adesea se recurgea la violență pentru a putea fi rezolvate, deci nu se putea ști cine a plătit pentru această treabă.

— Sper că ești de acord. E destul de greu și nu știu cui aș putea să mă adresez.

— Chiar așa?

— Da, nimeni altul n-ar putea s-o facă.

Baian medită câțva timp, apoi spuse:

— O fac cu o singură condiție!

— Care?

— Vreau să știu cine a plătit acum trei ani ca să fie ucisă soția patronului de la Manshichi.

În ochii lui Gomyo apăru o străfulgerare de surpriză.

— Nu mă întreba de ce vreau să știu, continuă Baian. Nu-i nimic deosebit, mă interesează și atât.

Gomyo rămase tăcut și-l privi cercetător pe ucigaș.

— Știu că încalc regulile prin curiozitatea mea și dacă nu vrei să-mi spui, nu-i nimic - dar trebuie să găsești pe

altcineva să facă treaba asta, spuse Baian cu răceală.

— Se pare că n-am de ales, zise Gomyo oftând. Știu că mă pot încrede în tine să nu faci vreo prostie, dar va fi vai de mine dacă află șeful că ți-am spus.

— Mulțumesc.

— A fost soția actuală, Omino.

— Cum?

— Da. La început n-am vrut să acceptăm această sarcină, dar cererea a fost făcută de șeful regiunii Shiba, deci n-am putut refuza. Acest șef era omul cel mai puternic din lumea interlopă a Edo-ului. Pe atunci, Omino era prostituată și lucra pentru un proxenet pe nume Shinsuke. E un tip tare afurisit și probabil că el i-a aranjat treaba. Îmi pare rău, n-ar trebui să-ți spun toate astea - dar acum accepți?

Baian nu răspunse ci pur și simplu luă banii în tăcere.

— Mulțumesc. Șeful va fi foarte încântat. Te asigur că treaba asta n-o să-ți lase un gust amar ca cea de la Manshichi. Shinsuke e periculos, chiar dacă o spun eu.

— Te-ai făcut foarte vorbăreț o dată cu vârsta.

— Așa e, dar știu că pot avea încredere în tine.

— Am și uitat ce mi-ai spus.

— Bine, atunci poți să te apuci de treaba cu Ito.

— O s-o fac în curând. Complimente șefului.

— Îi transmit.

*

*

*

A doua zi, Baian se duse la Manshichi. Omoto se grăbi să-l întâmpine și-l conduse într-un separeu.

— Stăpâna vrea să te cunoască, spuse ea, aducându-i niște *sake*.

Baian căzu o clipă pe gânduri.

— Bine.

Ar fi fost prima oară că o întâlnea pe femeia care îl plătise s-o omoare pe prima soție a patronului și pe care urma acum s-o ucidă.

— Scuză-mă, spuse Omino și se strecură în cameră.

Baian rămase înlemnit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Omino.

— Iartă-mă, se scuză Baian, eram surprins de frumusețea ta fără seamăn.

— N-ar trebui să mă lingusești așa, spuse Omino apropiindu-se de el și turnându-i de băut. Umărul ei îi atinse pieptul. Chiar prin kimono, el îi simți moliciunea trupului. Înghiți cu greu.

Omino își cunoștea farmecul și se hotărî să-l facă să se simtă ca acasă. Își dăduse seama că el era unul dintre puținii ei clienți permanenți și după felul în care îi mergeau afacerile în momentul de față, nu-și putea permite să-l piardă. Dar după scurtă vreme, Baian se ridică în picioare.

— Din păcate eu trebuie să plec, spuse.

— Așa repede? Nu mai poți să stai puțin cu mine?

Nu vorbise deloc ca o stăpână de restaurant de lux. Lucrase atâta timp ca prostituată, încât nu mai cunoștea alt mijloc să-și distreze clienții de parte bărbătească.

Omoto îl conduse spre ușa principală.

— Voiam să te rog să ne întâlnim mâine la Izutsu, dar mi-am amintit de o treabă urgentă. Luăm legătura curând, n-ai nici o grijă.

— Aștept, șopti Omoto cu ardoare.

Când ajunse în stradă, opri un palanchin și spuse să fie dus la Shinagawadai.

Când Oseki veni dimineața să facă curățenie, fu surprinsă să-l găsească pe Baian încă în pat.

— A trebuit să-mi mai amân puțin treburile, spuse el leneș.

În noaptea aceea își pregăti ácele de acupunctură. Avea foarte multe. Îl curăță pe fiecare cu alcool și le ascuți pe cele mai groase, folosite pentru a lua sânge. Mai erau încă trei ace deosebit de tari, fiecare de câte zece centimetri lungime, de care se ocupă în mod special - ácele lui de asasin.

Vizitatorul de noapte

După noaptea în care ninsese, zilele se încălzeau din ce în ce mai mult.

Cinci zile după vizita lui Gomyo, Baian plecă de acasă, spunându-i lui Oseki că se întoarce târziu.

În toiul nopții se furișă neobservat în clădirea Manshichi. Se urcă pe acoperișul unei case vecine și se târî de pe un acoperiș pe altul, până ajunse la grădina interioară a casei. Mișcările lui erau lente, ca de obicei, dar se deplasa cu ușurință și grație, străbătând noaptea fără a face nici cel mai mic zgomot care să-l trădeze. Dacă vreun vecin l-ar fi văzut cum aluneca precum o fantomă pe acoperișuri, nu și-ar fi crezut ochilor.

Se strecură din grădină pe sub podelele clădirii și merse de-a bușilea până ajunse sub dușumeaua unei magazii. Cu un cuțit desfăcu o scândură din podea și se cățăără înăuntru. Clădirea era tăcută și, furișându-se pe coridoare, auzea respirația servitorilor din camerele prin dreptul cărora trecea. Purta un kimono de culoare închisă, cu marginea de jos vârată în brâu, în partea din spate. Avea pantaloni

bleumarin, șosete *tabi*¹ și o mască dintr-un material închis. Ținea sandalele de pai în cordonul kimonoului, astfel că nu făcea nici un zgomot când mergea.

Ajunse la dormitorul principal, de unde se auzea o respirație neregulată. Crăpă ușa și aruncă o privire înăuntru, unde-l văzu pe Zenshiro care dormea singur.

Închise ușa și-și continuă drumul spre camera lui Omino, după colț. Se strecură în camera vecină cu dormitorul și deschise fără zgomot ușa. Era întinsă în pat, îmbrățișată cu un bărbat de vreo treizeci și cinci de ani. Hainele lor zăceau împrăștiate prin toată camera.

Baian bănuia că bărbatul trebuie să fie fostul pește al lui Omino, Shinsuke. Se furișă în odaie și îngenunche o clipă la piciorul patului, neluându-și ochii de la ei. Lângă perna lui Omino era o tavă pe care se aflau o sticlă cu apă și o ceașcă. Se întinse după ea, dădu la o parte ceașca, apoi turnă apa în tavă.

Scoase din kimono o foaie de hârtie groasă și o puse în apă, să se înmoaie. Apoi își prinse pe un deget al mâinii drepte un inel gros de piele. Mișcându-se cu deosebită agilitate, scoase cu stânga din kimono unul din ácele criminale și-l prinse între buze.

După aceea puse hârtia udă pe *tatami*², lângă pat, și privi fața lui Omino în lumina slabă din cameră.

Părul îi era răvășit și gura îi atârna pe jumătate deschisă, lăsând să i se vadă dinții înnegriți după moda vremii. Umărul stâng îi era dezgolit și i se vedeau numeroase urme de mușcături pe corp, mărturii ale freneziei cu care cei doi făcuseră dragoste în noaptea aceea.

¹ *tabi* - un fel de ciorap de pânză, înalt numai până la gleznă, cu un singur deget, pentru degetul mare. (n.t.)

² *tatami* - împletitură vegetală care servește pentru dormit. (n.t.)

În timp ce o privea, pe fața lui trecu o umbră greu de descris, de furie și regret.

Deodată făcu o mișcare bruscă: cu o iuțeală aproape supraomenească, luă foaia de hârtie cu stânga și i-o lipi pe față. Trase așternutul și-i dezgoli pieptul, apoi apucă cu mâna dreaptă acul pe care-l ținea în gură. Ochii lui Omino se deschiseră îngroziți simțind hârtia de pe față, dar înainte de a apuca să strige, Baian îi înfipse acul drept în inimă. Trupul ei tresări de două ori, apoi rămase inert. Bărbatul întins lângă ea continua să sforăie.

Odaia duhnea a *sake* și sex. Baian făcu o strâmbătură dezgustată și-i acoperi trupul cu cearșaful, înainte de a se retrage tiptil din cameră.

Două ore mai târziu era în propriul dormitor și bea o ceașcă de *sake*. Nu mai era mult până-n zori. Se băgă în pat și adormi adânc, cât ai clipi din ochi, cu o figură destinsă.

Povestea lui Baian

Se apropia primăvara și împreună cu ea vremea caldă. Cireșii de pe malul râului Okawa înfloriseră deja. Restaurantele și localurile de distracție de pe maluri erau ticsite de lume, care venise să admire cireșii înfloriți. Acesta era sezonul cel mai aglomerat. Izutsu nu făcea excepție, fiind plin de clienți, dar în timp ce corpul principal era foarte zgomotos, anexa părea aproape părăsită. Baian venise însoțit de Hikojiro, care locuia în apropiere.

Hikojiro arăta de peste cincizeci de ani, dar Baian n-avea nici o idee despre vârsta lui adevărată; tot ce știa era că Hikojiro e mai bătrân ca el. Mulți credeau că face scobitori

pentru a-și câștiga traiul, dar adevărata lui ocupație era crima. Baian îl învățase să se folosească de ácele criminale. Lucraseră împreună de mai multe ori în trecut și fiecare admira îndemânarea celuilalt. Nu existau secrete între ei, de aceea puteau să se destindă și să bea laolaltă.

— Vrei să spui că tu ai omorât-o pe patroana de la Manshichi? exclamă Hikojiro surprins, după ce Baian îi relatase întreaga poveste. Cum am auzit, mi-am spus că aici e mână de profesionist.

Cadavrul lui Omino fusese descoperit în dimineața următoare, când o servitoare venise s-o trezească. Nu era nici urmă de iubit al lui Omino, care trebuie c-o ștersese îndată ce realizase ce s-a întâmplat. Așa cum presupusese Baian, bărbatul era Shinsuke, iar fuga nu i-a folosit la nimic, fiindcă a fost prins curând.

— M-am culcat cu ea, dar n-am omorât-o, a spus Shinsuke. Când am văzut că e moartă, am intrat în panică și am fugit, dar atât și nimic mai mult.

Cu cât încerca mai mult să explice, cu atât era mai rău. După sângele uscat de pe pieptul lui Omino, polițiștii au tras concluzia că fusese asasinată cu un obiect în formă de ac.

— Se spune că va fi executat cât de curând, spuse Hikojiro.

— O merită.

— Proprietarul restaurantului era deja bolnav și șocul provocat de vestea morții soției sale s-a dovedit prea mare. A murit și el curând.

— Da, da...

— Fiica lui stătea la rude, dar s-a întors să preia afacerea. Familia îi va găsi un soț bun și o va ajuta să pună din nou Manshichi pe picioare. Numai despre asta se vorbește

acum. Dar așa ceva nu se întâmplă în fiecare zi.

— Ce?

— Un om să omoare ambele soții ale aceluiași bărbat.

— Așa e, spuse Baian lăsând ceașca jos. Știi? Sunt sigur că cea de-a doua soție era sora mea.

— Ce-ai zis? Hikojiro nu-și putu ascunde surprinderea. Vorbești serios?

— Da, era leit maică-mea. Două persoane nu puteau semăna așa mult dacă n-ar fi fost rude.

— Ți-ai dat seama de asta înainte s-o omori?

— Da.

O chelneriță intră în odaie cu altă sticlă de *sake* și un platou cu pește soté cu muguri de bambus. Priviră în tăcere, ascultând o pasăre care cânta în grădină.

— Păsările sunt ocupate să-și facă cuiburile, spuse Baian după plecarea chelneriței.

Hikojiro își bău *sake*-ul, privind-l din când în când pe Baian. Acesta, ghicind la ce se gândea, se hotărî să-i explice:

— Nu ți-am vorbit niciodată prea mult despre mine, așa-i? M-am născut la Fujieda, unde tata începuse o afacere cu gălețile de lemn pe care le confecționa.

— Și sora ta?

— Cred că avea patru sau cinci ani când a murit tata. Părea să aibă mereu gripă și plângea aproape tot timpul. Scutură din cap. Nu mi-am închipuit că o să ajungă așa o femeie nemaipomenită.

— Avea același nume?

— Nu, în zilele acelea i se spunea în alt fel, dar asta nu înseamnă nimic - femeile își schimbă numele tot timpul.

— Dar ești sigur că stăpâna de la Manshichi era într-adevăr sora ta?

— Da, fără nici o îndoială, spuse Baian cu răceală. În ziua în care a murit tata, mama a plâns mult cu lacrimi amare, dar a doua zi a fugit cu alt bărbat, lăsându-mă să mă descurc singur. Totuși, pe sora mea a luat-o cu ea.

— Da...

— Femeile sunt îngrozitoare. Lacrimile lor nu înseamnă nimic. Moartea tatei trebuie să fi fost pentru mama ca un răspuns la o rugăciune, dar tot ne-a servit spectacolul cu plânsul peste cadavrul lui.

Vorbea cu o vehemență neobișnuită.

— Nu mai aveam nimic, nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă nu-l întâlneam pe Etsudo, un doctor care tocmai trecea pe acolo de la Edo în drum spre casă, la Kyoto. M-a luat cu el și m-a tratat ca pe fiul său. M-a învățat tot ce știu despre acupunctură.

— Deci așa ai ajuns doctor.

— Da, dar lucrurile n-au mers chiar cum plănuisem eu. Râse amar. A murit când aveam douăzeci și cinci de ani și la scurt timp după aceea am ucis pentru prima oară.

— O femeie?

— Da. Era exact ca mama și sora mea. Nu mă gândesc la cum arăta, ci la felul în care se purta.

Chelnerița mai aduse *sake* și două castronașe cu supă pe o tavă. Supa de pește era specialitatea restaurantului. Pe suprafața fiecărei porții, plutea câte o floare de orhidee.

— N-o să mai omor vreo femeie pentru bani.

— Îmi dau seama.

— Să nu mă înțelegi greșit, n-are nici o legătură cu faptul ca mi-am omorât sora.

— Eh?

— Acum că știu cum a fost, îmi pare rău că am omorât-o pe prima stăpână a restaurantului.

- Dar a fost vina ticălosului ăla, Kahei.
- Da, și de aceea nu mai vreau să mai lucrez pentru el, spuse destul de nemulțumit. Și totuși mai am ceva de făcut pentru el.
- Ai și acceptat?
- Da, pentru 150 de galbeni.
- Atunci trebuie să fie o afacere serioasă.
- Da, un samurai. Am la dispoziție un an ca s-o fac.
- Pare interesant.
- Da, dar mai întâi trebuie să mă ocup de o treabă pe care n-am terminat-o, apoi mă gândeam să plec în vacanță la Atami, înainte de a începe pregătirile pentru povestea cu Ito.
- Apropo...
- Ce?
- Cum ziceai c-o cheamă pe fata de la Manshichi cu care te-ai împrietenit?
- Omoto.
- Ai mai văzut-o?
- Nu, răspunse, cu o undă de blândețe în privire. A fost o femeie drăguță și vreau să-mi rămână astfel în amintire.
- Cum adică?
- Nu se știe când ar putea să se schimbe și să devină ca mama sau soră-mea - știi, în fundul inimii, toate femeile sunt la fel.

ASASINUL NESIGUR

ERA ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ MINUNATĂ DE PRIMĂVARĂ, ÎN grădina hanului Tachibanaya. De cealaltă parte a gardului, o întunecime amenințătoare învăluia crângul de cedri din jurul Altarului Kishimonjin și aerul era încărcat de vaierele pelerinilor în rugăciune.

Impozanta poartă principală de la Tachibanaya arăta că e vorba de ceva mai mult decât un han obișnuit de suburbie. Un senior din clanul Kii îl alesese drept reședință oficială de câte ori vizita orașul Edo, capitala Japoniei de Est.

O clădire mică se ridica pe terenul aparținând hanului. Deși cu acoperișul ei de paie arăta ca locuința unui țăran sărac, o privire mai atentă descoperea că la construirea ei nu se făcuse nici o economie. Era simbolul gustului auster al clasei războinice, care disprețuia expunerea ostentativă a opulenței.

Un samurai bine îmbrăcat, în jur de patruzeci de ani, tocmai era condus de-a lungul cărării care lega casa țărănească de clădirea principală a hanului. Din felul în care proprietarul, în persoană, Chubei, îl salutase pe oaspete la intrare, era limpede că samuraiul era un om cu oarecare importanță. Numele lui era Kawamura și era funcționar superior în clanul Kii. În mod inexplicabil venise fără suită, călătorind incognito într-un palanchin obișnuit.

— Știu că nu mai e nevoie să-ți spun, zise Kawamura, în timp ce Chubei îi turna *sake* într-o ceașcă de porțelan, că vizita mea trebuie să rămână secretă.

— Înțeleg perfect, excelență, spuse Chubei.

— Peste o oră aştept un bărbat pe nume Iseya. Va veni însoţit de o femeie.

— Îi conduc aici îndată ce sosesc, excelenţă.

Cei doi stătură o vreme la taclale, apoi Chubei se întoarse la han. Kawamura rămase să bea de unul singur, privind afară spre grădină, prin uşile glisante date de perete. Ochiul ager al lui Kawamura urmări un fluturaş alb care zbura din floare în floare şi umbra unui zâmbet îi înflori pe buze. Apoi puse ceaşca jos şi se îndreptă spre toaletă.

Când se întoarse în cameră, observă imediat că ceva era în neregulă. Uşile de hârtie translucidă care dădeau în grădină fuseseră închise, dar uitându-se în jur nu văzu pe nimeni în încăpere.

Cine ar fi putut să le închidă? se întreba Kawamura. Şi de ce? Nu comandase să fie închise şi într-o astfel de zi splendidă nici nu era nevoie, până la sosirea oaspeţilor săi.

Se duse să le deschidă, dar în acel moment simţi prezenţa cuiva în spatele lui. Se răsuci pe călcâie şi văzu un bărbat uriaş năpustindu-se spre el, fără un sunet.

Kawamura încercă să strige după ajutor, dar mâna uriaşului îi înăbuşi strigătul în gât. Un obiect metalic strălucind în mâna liberă a asasinului a fost ultimul lucru pe care l-a mai văzut Kawamura. În clipa următoare era mort.

Fujieda Baian lăsă trupul neînsufleţit să alunece pe podea. Se aplecă peste cadavru ca să scoată acul de zece centimetri pe care-l înfipsese în creierul lui Kawamura prin ureche, îl şterse şi-l băgă apoi în kimono.

Baian inspectă dintr-o privire camera, apoi deschise puţin uşa spre grădină ca să se asigure că totul e în ordine. Tocmai voia să iasă, când auzi ceva în spate. Surprins, Baian se întoarse tocmai la timp ca să vadă o femeie tânără ieşind dintr-un dulăpior situat într-un alcov. Ieşi din odaie,

tipând, dând puternic din mâini, ca și cum ar fi înotat.

Nu mai avea timp să se ocupe de ea. Nu, nu-i adevărat, ar fi putut să se descurce, dar era prea împietrit de uimire ca să facă vreo mișcare. E drept, fusese plătit să-l ucidă numai pe Kawamura, dar în momentul în care un asasin a fost văzut, era obligat să-i desființeze pe martori.

Baian blestemă în gând. Nu-și putea permite să mai stea. Traversă în fugă grădina, sări gardul și dispăru printre copaci.

Fiertură de moluște

În seara următoare, prietenul lui Baian, Hikojiro, îl vizită la casa lui din Shinagawa, o suburbie sudică a orașului Edo.

Când sosi Hikojiro, Baian făcea baie, cu trupul lui uriaș înghesuit într-o băiță mică de lemn.

— Bună seara, strigă Hikojiro, intrând în casă.

Plescăitul apei încetă, dar nu se auzi nici un răspuns. Hikojiro trecu prin bucătărie și găsi un coș cu moluște și un altul cu *tofu* pe care Oseki le pregătise probabil pentru cină.

— Ei, Baian, se pare că ai fost ocupat azi.

— Da, am o mulțime de pacienți în momentul de față care nu-mi lasă prea mult timp liber, răspunse Baian din baie.

— Să încălzesc niște *sake*? întrebă Hikojiro.

— Da. Dar nu vrei să faci mai întâi o baie? Eu sunt aproape gata.

— Nu, o să fac înainte de culcare.

Cu o zi înainte, Baian fusese acasă la Hikojiro, lângă Asakusa, și-i povestise că o femeie l-a văzut în timp ce-și

îndeplina misiunea. Hikojiro înțelesese repede ce voia Baian de la el.

— Nici o grijă, îi spusese el. O să mă interesez pe ici, pe colo, să văd ce pot să aflu.

În timp ce Baian termina baia, Hikojiro aprinse focul și puse o cratiță cu zeamă de carne la încălzit. Adăugă apă, sare, *sake* și sos de soia pentru aromă. Apoi puse deoparte moluștele, *tofu* și prazul tăiat mărunț, gata de fiert, și se apucă să încâlzească *sake*-ul.

Începu să plouă.

— E cam frig azi, observă Hikojiro.

— Ai venit exact la timp.

— Nici nu știi câtă dreptate ai. Cred că mă paște o răceală și n-aș fi vrut să mă prindă ploaia.

— Fii liniștit, îți fac un tratament de acupunctură mai târziu - asta o să te pună pe picioare.

— Mulțumesc mult. Sunt sigur că ácele tale mă voi face să mă simt alt om.

— Acupunctura se face de obicei când ești sănătos, nu după ce te îmbolnăvești. E același lucru cu toate tratamentele medicale, dar oamenii de rând nu pricep asta. Ei așteaptă să fie bolnavi și atunci încep să țiepe după medicamente și tratament, când e deja prea târziu.

— *Sake*-ul e gata, spuse Hikojiro, turnând din sticla încălzită în ceașca lui Baian. El luă o înghițitură, apoi turnă o ceașcă plină pentru Hikojiro.

— Ce-ai reușit să afli?

— Femeia care te-a văzut se numește Otoki. E chelneriță, lucrează la han.

— Am înțeles... zise Baian pe gânduri.

— Am stat peste noapte la localul de distracție de lângă Altarul Kishimojin și am avut noroc - o fată pe care am

cunoscut-o acolo mi-a spus că servea și ea uneori la Tachibanaya, când erau prea aglomerați.

— Și?

— Păi, ce să-ți spun, a fost un tăărăboi întreg după plecarea ta. Polițaii erau peste tot, ca să nu mai vorbesc de cei din clanul Kii. Oricum, continuă Hikojiro, Otoki le-a spus polițiștilor că tocmai se ducea spre căsuță când a auzit pe cineva țipând. S-a dus să vadă și l-a găsit pe Kawamura, unul din clienții cei mai buni, zăcând pe podea. L-a strigat de mai multe ori, dar când și-a dat seama că e mort, s-a speriat și a țipat. Fata de la local auzise povestea chiar din gura unei chelnerițe de la Tachibanaya. Otoki n-a spus că te-a văzut. Ești sigur că n-o cunoști?

— Am zărit-o o singură clipă, dar nu-mi amintesc s-o mai fi văzut vreodată. Tu ai văzut-o? Întrebă Baian.

— Nu, la Tachibanaya era închis, cum era și firesc. De altfel, omul pe care l-ai omorât era unul din cei mai puternici membri ai clanului Kii.

Baian dădu din cap aprobator.

— Cred că trebuie să fi fost un om tare rău, cugetă Hikojiro.

Baian aprobă din nou.

— Fiertura e gata, spuse Hikojiro, schimbând subiectul.,

Bețișoarele lui Baian se întinseră spre cratiță, dar apoi se opriră, zăbovind deasupra unei farfurii cu vinete murate preparate în casă de Oseki, înainte de a reveni să ia o bucată de *tofu* din cratiță.

— Nu-ți stă în fire să fii așa nehotărât. Oricum, când ai de gând s-o omori?

Baian zâmbi șters și îndesă o bucată de *tofu* în gură.

— S-ar putea să n-o fac.

— Cum adică? exclamă Hikojiro mirat. Oricine surprinde

un asasin în exercițiul funcțiunii trebuie să moară. Asta e regula după care ne conducem și o știi la fel de bine ca și mine. Ce-ai spus acum nu ți se potrivește.

— Știu că ai dreptate, dar totuși...

Alegerea lui Hikojiro

Hikojiro rămase la Baian trei zile și-și dădu seama că acesta nu exagerase cu nimic când spusese că e foarte ocupat. În fiecare dimineață, după un mic dejun frugal, Baian se grăbea să plece și făcea vizite la domiciliu până după-masă. Când se întorcea acasă, alți pacienți îl așteptau. Hikojiro se trezi obligat să facă pe asistentul.

— N-am știut niciodată cum e munca ta, spuse Hikojiro.

În fiecare seară, după ce pleca și ultimul pacient, Baian era atât de plin de sudoare, încât trebuia să facă o baie. Asta nu din cauza căldurii, ci a enormei încordări necesare pentru precizia acupuncturii. Când se așeza la masă după baie, corpul uriaș al lui Baian părea că a intrat la apă. Cearcăne negre îi înconjurau ochii.

— De ce trebuie să am atâția pacienți așa, deodată? se plângea el stând la masă cu Hikojiro.

Hikojiro stătuse în casa lui Baian, așteptând ca el să hotărască ce va face cu Otoki. Însă, în ciuda răbdării lui Hikojiro, Baian ocolise subiectul.

Într-o seară, Hikojiro nu mai răbdă.

— Măine plec acasă, zise el.

— M-am hotărât azi, spuse Baian.

— Deci asta explică totul.

— Ce explică?

— Cât am stat la tine, ai ciugulit tot timpul din mâncare, fără să te poți hotărî ce vrei. Astăzi a fost alt fel.

— Chiar așa? N-am observat.

— Deci care e hotărârea ta?

— N-o voi face.

— Cum?

— N-o s-o omor pe Otoki.

Hikojiro rămase tăcut.

— Nu înțeleg. M-a văzut, dar n-a spus nimic autorităților. Oricum, m-am hotărât să n-o ucid, iar dacă asta înseamnă că voi fi prins și pedepsit, atunci fie. Era și timpul ca norocul meu să se termine. Am fost văzut la lucru, deci nu mai sunt bun de ucigaș plătit.

Hikojiro ridică în tăcere ceașca cu *sake*. Nici Baian nu mai spusese nimic.

În dimineața următoare, Hikojiro plecă.

— Mai trec eu pe aici în curând, spusese el vesel.

Baian se mulțumi să dea din cap și-l urmări cum pleacă.

În noaptea precedentă, ascultând sforăiturile lui Baian, Hikojiro se hotărâse să acționeze. „Dacă Baian nu are de gând să facă nimic în legătură cu femeia aia”, își zise el, „atunci o voi face eu pentru el”.

Nu știa de ce Otoki hotărâse să-l protejeze pe Baian, dar știa că în femei nu trebuie să ai încredere. Chiar dacă nu spunea autorităților, putea pălăvrăgi cu cineva care ar fi făcut-o. Femeile, în ce-l privea pe Hikojiro, întâi vorbesc și abia pe urmă gândesc. Dacă ea ar fi moartă, n-ar mai fi nici o problemă.

Când ajunse acasă scoase arma sa favorită: o țeavă de suflat. Apoi se răzgândi, alegând în schimb un pumnal cu lama scurtă. Își pregăti și acul ucigător pe care învățase să-l folosească de la Baian.

„Dacă e să aleg între femeia asta și Baian”, își spuse Hikojiro ascuțindu-și pumnulul, „știu ce voi prefera”.

În acea noapte, pe drumul spre casă, se oprise la frizer să se tundă. A doua zi dimineață se bărbieri cu grijă și îmbracă un kimono proaspăt călcat. Arăta acum din cap până în picioare ca un negustor bogat.

Porni spre Zoshigaya, unde ajunsese pe la prânz. Trecu pe lângă localul de distracții, unde stătuse mai demult câteva zile, și se duse drept la Tachibanaya.

— Aș vrea să mănânc de prânz, îi spuse chelneriței de vârstă mijlocie care-l întâmpină la intrare.

— Pe aici, vă rog, domnule, spuse ea conducându-l înăuntru.

Hikojiro fu surprins de faptul că localul era atât de aglomerat în ciuda crimei recente, dar apoi își dădu seama că majoritatea clienților erau probabil pelerini din afara orașului, în drum spre altarul de rugăciune învecinat, care n-aveau habar ce se întâmplase.

Chelnerița îl conduse într-o cămăruță plăcută care dădea spre grădină. Îi turnă o ceașcă de *sake* și el luă o înghițitură.

— Chelnerița Otoki mai - lucrează aici? Întrebă el neglijent.

— Sigur, domnule. O cunoașteți?

— Când am venit aici ultima oară cu familia ea ne-a servit. A fost foarte drăguță cu copiii. Dacă e aici...

— Îmi paie rău, domnule, dar e plecată.

Hikojiro îi strecurase chelneriței un bacșiș bun, astfel că ea era mai mult decât dispusă să vorbească.

— A aflat azi-dimineață că fratele ei, Sotaro, e bolnav și și-a luat liber ca să-l îngrijească. Cred că vine peste vreo două zile. Apoi îi mărturisi: știți, e singura ei rudă în viață.

— Chiar așa? spuse Hikojiro, încurajând-o să continue.

— Lucrează la prăvălia de pungi Kagiya, la Akasaka. E unul din cei douăzeci de ucenici, dar plănuiește să aibă prăvălia lui, într-o zi.

Dându-și seama că pentru moment nu mai putea face nimic, Hikojiro își termină masa și comandă un palanchin.

De îndată ce fu sigur că nu mai poate fi auzit, spuse:

— La Akasaka, repede!

Sfatul lui Kinzo

— Nu-i bine deloc, știu, spuse Kinzo, meșterul care făcea încălțări cu talpă de lemn. Dar fii pe pace, cunosc un doctor care o să-l facă bine cât ai clipi.

Kinzo stătea în bucătăria prăvăliei de pungi Kagiya și bea ceaiul pe care i-l dăduse servitoarea Omitsu.

Kagiya era o prăvălie vestită pentru pungile din piele pentru tutun pe care le vindea. Proprietarul, Risuke, își comanda cea mai mare parte din marfă la Kyoto, unde erau cei mai buni meșteri artizani din Japonia. Printre clienții săi se numărau mulți lorzi din provincie și curteni. Prăvălia era mică, dar această îndeletnicire rămăsese în familia lui Risuke de cinci generații încoace și el devenise renumit în părțile locului.

Soția lui Kinzo, Odai, lucrase la Kagiya înainte de măritiș, deci atât ea, cât și Kinzo erau prieteni cu Risuke. Proprietarului de la Kagiya îi plăceau foarte mult niște biscuiți din făină de orez, care se făceau aproape de locuința lui Kinzo, la Shinagawa, astfel că de câte ori acesta trebuia să se ducă la Akasaka, îi aducea lui Risuke biscuiți.

În ziua aceea, Kinzo se dusesese la bucătărie ca să primească banii pentru biscuiți și un mic bacșiș pentru osteneală, de fapt adevăratul motiv pentru care voia să facă drumul.

— Tu ești, Kinzo? spuse soția lui Risuke, intrând în bucătărie. Din păcate, stăpânul e plecat, dar va fi încântat să vadă biscuiții.

— Lăsați, doamnă, nu-i mare lucru.

— Ce fac Odai și copiii?

— Bine, doamnă. Dar aud că bietul Sotaro nu e bine deloc.

— Da, săracul, arde tot de fierbințeală. Și-a pierdut pofta de mâncare și ieri a vomitat de câteva ori. Azi a leșinat mereu. Stăpânul e așa îngrijorat că a trimis după doctor, dar nu s-a văzut nici o îmbunătățire.

— Asta seamănă cu ce am avut eu mai demult.

— Acum arăți foarte bine.

— Asta mulțumită unui doctor care locuiește în apropiere. Tocmai îi spuneam lui Omitsu despre el. Îl cheamă Fujieda Baian și face acupunctură - deși, ca să fiu sincer, seamănă mai mult cu un luptător de *sumo*¹.

Nevasta lui Risuke căzu o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— Ieri, Sotaro s-a simțit așa de rău, că am trimis după sora lui. Doctorul ăsta al tău ar vrea să vină să-l vadă aici?

— Sigur, las' pe mine, răspunse Kinzo, bătându-se cu pumnul în piept, plin de încredere.

— Așteaptă puțin aici, zise ea intrând în casă.

Kinzo șugua cu servitoarea când soția lui Risuke se întoarse cu o tânără frumușică, de vreo douăzeci și ceva de ani.

¹ Sumo - sport național, foarte răspândit, practicat de oamenii deosebit de solizi și puternici. (n.t.)

— Ea e Otoki, sora lui Sotaro. I-am spus de doctorul Baian și ar vrea foarte mult ca el să-l consulte, dacă se poate.

*
* *

Hikojiro coborî din palanchin puțin mai departe de Kagiya.

„Și acum?” își spuse el. „Nici măcar nu știu cum arată Otoki”.

Zări un restaurant cu paste făinoase peste drum, unde putea sta la o masă și bea ceva, în timp ce supraveghea clădirea. Dar tocmai traversa când un bărbat și o femeie intrară pe o ușă laterală la Kagiya.

În clipa când o văzu pe femeie, Hikojiro fu convins că era Otoki. Era scundă și arăta bine, dar croiala kimonoului și coafura nu cadrau cu o fată dintr-o familie de negustori respectabili.

Deși chipul îi era palid și avea cearcăne vineții, Hikojiro considera că Otoki era tipul de femeie pe care bărbații o găsesc irezistibilă. Lucrând la un han de categorie superioară și întreținând clienții bărbați în fiecare zi, ea învățase cum fiecare mișcare poate emana senzualitate. Bărbatul care o însoțea era în mod evident subjugat de farmecul ei.

Hikojiro n-avea cum să știe de Kinzo că era vecinul și pacientul obișnuit al lui Baian. Se hotărî să-i urmărească pe cei doi.

Era ora trei într-o după-amiază de primăvară și soarele strălucea încă sus, în înaltul cerului. Hikojiro blestemă în gând în timp ce-i urmărea de-a lungul străzii Ushinakizara. „Omul ăla fiind cu ea, nu pot face nimic înainte de căderea

întunericului”, își zise.

Cei doi traversară podul Azabu, apoi trecură prin cartierul de temple Mita, ca în sfârșit să ajungă la drumul Nihon-Enoki.

„Se pare că... nu, nu se poate”. Hikojiro începu să se îngrijoreze. Cu fiecare pas pe care-l făceau, se apropiau de casa lui Baian. Însoțitorul ei era oare de la poliție?

Cei doi traversară Shiroganedai și Hikojiro nu se mai putu îndoi de destinația lor. Partea dreaptă a drumului pe care mergeau era străjuită de codrul Kijinomyia. Casa lui Baian era la câteva minute de acolo.

Povestea lui Otoki

Tatăl lui Otoki se ocupa cu confecționarea de pipe. Mama ei murise când Sotaro avea șase ani și Otoki îl crescuse în locul ei. Deși tatăl nu era băutor sau afemeiat, avea un singur viciu, și anume jocurile de noroc. Își petrecea cea mai mare parte a timpului liber colindând de la un local de joc la altul, dar întotdeauna se asigura mai întâi ca ai lui să aibă ce mânca.

Era un meseriaș priceput, lucra pentru un mare magazin din centrul orașului, dar executa și comenzi speciale pentru câțiva clienți particulari, printre care și Risuke, proprietarul magazinului Kagiya. De aceea, când Sotaro a ajuns de treisprezece ani, Risuke s-a oferit să-l ia ucenic. Otoki avea optsprezece ani pe atunci.

— Acum e rândul tău, i-a spus într-o seară tatăl. Ai dus o viață grea cu mine, dar o să am grijă să te măriți bine și să nu mai ai nevoie de nimic.

Din păcate a murit subit, înainte să se poată ține de promisiune și Otoki a rămas să se descurce singură. Avea puține rude și nici una nu voia s-o ia la ea.

De Anul Nou, Otoki împlinise nouăsprezece ani, dar tot nu avea unde să se ducă. Stăpânul de la Kagiya se oferă s-o angajeze, dar ea simți că n-ar fi drept față de Sotaro să lucreze în același loc, deci refuză.

Apoi, într-o zi, Chubei, proprietarul de la Tachibanaya, veni să comande o pipă nouă. Tatălui lui Otoki nu-i plăcea să lucreze pentru el, fiindcă era un client mult prea pretențios, dar plătea bine, deci nu-l putu refuza.

Otoki îl întâlnise pe Chubei de mai multe ori în trecut, dar în ultimul an ea devenise dintr-o adolescentă lungă și stângace o femeie frumoasă. Chubei abia reușea să n-o devoreze cu privirea. Auzindu-i povestea, el îi oferă o slujbă la han.

Chelnerițele la Tachibanaya nu căpătau salariu, dar li se permitea să păstreze bacșișurile, deci cu cât munceau mai mult, câștigau mai bine. Otoki a reflectat timp de trei zile, apoi s-a mutat la Tachibanaya.

De atunci se scurseseră șase ani, ani grei pentru ea. La cei douăzeci și cinci de ani era prea bătrână pentru măritiş.

Cât a lucrat pe post de chelneriță a avut legături cu mai mulți clienți, ceea ce justifica o mare parte din câștigurile ei.

Se hotărâse să economisească bani pentru a-l ajuta pe Sotaro să deschidă un magazin propriu. Acum acesta era singurul lucru care conta pentru ea, și muncea mai abitir ca niciodată să strângă cât mai mulți bani, visând la vremea când va locui cu el și-l va ajuta în negoț. Sotaro îi păruse întotdeauna mai mult ca un fiu decât ca un frate și acum își dădea seama că el era singurul fiu pe care-l va avea

vreodată.

Vizită la domiciliu

Când Kinzo a intrat în casa lui Baian, însoțit de Otoki, pentru Hikojiro a fost mai mult decât o surpriză.

„Ce naiba se întâmplă?” se întrebă de unul singur, în timp ce dădea fuga iute în spatele casei. Cel puțin omul nu s-a dovedit polițai. Dacă ar fi fost, i-ar fi spus lui Otoki să aștepte afară în timp ce el intra, cu măciuca în mână. Omul intrase liniștit cu femeia, ca și cum ar fi vizitat un prieten vechi. În orice caz, Kinzo nu semăna deloc cu omul care ar fi fost ales să mențină liniștea și pacea.

Femeia care-i făcea menajul lui Baian, Oseki, ieși și-l găsi pe Hikojiro dând târcoale.

— Ce faceți aici? întrebă ea.

— Păi... nimic. Baian e acasă?

— Da, tocmai l-a văzut pe ultimul pacient, când a apărut meșterul pantofar cu o femeie; voiau să-l vadă. Doctorul a spus că nu mai are nevoie de mine, deci să mă duc acasă.

— Ai zis că e meșter pantofar?

— Da, și mai e și bețiv.

Hikojiro lăsa să-i scape un suspin de ușurare și păși în casă, trecând pe lângă Oseki. Se ghemui în bucătărie ca să asculte ce se petrece în camera alăturată, dar auzi doar cum Kinzo explica lui Baian de ce venise la el cu Otoki.

— Ajutorul dumatăle ar fi neprețuit, adăuga Otoki, când Kinzo termină.

Hikojiro observă că vocea ei tremura un pic.

— Acum poți pleca, Kinzo, spuse Baian. Am să merg cu

doamna să-i văd fratele.

— Chiar așa? răspunse Kinzo. Fratele dumitale va fi vindecat precis, ai să vezi.

— Păi... asta-i.. îngăimă Otoki, spaima simțindu-se acum limpede în vocea ei.

„Se pare că nici Baian, nici femeia nu erau pregătiți pentru această întâlnire”, își zise Hikojiro, permițându-și puțin răgaz.

— Nu-ți face nici o problemă, acum totul va fi perfect, spuse Kinzo voios, neînțelegând de ce Otoki era așa necăjită. Păi, atunci, eu plec.

Kinzo ieși fără ca Otoki să aibă ocazia să-l oprească. Plecarea lui a fost urmată de o pauză lungă.

— Tu ești ascuns în bucătărie, Hikojiro? strigă Baian.

— Da - răspunse Hikojiro, dar rămase în ascunzătoare.

— Ies cu doamna, să-l văd pe fratele ei. Vrei să ai grijă de casă cât lipsesc eu?

— Sigur că da.

Hikojiro îl auzi pe Baian sculându-se, iar femeia scoase un vaiet slab.

— Nu-ți fie teamă, spuse Baian. N-am de gând să-ți fac vreun rău. Mi-ai salvat viața, ce pot face eu în schimb este să-ți îngrijesc fratele și să-l fac bine, dacă e omenește posibil.

Baian își adună ácele, apoi se îndreptă spre ușă, femeia urmându-l nesigură.

Hikojiro se grăbi să iasă prin spate, ajungând la timp ca să vadă fața palidă a lui Otoki, pe când trecea. Era complet intimidată de statura uriașă a lui Bian și nu-i putea rezista, era neajutorată.

Apusul era aproape și țipetele copiilor care se jucau se auzeau din codrul învecinat.

„Deci până la urmă totul va ieși cum trebuie”, își zise Hikojiro. „Ea e ca un iepuraș hipnotizat de șarpe”. Nu se îndoia câtuși de puțin că Baian era pe cale s-o ucidă pe Otoki. „Asta aș numi eu ceea ce înseamnă să sari din lac în puț”, se bucura în sinea lui. „Mă întreb unde o să-i facă de petrecanie. Bănuiesc că nu va dura prea mult, așa că ar trebui să pregătesc *sake-ul*”.

Hikojiro încălzi apa pentru baie, apoi trecu în bucătărie și începu să curețe legumele pentru cină, fluierând.

Cu toate acestea, Baian nu se întoarse decât noaptea, foarte târziu. Hikojiro era atât de îngrijorat, încât dăduse mai multe raite pe drumul dinspre Shiroganedai, sperând să-l zărească. În sfârșit, umbra uriașă a lui Baian apărură în cadrul ușii.

— Unde ai fost? îl întrebă Hikojiro în loc de salut. S-a terminat?

— Da, e gata.

— Ce bine! Ai trebui să-ți fie recunoscătoare că ai omorât-o tu. Cel puțin a murit fără să sufere.

— Ce tot vorbești?

— Păi... Otoki.

— Nu i-am făcut nimic.

— Dar...

— M-am dus să-i îngrijesc fratele și cred că se va face bine.

Baian zâmbea în timp ce Hikojiro îl privea uluit.

— Ești sigur că ai făcut ce trebuie?

— Da, m-am hotărât. Dacă ea se duce la autorități și o să fiu arestat și executat, așa să fie.

— Dar e o nebunie!

— Toți trebuie să murim odată și odată, chiar tu ai spus-o.

Deodată, Hikojiro își dădu seama că în seara aceea Baian se comporta alt fel ca de obicei. Trupul lui enorm părea plin de demnitate.

Hikojiro nu mai spuse nimic.

— *Sake*-ul e gata? întrebă Baian. O să-ți povestesc despre Otoki la un pahar.

Chelnerița tăcută

Otoki refuzase să spună autorităților ce văzuse în ziua aceea fiindcă nutrea gândul că acel Kawamura merita să moară. Când l-a văzut pe Baian strecurându-se ca o pisică în odaia dinspre grădină și omorându-l pe Kawamura, era prea îngrozită ca să strige. Dar când se pregătea să fugă, nu s-a mai putut controla. Fugise fiindcă se temuse pentru propria viață, nu fiindcă-l văzuse pe Baian ucigând.

— Credeam că o să mă omori și pe mine, îi spusese ea lui Baian.

Abia când Otoki a ajuns la han și a dat alarma, și-a dat seama că-i părea bine să-l vadă pe Kawamura mort. Era aproape ca și cum fusese ucis în numele ei. Și nu numai într-al ei, ci în numele tuturor femeilor care suferiseră de pe urma lui. Atunci s-a hotărât ca sub nici un motiv să nu dezvăluie amestecul lui Baian.

Fusese obligată să se culce cu Kawamura de trei ori. Le asaltase pe toate chelnerițele mai tinere de la han. Nici una nu se culcase cu el de bunăvoie, ci pentru că le-o ordonase Chubei și deci nu avuseseră de ales.

Deoarece chelnerițele trăiau din bacșișuri, cele mai multe acceptau să se culce cu clienții, dacă li se oferea o sumă

destul de mare. Dar totuși nu erau prostituate obișnuite și aveau dreptul să refuze.

Kawamura era altceva; nu plătea niciodată. Și totuși Chubei insista ca ele să se culce cu el. Patronajul clanului Kii conferea hanului un prestigiu pe care Chubei nu voia să riște să-l piardă. Kawamura era unul dintre cei mai puternici reprezentanți ai clanului și el venea nu numai pentru compania chelnerițelor, ci și pentru a ține reuniuni secrete cu Chubei și cu alți membri ai clanului.

— Nu știu despre ce vorbea Kawamura cu musafirii lui, spusese Otoki. Dar orice ar fi fost, precis era vorba de sex și bani. Își folosea poziția pentru a-și garnisi propriile buzunare.

Ea lăsă ochii în jos.

— Desigur, Chubei e alt fel, adăugă cu voce scăzută, dar lui Baian îi sună ca și cum ar fi vrut să spună de fapt: „Desigur, Chubei e la fel de rău ca și ceilalți”.

Chelnerițele nu puteau suferi să aibă relații sexuale cu Kawamura, dar nu aveau ce face.

— Nu-l puteam refuza, dar ticălosul făcea lucruri îngrozitoare... era ca o fiară.

— Da' ce căutai tu în dulap în ziua aceea? Urma să te întâlnești cu el mai târziu?

— Nu, nici vorbă. Eram acolo la ordinul lui Chubei.

— Adică Chubei îți spusese să te ascunzi în dulap?

— Da, ca să trag cu urechea la conversația lui Kawamura. Baian închise ochii o clipă.

— Te culci cu Chubei? Întrebă cu o voce liniștită.

— N-am făcut-o nici o dată, răspunse Otoki cu hotărâre. În ziua aceea, Kawamura urma să se întâlnească cu un om pe nume Iseya. Spusese că urma să aducă și o femeie cu el, adăugă ea.

— O femeie?

— Da.

— Era prima oară când venea la Tachibanaya?

— Nu știu, dar nici una din fete nu mai auzise de el.

— Și a apărut Isey a ăsta după ce l-am omorât pe Kawamura?

Vocea lui Otoki se transformă într-un murmur și clătină din cap.

— Deci n-a venit.

După ce Otoki dăduse alarma se iscase o zarvă teribilă. E mai mult ca sigur că Isey, văzând că e ceva în neregulă, plecase o dată cu sosirea poliției. Dar Baian bănuia că Hanemon, șeful din lumea interlopă care-l plătise să-l ucidă, folosisse vizita lui Isey ca să-l ademenească pe Kawamura la restaurant în ziua respectivă.

— Ai face mai bine să rămâi aici și să ai grijă de Sotaro. Nu pleca din casă, orice s-ar întâmpla, o avertizase Baian.

Ochii lui Otoki se umplură din nou de spaimă.

— Te-ai mai ascuns în dulapul ăla să spionezi clienții și altădată, nu-i așa? Fii sinceră.

Otoki lăasă ochii în jos.

— Avea încredere că nu vei vorbi, n-am dreptate?

Ea nu răspunse nici de această dată.

— Bănuiesc că te plătea bine pentru asta.

— Spune-mi... îi ceru Otoki.

— Ce?

— De ce...

— De ce l-am omorât pe Kawamura?

— Da.

— Ca să răzbun pe cineva care a murit din cauza lui.

De fapt, Baian fusese plătit cu 150 de galbeni de către Hanemon ca să-l omoare pe samurai. Dar îl crezuse pe

mijlocitor când acesta îi spusese: „Cu cât mai curând e îndepărtat de pe lumea aceasta, cu atât mai bine pentru toți”.

Hanemon era acela care-i spusese că în acea zi Kawamura urma să vină la restaurant.

— Cred că ar fi cel mai bine să-mi spui mie ce-ai auzit când Chubei te-a pus să spionezi, dar pentru asta, mai întâi trebuie să te fac să ai încredere în mine. Aș vrea totuși să te gândești, pentru binele tău. Vin poimâine să-l mai văd pe Sotaro.

Moarte subită

După două săptămâni de tratament intens, starea lui Sotaro începu să se îmbunătățească. Atât Otoki, cât și stăpânul lui Sotaro, Risuke, erau foarte mulțumiți.

— Sper că n-o să ne uiți în viitor, spuse el, și chemă un palanchin să-l ducă pe Baian acasă la Shinagawadai.

Apoi se întoarse către soția sa:

— Când o să cad bolnav, vreau neapărat să fiu tratat de doctorul Baian.

Baian fusese foarte aglomerat și înainte de a se ocupa de Sotaro, dar acum avea treabă până peste cap. Chiar și după ce băiatul se mai înzdrăveni, el nu putu să-și tragă sufletul. Trebuia să-i viziteze pe ceilalți pacienți, neglijați pentru moment.

Peste câteva zile, Baian auzi că Otoki a murit asasinată.

Când Baian îi spusese că ar trebui să stea la Kagiya, ea se hotărâse să părăsească Tachibanaya și să accepte o slujbă în magazin, cu pensiune completă. Un funcționar de

la Kagiya se dusesese să-i spună lui Chubei că Otoki nu se mai întoarce. Chubei nu păruse deloc surprins. Indiferența lui aparentă o încurajase pe Otoki să meargă la han să-și ia lucrurile. Nu-i păsa ce se întâmplă cu hainele ei, dar nu voia să piardă economiile de cincizeci și șapte de galbeni, care însemnau șase ani de muncă grea și umilințe. Ascunsese comoara ei undeva în pământ, lângă han.

— Am auzit că o să locuiești cu fratele tău. Mă bucur mult pentru tine, spuse Chubei zâmbind. Știu că pot avea încredere, dar ține minte, nu trebuie să spui nimănui ce ai văzut și auzit cât timp ai lucrat aici.

— Sigur că nu.

Otoki era tare fericită. Se gândise totdeauna cu groază la Chubei și nu-și închipuisese că va fi ușor să plece. Fiind puțin speriată de ce i s-ar putea întâmpla în timpul vizitei la han, adusese cu ea pe unul din funcționarii de la Kagiya.

— Păi, cam asta-i tot, spuse funcționarul în timp ce plecau. Mi-era frică să nu încerce să te oprească.

— Da, acum s-a terminat. Îmi pare rău că te-am cărat până aici de pomană, se scuză Otoki.

— Lasă, nu-i nimic.

O luară spre Akasaka, în lumina soarelui de primăvară, pe o scurtătură, tăind câmpurile de la Takadanobaba.

Un țăran le găsi cadavrele a doua zi dimineață, într-un crâng de bambuși. Polițistul identifică trupul funcționarului după o amuletă pe care o purta la gât. Când aflară de la Kagiya că cei doi porniseră spre Tachibanaya, ancheta se mută acolo.

Chubei spuse autorităților că Otoki venise să-și ia lucrurile. O condusese chiar el și habar n-avea ce se mai întâmplase după aceea.

Otoki și funcționarul fuseseră înjunghiați și, fiindcă banii

ei dispăruseră, polițiștii hotărâra că mai mult ca sigur era treabă de tâlhari. Cazul a fost închis din lipsă de probe.

*

* *

Veni vara. Într-o după-amiază, imediat după sezonul ploilor, Chubei se înfățișă la magazinul de pipe al lui Tokunosuke, la Fukagawa, ca să ridice pipa de argint pe care o comandase.

Tokunosuke fusese ucenic la marele meșter Goto Heizaemon de la Kyoto și acum era considerat maestru el însuși. Chubei dăduse comanda cu doi ani înainte și era atât de încântat că în sfârșit pipa era terminată, încât abia aștepta să ajungă acasă s-o încerce.

În ziua aceea participase la o întrunire - secretă, la Akasaka, cu un reprezentant al clanului Kii și, cu toate că nu se așteptase ca pipa să fie gata, trecuse pe acolo la întâmplare. Încântat să audă că poate să o ia, îi plăise lui Tokunosuke zece galbeni peșin și porni spre casă.

„Toate îmi merg de minune azi”, își spuse.

Chubei părăsi casa meșterului și o luă la dreapta, pe o străduță îngustă, ducând spre strada principală, unde putea găsi un palanchin să-l ducă acasă.

Străduța avea numai vreun metru și jumătate lățime și o străbătuse pe jumătate, când un bărbat atât de voinic, încât umerii păreau să atingă pereții caselor de pe ambele părți, apărui la capătul îndepărtat și se îndreptă spre el.

Chubei se dădu la o parte, lipindu-și spatele de perete, pentru a face loc uriașului.

— Tare cald azi, nu-i așa? zise străinul, cu o plecăciune.

Chubei îl ignoră, privindu-l semeț.

— Scuzați, spuse uriașul, în timp ce Chubei se întoarse

într-o parte, încercând să treacă pe lângă el.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-a mai auzit Chubei. Când piepturile lor trecură unul pe lângă altul, Baian îl împinse deodată cu forță spre un zid, acul ucigaș sclipind în mâna lui dreaptă. Ochii apropiați ai lui Chubei se bulbucară gata să-i iasă din orbite și trupul îi înțepeni, lipit de perete.

Baian alergă de lângă Chubei spre capătul străduței, în timp ce Hikojiro, care venea în spatele acestuia, ca să-i taie orice încercare de fugă, se repezi spre canalul din cealaltă parte a străzii și sări într-o bărcuță care-l aștepta.

Doi negustori ambulanți, cu pălării mari de paie, mergeau pe drum spre canal. Unul ducea o mulțime de plase de țânțari în spate, iar celălalt striga, pentru a face reclamă mărfii.

Baian ieși repede de pe străduță și sări în barcă, aruncând o scurtă privire spre negustorii ambulanți, în timp ce traversa. Bărcuța plutea deja de-a lungul canalului. În timp ce cadavrul lui Chubei se prăbușea încet-încet de-a lungul zidului, spre pământ.

Era amiază și foarte puțină lume pe străzi. Cei doi negustori trecură de străduță, fără să arunce măcar o privire.

— Și totuși, spuse Hikojiro, în timp ce barca aluneca pe râu, chiar crezi că Chubei a omorât-o pe Otoki?

— Da, probabil a plătit pe cineva s-o facă. Otoki știa prea multe secrete de-ale lui, n-o putea lăsa în viață.

— Aici sunt de acord cu tine.

— Oricum, e mai bine pe pământ fără el.

— Totuși, păcat de Otoki, spuse Hikojiro. Era de treabă pentru o femeie.

Hikojiro vâslea, strecurându-se prin traficul intens de pe

râu spre cheiul Kitashinbori. Baian stătea în spate, mâna cu care ținea de obicei acul ucigător atârându-i în apă Avea un evantai alb ca să-l ferească de arșița soarelui.

Nori albi de vară stăteau grămadă în înaltul cerului, deasupra Golfului Edo.

PATRU ASASINI

SOARELE ÎNCEPUTULUI DE VARĂ STRĂLUCEA PESTE Atami, o localitate balneară la vest de Edo - Baian se odihnea lângă un altar, de pe muntele care domina orașul, ascultând țârâitul monoton al greierilor în copacii dimprejur. De pe stânca unde stătea, vedea aburii ca niște nori ridicându-se de la izvoarele fierbinți, care curgeau printre porțile altarului, și în depărtare marea, ce semăna cu o fâșie albastră lipită pe orizont.

Baian venise la Atami când primăvara era pe sfârșite, după ce-l ucisese pe Kawamura, un samurai corupt din clanul Kii, la cererea șefului din lumea interlopă, Hanemon. Fusese bine plătit pentru crimă - cincizeci de galbeni, destui pentru ca o familie întreagă să poată trăi mulți ani - așa că nu avea nici o grabă să se apuce din nou de treabă.

După ce comitea un asasinat, Baian pleca într-o vacanță, pentru puțină odihnă. Acest răgaz îl ajuta nu numai să uite ce făcuse, dar și să strângă forțe noi pentru ce urma.

„E timpul să mă întorc la Edo și să mă apuc de lucru” își zise, ridicându-se alene în picioare.

Mai avea o treabă care-l aștepta în oraș și, cum primise deja un avans, nu mai putea amâna. Un samurai era mult mai greu de ucis decât un țăran sau un negustor. Se cheltuiau mult timp și bani pentru a aduna informațiile necesare și pentru a face apoi pregătirile adecvate.

Coborând treptele altarului, Baian simțea cum un flux de energie îi invadează trupul. Își făcuse plinul de mâncare bună, *sake* și băi fierbinți în izvoare. Când ajunsese la piciorul

scărilor, soarele după-amiezii arunca sclipiri pe craniul lui ras.

Se plimbă prin oraș, trecând prin dreptul hanului oficial, o clădire impunătoare unde trăgeau marii domni care vizitau orașul, apoi coborî dealul prin pânza de aburi ai izvorului principal. Cum trecea prin dreptul unui han mai mic, un *ronin*¹ - un samurai care nu recunoștea alt stăpân în afară de propria sabie - care se uita pe o fereastră de la etaj, urmărind alene cu privirea trecătorii, avu o tresărire bruscă și se trase înapoi, ferindu-se vederii.

Hanul de pe malul mării la care trăsesese Baian nu avea un izvor fierbinte propriu, așa că dimineța și seara el se ducea în oraș să se îmbăieze în izvorul cel mare. Urmându-și drumul spre hanul unde locuia, el nu-l observă pe *ronin*, care se strecură în stradă pe urmele lui.

Soarele apunea. Baian intră în han să-și ia prosopul și, ieșind, îi spuse proprietarului că urma să plece a doua zi. Se întunecase când trecu prin dreptul hanului *roninului*, în drum spre baie. Apa sărată a mării se amesteca cu sulful de la izvoarele fierbinți și rezulta o aromă îmbătătoare. Pe drum, Baian trecu pe lângă un grup de pescari care se întorceau acasă după o zi petrecută pe mare.

Roninul, revenit la postul de observație de la fereastră, îl privea pe Baian cum urcă dealul. Era înalt și musculos, dar şuvițele albe din părul aranjat cu grijă arătau că se apropia de cincizeci de ani. Fruntea și obrajii îi erau brăzdate de riduri dese, iar în ochi îi ardea o flacără vie.

Un al doilea *ronin*, mai tânăr, intră în cameră întorcându-se de la baie.

— La ce te uiți, Inoue? întrebă el.

— Îl urmăream pe bărbatul care trece pe drum.

¹ ronini (ad literam: oameni rătăcitori) - samurai sărăciți, decasați.

— Un bărbat?

— Da, stă la hanul de pe malul mării. Când l-am văzut prima oară, am crezut că greșesc. S-a schimbat mult de la ultima noastră întâlnire, dar nu i-aș putea uita niciodată chipul. Oricât m-aș strădui, nu pot să uit.

— Ce-a făcut?

— Mi-a ucis soția.

— Când?

— Acum zece ani.

— Acum înțeleg de ce nu poți să uiți.

Inoue tăcu.

— Vrei să te ajut? Întrebă tânărul și bondocul lui tovarăș, dar Inoue făcu semn că nu e nevoie.

— Se presupune că un ucigaș plătit omoară numai pentru bani și am fost mulțumit cu aceasta până în clipa în care l-am văzut, dar pe bărbatul ăsta l-aș uciide cu plăcere pe gratis. După haine pare să fie doctor.

Ascunzătoarea lui Baian

— Se pare că a început anotimpul ploios, spuse Baian deschizând fereastra și privind grădina udă.

Rodiul era în floare.

— Știi, Hiko, nu mi-a plăcut niciodată floarea aia, murmură el.

El și Hiko stăteau în căsuța din grădina din spate a restaurantului Izutsu, unde se oprea adesea când avea treabă în oraș. Era acolo de zece zile, dar nu pusese piciorul afară de când sosise. Venise direct aici după întoarcerea de la Atami și, în drum, se opriase acasă doar pentru o scurtă

vreme. În acea seară i se alăturase Hikojiro, care locuia în apropiere.

— Cât ai de gând să stai aici?

— Nu știu încă.

— Hî?

— Tot ce știu e că cineva m-a urmărit de la Atami până înapoi la Edo și m-a văzut intrând în casă.

— Ești sigur că nu-i doar o închipuire?

— Foarte sigur.

— Atunci cine crezi că ar putea fi?

— Nu știu, n-am putut să-l văd nici o dată, dar știu destulă meserie ca să-mi dau seama când sunt urmărit.

— Și chiar n-ai idee cine putea fi?

— Nu, sunt zece ani de când am devenit ucigaș plătit și, deși am omorât vreo douăzeci de oameni în acest răstimp, din câte știu nimeni nu m-ar putea recunoaște.

— Cu mine e la fel.

— Totuși, există un om care știe despre o femeie pe care am omorât-o când eram tânăr.

— Cine?

— Soțul ei.

— Oh!...

— Ei, să nu vorbim acum despre asta, spuse Baian bătând din palme pentru a chema chelnerița să mai comande *sake*. Când am plecat de acasă pentru a veni aici, doi bărbați au încercat să mă urmărească, dar m-am descotorosit repede de ei. Nu sunt mulți care să mă poată urmări dacă eu nu vreau.

— Asta așa e.

— Și de când am venit aici n-am ieșit deloc.

— Nici eu nu știam că ești aici.

— Aș vrea să-ți cer un serviciu.

— Ce? Știi că sunt gata să te ajut și nu vreau nimic în schimb. Asta e plăcerea mea.

— Îți sunt recunoscător, Hiko.

— Nu-ți face probleme, e rândul meu să te ajut. De atâtea ori m-ai ajutat la treabă în trecut, că acum mă bucur să am, în sfârșit, ocazia să te răsplătesc. Ce vrei să fac?

— Kahei mi-a cerut să omor un samurai numit Ito, secretarul personal al lordului Arima.

— Un samurai, zici? O treabă foarte anevoioasă.

— Da, dar plătește o sută cincizeci de galbeni pentru asta și mă și asigură că nu e nici o pagubă dacă Ito moare.

— Totuși...

— N-ai putea să afli câte ceva despre el? Poate mă ajută să găsesc o soluție.

— Las' pe mine, pentru moment n-am nici o treabă și cred că n-ar fi rău ca tu să mai stai ascuns încă o vreme.

— Mulțumesc mult, știam că mă pot baza pe tine, spuse Baian punând un teanc de douăzeci și cinci de bancnote, înfășurat cu o fâșie de pânză, în fața lui Hikojiro.

— Bine, dacă insiști... spuse Hikojiro, rânjind, și strecură pachetul în partea din față a kimonoului, tocmai în momentul când fata apărură cu *sake*, găluști și *sashimi*¹ de ton.

După plecarea chelneriței, Baian luă o bucată de pește crud, apoi își șterse o picătură de sudoare de pe șaua nasului.

— Știi, Hiko, cred că ni s-a cam terminat sorocul.

— Și eu cred la fel.

— Mă întreb dacă ucigașii plătiți ajung vreodată la bătrânețe.

— Mă îndoiesc.

¹ sashimi - filé de pește crud. (n.t.)

— Și eu.

Secretarul lordului Arima

Reședința lordului Arima era în oraș, în zona cu multe alte locuințe ale persoanelor sus-puse, dar aceasta ieșea în evidență prin dimensiuni și aspect.

Viitoarea victimă a lui Baian, Ito, locuia în această clădire. Ca secretar personal al lordului Arima, avea o poziție în care se bucura de mare influență. Oriunde se ducea lordul Arima era însoțit de Ito. Avea de-a face cu oameni care doreau o audiență, primea daruri în numele stăpânului său și organiza toate ceremoniile necesare. Deși slujba era ereditară, ea necesita o persoană foarte capabilă pentru a îndeplini toate cerințele.

Având o poziție atât de importantă, era mereu însoțit de o gardă de corp, când părăsea clădirea, și, în misiuni oficiale, i se permitea chiar să folosească un palanchin special, rezervat de obicei doar nobililor.

Era foarte greu să asasinezi în secret o persoană ca Ito. Baian n-o putea face nici când acesta era într-o misiune oficială, nici când se afla în clădire. Dacă Ito ar fi fost răpus de vreo boală, Baian s-ar fi putut folosi de avantajele reputației sale în domeniul acupuncturii pentru a pune mâna pe el, dar secretarul părea să se bucure de o sănătate de fier. Avea cincizeci și trei de ani, era rotofei și fără nici un fir cărunț în cap. Era un om foarte capabil și beneficia de încrederea totală a stăpânului său. Soția îi născuse doi fii și două fiice și cu toate că venitul lui oficial nu era prea mare, slujba îi oferea destule ocazii pentru a și-l

rotunji și a duce un trai îndestulat - chiar foarte îndestulat.

Lui Hikojiro i-au trebuit trei zile ca să afle toate acestea. El abordase chestiunea exact cum ar fi făcut-o și Baian, colindând restaurantele și tavernele dimprejurul reședinței, mituind pe servitorii lordului Arima pentru a căpăta informații. După câteva pahare, servitorii mărunți erau încântați să vorbească despre slujbele lor unui ascultător numai urechi.

*

* *

— Mulțumesc mult, Hiko, spuse Baian.

— Cum adică? Abia am început.

— Chiar vrei să te mai ocupi puțin de afacerea asta?

— Sigur că da, ăsta e doar începutul.

— Mulțumesc, îți rămân îndatorat. Știu că ar trebui s-o fac eu însumi, dar cred că e bine să mai rămân ascuns un timp.

— Chiar crezi că cel care te urmărește este soțul femeii pe care ai omorât-o?

— Nu știu, dar nu văd alt motiv pentru care cineva m-ar urmări.

— Spui că e un *ronin*?

— Da, și foarte priceput în mânuirea sabiei.

— Deci așa...

— Ți-am povestit despre tinerețea mea, nu-i așa? Cum am fost adoptat de un doctor din Kyoto, după ce maică-mea m-a părăsit?

— Da.

— Păi, după ce-a murit el, m-am hotărât să merg pe urmele lui și să devin un doctor bun, dar am făcut o greșală.

— Femeia aia?

— Da. Totul a început când tratam nevasta unui *ronin* sărac, care locuia în spatele templului învecinat.

— Arăta bine?

— Nici nu-ți vine să crezi! Era nemaipomenită.

— Ce vrei să spui?

— Trupul ei... N-am mai cunoscut vreo femeie cu un corp ca al ei.

— Nu pot să cred - tocmai tu! spuse Hikojiro, cu un acces de râs.

— Soțul ei era maestru de scrimă și o jumătate din lună era plecat la Osaka, unde își practica arta, așa că ea rămânea singură, cu prea mult timp liber la dispoziție.

— Nu mai spune!

— Da, m-a sedus. Nu i-am putut rezista. M-a amenințat că-i spune soțului dacă nu devenim amanți.

— Și presupun că soțul a aflat.

— Da. Când a întrebat-o, soția i-a spus că am violat-o.

— Femeile sunt în stare de orice ca să iasă cu fața curată.

— Eram încă tânăr, asta era acum peste zece ani.

— Ea ce-a pățit?

— Soțul m-a bătut cu un baston - rănilor mă mai supăra încă pe timp de iarnă. Baian își pipăi spinarea și râse amar. Nu știu de ce nu m-a omorât - ar fi avut tot dreptul. Dar, deși el mi-a arătat milă, eu n-am putut ierta minciunile soției lui. Am omorât-o, folosind pentru prima oară ácele ca să iau viața cuiva.

— Atunci ai hotărât să devii ucigaș plătit?

— Da.

Cei doi rămaseră tăcuți.

Începuse să plouă și, undeva în grădină, un brotac porni

să orăcăie.

Jucătorul de noroc

Baian nu s-a întors acasă timp de zece zile. Casa rămase goală, cu excepția vizitelor zilnice ale lui Oseki, pentru curățenie.

Conacul lordului Sendai era la est de casa lui Baian, înconjurat de păduri și câmpuri. Aceasta nu era reședința lui principală la Edo, ci mai curând un loc de popas în zonă, unde venea foarte rar.

Deși jocurile de noroc erau interzise în toată țara, oamenii legii de la oraș nu aveau jurisdicție asupra proprietăților nobilimii. Era lucru obișnuit pentru personalul de la țară să folosească conacele stăpânilor în chip de localuri pentru astfel de jocuri. Servitorii cu grad superior știau cu toții ce se petrece, dar se făceau că nu observă, în schimbul unei cote din profit.

Stăpânul de la Sendai era unul din cei mai puternici din regiune și deținea numeroase proprietăți în Edo. Fiindcă era peste poate ca el să afle vreodată ce se întâmpla într-una din reședințele sale mai mici - precum casa din Shinagawa - servitorii organizau jocuri de noroc la fiecare trei zile.

Un *ronin* singuratic locuia acolo cu servitorii de vreo trei zile. Era un om rotofei de aproximativ treizeci de ani, care avea o recomandare de la alt servitor al lordului să participe și el la joc.

Nu era lucru neobișnuit ca servitorii să-și lase prietenii să stea cât voiau, așa că nu fuseseră deloc surprinși când în prima zi el spusese:

— Îmi place aici, îmi dați voie să mai stau câteva zile?

Era un jucător priceput, băutor serios și foarte darnic cu câștigurile, cumpărând băutură pentru toată lumea și împrumutând celorlalți bani, dacă rămâneau lefteri. Se numea Sasaki și era prietenul și tovarășul de călătorie al lui Inoue, *roninul* care jurase să-l ucidă pe Baian.

În fiecare după-amiază, Sasaki pleca de la conac pe o ușă dosnică pentru treburi personale, dar seara, când se întorcea, aducea întotdeauna o sticlă de *sake*, ceea ce-l făcea să fie foarte iubit în rândul servitorilor.

După unsprezece zile, un *ronin* de vârstă mijlocie sosi la poarta din spate a conacului.

— Aveți aici un samurai pe nume Sasaki? Întrebă Inoue.

— Da, intră, spuse paznicul, conducându-l fără șovăială în aripa servitorilor.

Sasaki și Inoue au stat de vorbă într-un colț al camerei, împărțind o sticlă de *sake*, în timp ce servitorii jucau.

— Încă nu s-a întors acasă, raportă Sasaki. Am auzit că e doctor bun și pacienții îi așteaptă întoarcerea cu nerăbdare.

— Să fie al dracului! Am cercetat și eu, dar nici urmă de el. Acum cred că era mai bine dacă-l omoram pe drumul de întoarcere de la Atami.

— Dar știa că suntem pe urmele lui!

— Exact, ăsta a fost necazul. Dacă încercam să-l prindem pe drum, ar fi putut să scape.

— Da, nu l-am prins niciodată pe picior greșit.

Inoue căzu pe gânduri o vreme.

— Nu cred că e doar un doctor de rând. Îmi pare rău că te-am băgat și pe tine în chestia asta. După ce am terminat treaba la Kyoto, speram să stăm și noi șase luni liniștiți, să ne plimbăm prin Edo și să ne distrăm.

— Lasă, mă bucur că pot să-ți fiu de ajutor.

— Știi...
— Ce?
— Mi-a venit o idee: poate că Baian e și el ucigaș plătit, ca și noi.
— Imposibil!
— E doar un gând care mi-a venit când îl urmăream de la Atami.

Norocul lui Hikojiro

În timp ce Inoue stătea de vorbă cu Sasaki, Hikojiro vizita locuința lordului Arima, aflată nu departe de acolo. Și aici se înființase un local pentru jocuri de noroc într-una din clădiri și Hikojiro aranjase să fie invitat de către un servitor, pe care-l cunoscuse într-o cârciumă din apropiere. Își făcuse apariția cu patru nopți înainte și de atunci venea în fiecare noapte, cu o sticlă mare de *sake*. Era foarte darnic cu banii și avea întotdeauna câte o poveste plină de haz, astfel că deveni, în scurtă vreme, o figură foarte populară.

Hikojiro jucă o vreme, apoi plecă pe la nouă. Îl întâlnise pe mai-marele servitorilor, Tomezo, în noaptea precedentă. Hikojiro îl înfundase cu băutură și cei doi ajunseseră să se înțeleagă de minune, dar Hikojiro se hotărî să nu încerce să-i stoarcă informații imediat, temându-se de eventuala suspiciune a lui Tomezo. Se gândi să aștepte până ce ajungeau prieteni mai buni și Tomezo se va simți în largul său. Când se duse la conac, în acea seară, află că Tomezo era plecat cu o treabă și nu revenea decât a doua zi.

„N-are nimic, nu e nici o grabă”, își zise Hikojiro ieșind începu să-și deschidă umbrela, dar, privind la cerul nopții,

își dădu seama că ploaia încetase.

Suflecându-și kimonoul, porni să străbată numai în sandale partea de vest a casei clanului Satsuma, în direcția drumului principal, cu umbrela în stânga și o lanternă în dreapta.

Casa lui Baian nu era departe de conac, își aminti el. Se uită înapoi și observă conturul unei umbre care urca dealul în spatele lui. Era un *ronin* înalt, bine făcut.

Hikojiro înlemni. N-avea de unde ști că acesta era Inoue - care tocmai ieșise din casa lordului Sendai - și nici Inoue n-avea de unde ști că Hikojiro era singurul prieten al lui Baian. Stătură o clipă în mijlocul străzii neluminate, privind unul la altul, cu fiecare nerv încordat la maximum. Singura explicație posibilă pentru comportamentul lor era că, fiind ucigași plătiți, aveau simțurile mai ascuțite decât oamenii obișnuiți.

Deodată, Inoue înaintă, trecând în dreapta lui Hikojiro. Privirea din ochii lui, pe când trecea, a fost suficientă ca Hikojiro să strângă mai tare mânerul umbrelei. Nu se mișcă până ce silueta lui Inoue nu dispăru în noapte, apoi începu să tremure din cap până-n picioare.

„Mă întreb dacă el era spadasinul care-l urmărește pe Baian”, își spuse deodată în gând. „Probabil spiona casa lui Baian”.

A doua zi, Hikojiro se duse la restaurantul Izutsu ca să-l vadă pe Baian și-i povesti întâmplările din seara precedentă. După ce descrisese trăsăturile și îmbrăcămintea *roninului*, Baian aprobă:

— Deci am avut dreptate.

Nu părea prea surprins.

— De data asta însă rolurile se inversează și eu sunt cel care trebuie ucis.

— Nu părea un *ronin* oarecare. Cred că a omorât mulți la vremea lui.

— Asta nu m-ar mira.

— Poate că mă înșel, dar cred că e ucigaș plătit ca și noi.

— Tot ce se poate.

— Ce ai de gând să faci?

— Pentru moment, cred că o să rămân în continuare unde sunt.

Nu plouase din noaptea precedentă și soarele strălucea fără vlagă printre norii zdrențuiți. Cei doi beau *sake* în tăcere.

— Hiko, te duci iar diseară la conacul lordului Arima?

— Așa aveam de gând. Tomezo, mai-marele servitorilor de care ți-am vorbit, trebuie să se întoarcă în seara asta. Dacă reușesc să-l îmbăt și-i împrumut niște bani pentru joc, sunt sigur că o să-mi servească pe tavă tot ce se vorbește despre Ito.

*

* *

După trei zile, Hikojiro se întoarse la Izutsu. Baian își curăța cu alcool ácele pentru acupunctură și le punea la uscat.

— Știi, de la o vreme mișc greu un umăr și mă supără spatele, spuse Hikojiro.

— De ce nu mi-ai spus mai demult? Vino încoace, să mă uit.

Baian îi spuse să se întindă. Palpându-i spatele cu mâna, îi introduse câteva ace de-a lungul șirei spinării.

— Cum e? întrebă. Nu doare, nu-i așa?

— Nu. Știi, e prima dată când mi se face acupunctură.

— Nu mănânci cum trebuie. Trăiești singur și mănânci

când și ce ai chef. Stomacul tău nu poate suporta așa ceva la infinit, să știi.

— Cum adică?

— Faptul că-ți place *tofu* nu înseamnă că trebuie să mănânci numai asta dimineața, la prânz și seara. Trebuie să mănânci și multe legume, pentru a echilibra regimul.

— Chiar așa?

— Așa, te simți mai bine, nu?

— Da, mulțumesc.

— Hai să ne îmbătăm diseară.

— Bine, hai. Apropo, am mai aflat câte ceva despre Ito.

— Bine.

Începuse să plouă iar.

Baian se ridică și se duse la bucătărie ca să comande niște mâncare și *sake*. Când reveni în cameră spuse:

— E foarte răcoare azi. Nu pot să sufăr anotimpul ploios.

— Da, și pe mine mă deprimă al dracului de tare.

— Am ceva pentru tine, Hiko. Am comandat tot ce nu mănânci în cantități suficiente.

După puțin timp, o chelneriță intră aducând o farfurie de pământ, pe un foc mic de cărbune. În ea era o mâncare din ridiche albă, tăiată în felii groase și *tofu* fript.

— Supa e din pui, spuse Baian. Gust-o și spune-mi ce părere ai.

— Mmm... nu-i rea.

— O schimbare plăcută, ce zici?

— Da. Știi, e chiar foarte bună, spuse Hikojiro, punându-și o porție mare.

— Ei, ce-ai reușit să afli?

— Păi, Ito ăsta, pe care trebuie să-l asasinezi, e o persoană foarte puternică acolo. E favoritul lordului Arima și nici șambelanul nu îndrăznește să-l supere. Nu încapе nici o

îndoială în privința asta, mi-a spus chiar mai-marele servitorilor. Iar Ito nu șovăie să profite și să-și facă de cap.

Se părea că Ito îi șantajă pe negustorii care aveau de-a face cu lordul Arima. Ei erau obligați să-i dea bacșișuri mari pentru a avea dreptul să mai facă negoț cu membrii clanului, în condiții normale, șambelanul și celelalte persoane sus-puse, care de obicei erau aleși din rândul membrilor familiei lordului, ar fi pus capăt unei purtări atât de scandaloase. Totuși, în ultima vreme, corupția se întinsese ca un cancer în casa lui Arima.

Ito moștenise rangul de secretar de pe vremea când tatăl actualului lord mai era în viață și se dăduse peste cap ca să câștige favorurile tânărului lord. Când bătrânul lord a murit, Ito a devenit peste noapte una dintre cele mai influente persoane în clanul Arima, dar nu umbla după o avansare. Se mulțumea cu slujba pe care o avea, strângând avere pentru sine.

Mulți alți slujbași aveau de-a face cu negustorii, dar Ito era singurul care avea legătură directă cu stăpânul, de aceea negustorii erau gata să plătească oricât pentru a-i obține favorurile. El îl mai ajuta uneori pe lord să se furișeze din casă incognito, pentru a gusta din anumite plăceri care erau interzise celor de rangul lui. Aceasta nu făcea decât să sporească aprecierea de care se bucura Ito în ochii stăpânului său. Deși șambelanul și cei mai în vârstă erau la curent cu ce se petrecea, nu puteau face nimic, deoarece Ito era destul de șiret ca să împartă din câștiguri cu ceilalți slujbași.

— Cam atât până acum, spuse Hikojiro.

— Mulțumesc foarte mult. Acum încep să înțeleg despre ce e vorba.

— Apropo, Ito vine adesea la restaurantul Suigetsuro de

la Kobikicho.

— Da... foarte interesant.

— Te-ai gândit cum s-o faci?

— Mai mult sau mai puțin.

— Asta voiam să aud.

— Nu-mi place să mă rog de cineva, dar ai putea totuși să mă mai ajuți puțin?

— Sigur că da. Am ajuns până aici și, ca să fiu cinstit, nu-mi displace deloc.

— Știi ce? După ce terminăm treaba asta și iau restul de șaptezeci și cinci de galbeni de la Kahei, ce-ar fi să facem noi doi un pelerinaj până la Marele Altar de la Ise?

— Vorbești serios?

— Și de ce nu? Mai facem o schimbare. Plecăm și uităm de toate, o vreme.

— Mie mi-ar plăcea grozav, dar tu chiar vrei să prăpădești în felul ăsta tot ce-ai câștigat?

— Să prăpădesc? Ce-am avut și ce-am pierdut! În ceea ce privește societatea, meseria noastră oricum înseamnă să distrugi ceva.

— Asta cam așa e, spuse Hikojiro și zâmbi, ridicând ceașca de *sake*. Totuși, ar trebui să fii atent cu Inoue ăsta.

— Da, că veni vorba de Inoue...

— Dacă vrei, mă ocup eu de treaba cu Ito, se oferă Hikojiro.

— Nu, lasă. Am eu grijă de el, dar te superi dacă-ți mai cer o favoare?

— Ia spune.

Stratagama

În timp ce Baian era plecat, Oseki venea în fiecare zi să aibă grijă de casă. Era măritată cu un țăran din partea locului, dar cum noră-sa făcea menajul acasă, ea avea o grămadă de timp liber. Baian o plătea bine și ea era foarte mulțumită să aibă grijă de el, spălând rufe și făcând curat în casă.

Venea dimineața și rămânea până seara, cosând și făcând tot felul de treburile. Nu știa când poate apărea Baian, dar avea întotdeauna la îndemână apă proaspătă și lemne pentru a-i putea pregăti baia imediat.

Vecinii așteptau cu toții nerăbdători întoarcerea lui, iar printre ei Kinzo, meșterul pantofar. Baian îl lecuisese în acel an de friguri, dar anotimpul ploios îi venise din nou de hac.

Afurisitul de Baian, blestema Kinzo. Ar merita să mor până vine el înapoi.

Făcea atâta tevatură, încât nevastă-sa era la capătul răbdării.

*
* *

Într-o zi, norii s-au spart și soarele a reușit să răzbată. Era una din acele zile minunate, calde și însorite care se întâlnesc atât de rar în anotimpul ploios. În casele țăărănești de la sud, ca și în cele ale negustorilor, înghesuite între conacele samurailor, femeile erau toate foarte ocupate, bucuroase că li s-a oferit acest prilej pentru a spăla câteva rufe.

Oseki se dusesese acasă curând după prânz și nu se întoarse până aproape de două. Când ajunsese la altarul de

lângă casa lui Baian, un *ronin* scund și îndesat trecu pe lângă ea, îndreptându-se în direcția opusă. Ea îl văzuse de mai multe ori învârtindu-se prin împrejurimi în ultimele zile, dar nu se mai gândise la asta. Era bine îmbrăcat și nimic din comportamentul lui nu-i stârnise bănuiala.

Privirile li s-au întâlnit, dar el părea destul de liniștit, și ea s-a gândit că poate locuiește într-una din casele învecinate.

— E o vreme foarte frumoasă, spuse ea, cu o înclinare a capului încărunțit.

Roninul zâmbi drept răspuns și își continuă drumul.

Oseki grăbi pasul spre casă printre copaci și găsi un bărbat care o aștepta afară.

— Tu ești, Oseki? întrebă el.

Era Hikojiro.

— Da.

— Am un mesaj de la doctorul Baian, spuse el cu voce tare.

— Zău? Și unde e doctorul acum?

— A avut niște treburi la Fugakawa, dar m-a rugat să-ți spun că vine poimâine, la șase, și te roagă să-i pregătești baia.

— Bine, spune-i să n-aibă nici o grijă.

— M-a mai rugat să-ți spun să cumperi o sticlă de *sake* pentru seara.

— Deci ora șase, poimâine, repetă Oseki.

— Exact, vine acasă cam pe la ora aceea.

— Poți să-i transmiți că jumătate din vecini îl așteaptă cu nerăbdare.

— Sigur că da, acuma plec.

Hikojiro plecă în grabă.

Peste vreo două ceasuri, când Oseki tocmai se gândea să se ducă acasă, la ușă se auzi o voce:

— E cineva acasă?

Oseki ieși în grabă și dădu peste *roninul* grăsuliu pe care-l văzuse în acea după-amiază în fața intrării.

— Bună, zise Oseki.

— Mi s-a spus că aici găsesc un doctor bun.

— Așa e.

— Locuiesc la conacul lordului Arima, dar de câțeva vreme mă cam supără stomacul.

— Îmi pare rău, dar doctorul nu-i aici încă, însă mi-a transmis că vine poimâine.

— Poimâine zici?

— Da, nu se întoarce înainte de șase, dar, fii liniștit, te consultă seara, dacă îl rogi.

— Așa o să fac, mulțumesc.

Roninul plecă.

Roninul era desigur Sasaki. Din ascunzătoarea lui în interiorul altarului, îl văzuse pe Hikojiro venind și plecând.

Întrebându-se pentru ce venise omul, Sasaki se hotărâse s-o întrebe chiar pe Oseki, să vadă ce-i poate spune ea. În seara aceea, în aripa servitorilor din conacul lordului Arima, îi spuse lui Inoue tot ce reușise să afle.

Inoue rămase tăcut, pe gânduri.

— Crezi că-și închipuie că am renunțat și se poate întoarce acasă fără grijă?

— Habar n-am.

— În locul lui așa aş crede. N-am de gând să-l mai las să scape iar. Asta dacă omul pe care l-ai văzut spune adevărul și Baian chiar vine acasă.

— Poți conta pe mine, spuse Sasaki.

— Dacă nu suntem cu băgare de seamă, poate să ne scape iar. Ar fi trebuit să-l omor acum zece ani, când am aflat ce făcuse. Dar nu, eu m-am îndurat și el m-a răsplătit

ucigând-o pe ea. Îl urăsc. Nu-l voi ierta niciodată pentru asta.

— Cred că ți-ai iubit foarte mult soția.

Inoue nu răspunse.

*

*

*

În căsuța din grădina restaurantului Izutsu, Baian și Hikojiro discutau liniștiți, în timp ce împărțeau o sticlă de băutură. Baian scoase un pachet micuț înfășurat într-o cârpă.

— Ți-am pus aici tot ce-ți trebuie, Hiko, spuse el în timp ce i-l dădea..

— De mult n-am mai folosit așa ceva, spuse Hikojiro, luând pachetul.

Noaptea, târziu, Hikojiro părăsi restaurantul și închirie o barcă pentru a-l duce în josul râului. După plecarea lui Hikojiro, Baian chemă chelnerița.

— Măine nu mă trezi, te rog, spuse el.

După ce plecă, scoase trei ace ucigătoare de zece centimetri și începu să le ascută.

Ploaia pornise din nou, dar Baian nu aruncă nici măcar o privire în direcția ușii. Era foarte preocupat de ceea ce făcea, iar ochii îi deveniseră două crăpături înguste sub fruntea bombată.

Omon

În ziua următoare, Baian nu se trezi până la prânz.

Îndată ce fu sigură că e treaz, Omon, una din chelnerițe,

veni în fugă din clădirea cea mare, aducându-i apă caldă să se spele. Până atunci Baian nu-i dăduse vreo atenție, dar deodată o chemă la el și o apucă de mână.

— E bine, nu-i așa? întrebă el privind-o intens. Ea nu făcu nici o mișcare.

Omon avea treizeci și cinci de ani. Avea un fiu de nouă ani care stătea la tatăl ei, când lucra la Izutsu. Soțul îi murise, și ea lucra cu îndârjire, vorbind puțin și ținând foarte multe pentru ea.

— Dar... dar... spuse, încercând să scape, însă privind în jos spre pieptul lat al lui Baian și umerii lui puternici, simți cum hotărârea începe să-i slăbească.

Baian nu scoase un cuvânt. Stătea și o privea, iar ochii îi ardeau. Omon simți cum rezistența i se topește.

Baian o trase spre el, strângând-o cu un braț puternic, în timp ce mâna cealaltă alunecă pe sub kimonoul ei ca să-i mângâie sânii. Erau mai plini decât se așteptase.

— Nu, te rog...

— Lasă, e bine.

— Dar...

— Lasă, stai liniștită.

Puterea părea să se scurgă părăsind membrele lui Omon și ea nu mai putu să reziste.

Când Baian îi dădu în sfârșit drumul, ea ieși în fugă, ascunzându-și fața cu mâneca de la kimono. Își netezi îmbrăcămintea și se grăbi să plece spre clădirea principală, fără o vorbă.

O altă chelneriță îi aduse masa de prânz, dar Baian n-o întrebă ce se întâmplase cu Omon.

Ploaia continuă toată ziua și Baian rămase în cameră, întins pe saltea, fără să facă nimic.

Seara, Omon fu cea oare-i aduse *sake*.

Baian rămase în pat și nu se întoarse spre ea.

— Ești supărată pentru azi-dimineață? Întrebă el.

— A fost cam pe neașteptate răspunse Omon.

Vocea îi era mai plină ca înainte și părea acum cu totul alt om.

— Așa, deodată... eu... murmură Baian.

— Ce e?

— Când m-am trezit azi-dimineață, am simțit deodată că sunt pe cale să mor.

— Ce tot spui? N-ai nici patruzeci de ani.

Baian era uluit că Omon a devenit deodată așa vorbăreață.

— De aceea... știi... de data asta Baian era prea tulburat ca să poată vorbi. De aceea te-am dorit. Simțeam sfârșitul aproape și eram atât de singur.

— Ce tot vorbești?

Omon se așează lângă el și-și lipi trupul de al lui.

— Vrei niște *sake*?

Baian se ridică și o sărută pe ceafă. Mirosea a fard, iar el știa că femeia nu folosise așa ceva până atunci.

În toiul nopții, Omon se strecură în camera lui Baian. Ardoarea ei îl ului și își dădu atunci seama cât ținuse pentru sine de la moartea soțului.

*

*

*

În timp ce Baian era cu Omon la restaurant, Hikojiro se furișă în casa acestuia. Oseki încuiase la plecare, dar n-a fost greu pentru el să desfacă unul din obloanele de la bucătărie, cu ajutorul unui cuțit cu lama îngustă.

E limpede că Baian trăiește în lux, își zise.

Deși casa nu era mare, cu bucătăria și cele două camere

așternute cu *tatami* în partea din spate, despărțite de holul de la intrare, cu pământ pe jos, de o cămăruță cu podele de lemn, Hikojiro își dădu seama că întreaga clădire fusese construită cu mult gust, rafinament și cele mai bune materiale.

Dădu la o parte una din scândurile tavanului din camera cu podea de lemn, aprinse o lumânare și deschise geanta pe care o adusese. Înăuntru era pachetul dat de Baian la restaurant, în seara precedentă, o sabie scurtă, cinci turte de orez înfășurate în frunze de bambus și un recipient din bambus pentru apă. Se urcă pe un scaun și așează totul cu grijă în pod, apoi trase patul lui Baian și se culcă.

A doua zi dimineață, după ce strânse așternutul, luă un vas gol din bucătărie, apoi se cățăără în pod folosind o frânghie pe care o legase de două grinzi cu o seară înainte. Trase frânghia după el, fără a lăsa vreo urmă a prezenței sale.

După ce termină să se instaleze, măncă două din turtele de orez și bău puțină apă. Pe la prânz o auzi pe Oseki sosind și făcând curățenie în casă. Ploaia făcea un zgomot surd căzând pe acoperișul de paie.

Hikojiro moțâi și nu se trezi până n-o auzi pe Oseki mișcându-se prin casă, sub locul unde se afla el.

„Cred că Baian trebuie să apară din clipă în clipă,” își spuse, făcând o grimasă. Mai măncă trei turte de orez și bău iar puțină apă. Apoi folosi ligheanul de lemn ca să se ușureze, cu atenție ca să nu facă vreun zgomot care ar putea da de bănuț. În sfârșit, deschise pachetul dat de Baian și începu să-i sorteze conținutul.

Puțin mai târziu îl auzi pe Baian care venea cu un palanchin.

— Doctore, unde ai umblat atâta vreme? întrebă Oseki.

- E gata baia?
- Da, într-o clipă.
- Îmi pare rău că am lipsit așa mult. Uite, ia asta. Un mic dar ca să-ți mulțumesc că ai avut grijă de casă pentru mine.
- Mulțumesc, doctore.
- Oseki mai rămase în casă până ce Baian intră să facă baie. Pregăti cina și încălzi o sticlă de *sake* pentru când avea să termine.
- Atunci ne vedem mâine, strigă ea în timp ce pleca.
- Baian așteptă să se îndepărteze, apoi se duse în camera cu podea de lemn și chemă în șoaptă:
 - Ești acolo, Hiko?
 - Da, nici o grijă.
 - Îmi pare rău că trebuie să înduri atâtea din cauza mea.
 - Lasă, nu-i nimic. Oricum, n-a fost decât o singură zi.
 - De ce nu vii jos puțin?
 - Nu, trebuie să fim pregătiți în orice clipă, nu se știe când au de gând să ne atace.
 - Ai dreptate, dar sper că nu te superi dacă eu iau o cină caldă aici, jos.
 - Deloc.
 - La noapte o să dorm pe podeaua de scânduri.
 - Perfect, acolo le văd foarte bine.
 - Mulțumesc, Hiko.
 - Pentru nimic, îmi face chiar plăcere.
 - Dacă mi se întâmplă ceva, vreau ca tu să încerci să scapi, bine?
 - Cum zici tu.

Oaspeți neinvitați

Pe măsură ce noaptea devenea mai adâncă, ploaia cădea cu și mai multă putere.

Baian își trase așternutul, târându-l în camera podită cu lemn, chiar sub ascunzătoarea lui Hikojiro, și se întinse în pat complet îmbrăcat. Aprinse o lampă în cea mai mare din camere, unde dormea de obicei, dar nici în camera în care era acum, nici în vestibulul cu pământ pe jos, din dreptul intrării, nu ardea lumina. Odaia podită cu lemn era despărțită de vestibul prin uși din hârtie translucidă. Alte uși identice duceau spre camera luminată; pe acestea Baian le lăsase deschise.

Timpul trecea, dar nu se întâmpla nimic.

— Hiko, zise Baian, privind spre tavan.

— Sst! Nu mai trebuie să vorbim. Trebuie să vină, sunt sigur.

— Crezi?

— Da, o simt în oase.

— Și eu.

— Atunci asta e.

— Mă înșel foarte rar la astfel de lucruri.

— Și eu la fel.

— Sunt cât se poate de pregătit.

— Nu trebuie să mai vorbim.

Într-un târziu, chiar și sunetul ploii se opri.

Deodată, se auzi o ciocănitură din tavanul de deasupra patului lui Baian. Era Hikojiro care-l făcea atent.

Două din scândurile tavanului alunecară fără zgomot într-o parte. Podul era întunecat, dar Baian putea vedea albul ochilor lui Hikojiro sclipind în umbră.

Baian simțise și el venirea lor. Sunetul a două perechi de picioare încălțate în sandale străbătu noaptea. Cei doi se despărțiră: unul o luă prin spate, iar celălalt își continuă drumul prin față. Trupul lui Baian se încordă pe când ciulea urechile.

Dacă ar fi dormit n-ar fi auzit nimic. Era doar sunetul sandalelor pe pământul muiat de ploaie și numai anii mulți de experiență permiteau simțurilor ascuțite astfel ale lui Baian și Hikojiro să simtă ceva.

Pașii se opriră.

A urmat un moment de liniște, în care nici respirația nu se mai auzea, apoi noaptea fu sfâșiată de zgomotul produs de cele două uși, cea din față și cea din spate, care fură deschise simultan cu câte un brânci. Intrușii se trântiseră probabil cu toată greutatea pentru a smulge ușile.

Sasaki, cel ce intrase prin față, deschise cu o bușitură a piciorului ușile de hârtie dinspre camera cu podea de lemn, dar nu se aștepta câtuși de puțin să-l găsească pe Baian acolo.

Chiar în clipa când *roninul* strigă ceva, Baian zvârli cât colo așternutul și se aruncă asupra lui, apucându-l cu o forță neașteptată.

Strigătul deznădăjduit al lui Sasaki izbucni în momentul când cel de la doilea *ronin*, care spărsese ușa din spate, se repezi drept prin mijlocul panourilor care duceau spre camera luminată. Silueta i se profila în contra luminii și Hikojiro văzu că era Inoue.

Roninul înjură. Prada lui nu era acolo unde se aștepta el și acum stătea expus în lumină. Șovăi câteva clipe, cu sabia ridicată, căutând o țintă să lovească. Pe când făcea asta, auzi cum Baian și Sasaki se prăbușesc pe podea, luptându-se. Se întoarse în direcția respectivă, dar deodată auzi un

șuierat ascutit din tavan. Raze de lumină scânteiară în întuneric și ceva îl lovi în ochi și în gât.

Hikojiro folosea un tub special prin care arunca în el cu săgeți, din ascunzătoarea sa din pod.

Inoue țipă de durere. Încercă să găsească adăpost în umbră, dar săgețile plouau fără încetare, până ce, în sfârșit, două îl loviră în ceafă. Inoue scăpă sabia și se prăbuși pe podea. Pe când cădea, din camera alăturată un geamăt surd anunța că Baian îi venise de hac lui Sasaki.

*

* *

În dimineața următoare, la o oră înaintată, Oseki veni și găsi totul la locul său.

— Poți pleca acasă după ce termini curățenia, spuse Baian din patul așezat în camera mai mare.

— Mulțumesc. Apropo, doctore, a venit aseară un *ronin* grasuț la dumneata?

— Cum? sări Baian surprins. N-a venit nimeni.

— Ciudat, zicea că-l doare stomacul și vine să-l consulte.

— Zău?

— Spunea că stă în aripa servitorilor în conacul lordului Arima.

— Conacul lordului Arima?

— Mă tot întreb ce i s-o fi întâmplat. Cred că stomacul nu l-a mai supărat.

— Cred că așa a fost, spuse Baian râzând.

Ultima cină a lui Ito

Secretarul lordului Arima a murit într-o seară, curând după terminarea anotimpului ploios.

Un negustor îl invitase la cină la restaurantul lui favorit, Suigetsuro, la Kobikicho. Gazda trimisese un palanchin ca să-l ia și Ito sosi puțin după ora patru după-amiază.

Cei doi bărbați discutară despre afaceri cam o oră, dar după aceea, se apucară să bea. Aveau gheșe pentru a-i distra și Ito era foarte bine dispus când se ridică să meargă la toaletă.

Una din gheșe porni să-l conducă pe coridor, dar el îi făcu semn că nu e nevoie. Cunoștea bine clădirea.

Ito nu s-a mai întors la petrecere.

— Ce i s-o fi întâmplat? spuse negustorul, după mai multă vreme. Una din voi mergeți să vedeți.

O fată se duse repede la toaletă, la capătul culoarului.

Era o toaletă foarte îngrijită. O anticameră cu piatră pe jos ducea spre o ușă delicată, jumătate lemn, jumătate hârtie translucidă. Toaleta era de cealaltă parte a ușii și aerul din micuța încăpere pătrată era parfumat încontinuu cu miros de tămâie.

Nu se zărea nimeni în anticameră, dar când împinse ușa și o deschise, scoase un țipăt și leșină.

Ito zăcea cu fața în sus pe podea. Când au cercetat cadavrul, au găsit o rană mică - care putea fi făcută de un ac - chiar deasupra inimii.

*

*

*

Două săptămâni mai târziu, Baian și Hikojiro mergeau pe

Tokaido, drumul principal care lega Edo de Kyoto. Amândoi aveau haine de călătorie și făcuseră aproape două sute de mile de la Edo până în satul Chiriu. Cerul era albastru, iar norii, se îngrămădeau în înaltul cerului, undeva departe.

Mergeau până la Atsuta, de unde urmau să ia un feribot spre Kuwana, apoi să se îndrepte spre Marele altar de la Ise. După vizitarea altarului, plănuiau să treacă prin Nara, Osaka și Kyoto, bucurându-se de priveliștea ce li se oferea pe drum.

— Baian! zise Hikojiro.

— Ce-i?

— De ce naiba facem noi pelerinajul ăsta la Ise?

— Habar n-am.

— Nici eu.

— Măinile noastre sunt atât de pătate cu sângele altora, încât nu cred că vom putea să le curățăm vreodată, nici chiar în apele de la Ise.

— Asta-i sigur.

— Deci am sfârșit prin a-i omorî și pe Inoue și pe nevastă-sa.

— Ce tot spui? Eu l-am nimerit cu săgeata.

— Da, cred că așa e.

— Până la urmă totul a mers strună. Am fost surprins însă auzind că ai terminat cu Ito așa repede. Cum Dumnezeu ai reușit?

— N-a fost prea greu. Și banii pe care i-am luat de la Kahei pentru treaba asta trebuie să ne ajungă cel puțin șase luni.

— E prima oară când vin la Kyoto.

— Mi-ai spus.

Chipul lui Baian se întunecă brusc și spuse:

— Hiko, simt că voi muri în curând.

— Și eu la fel. Probabil că toți ucigașii plătiți simt același lucru.

Înaintară în tăcere un timp, apoi Baian glăsui din nou:

— Tăițtii din satul ăsta sunt într-adevăr ceva cu totul deosebit, spuse el cu un zâmbet amar.

O CĂLĂTORIE TOAMNA

FLORILE DE TOAMNĂ DE PE MARGINEA DRUMULUI înfloriseră. Începea să se lase întunericul. Baian se opri și se întoarse spre Hikojiro.

- Vara e pe sfârșite, zise el trist.
- Da, dar ce vară!
- Cât e de când am plecat de la Edo?
- Vreo patruzeci de zile, cred.
- Așa e, răspunse Baian, numărând pe degete.
- Cam greu să ții socoteală, nu? Cum am trăit noi...
- Da, dar nu cred că a fost vreodată mai bine.
- Ai dreptate, și eu cred la fel.

Așa cum stăteau acolo și priveau florile de toamnă, nu ți-ai fi putut închipui că erau ucigași plătiți. Baian avea un kimono scump, cu o sabie scurtă împodobită cu modele, vârâtă la brâu, și un baston din lemn de bambus. Era ras în cap cu îngrijire și purta o pălărie conică, lăcuită, care îl făcea să arate exact ca un doctor ce era. Deși Hikojiro era la fel de bine îmbrăcat, toți cei ce-i vedeau presupuneau automat că el e servitorul lui Baian.

Erau pe drum de la începutul verii, delectându-se cu specialitățile locale și *sake* oriunde se opreau. Luaseră o barcă să traverseze Golful Ise, apoi se îndreptaseră spre Marele Altar al Zeiței Soarelui. După pelerinaj făcuseră o vizită la faimosul cartier al felinarelor roșii din Furuichi, unde rămăseseră zece zile.

Hikojiro se distrase de minune.

- E clar că vizita la altar n-a fost în zadar, spunea el,

afișând un zâmbet desfrânat. Zeița mi-a ascultat cu siguranță rugăciunile!

După popasul la Furuichi și-au reluat călătoria spre Kyoto, mergând până la Kameyama, de unde s-au abătut spre provinciile Iga și Yamato.

Localitatea Yamato era vestită nu numai pentru numeroasele altare și temple, dar și pentru minunatul peisaj care n-avea pereche în Japonia. Ținutul era situat într-o vale nu prea adâncă, înconjurată de munți semeți. Hikojiro vedea locurile pentru prima oară și găsea totul nou și minunat. Baian, în schimb, crescuse în Kyoto și străbătuse întreaga regiune cu profesorul său Etsudo. Era în stare să indice toate locurile demne de a fi vizitate.

Se bucurau de această călătorie și, deși posedau amândoi un foarte bine dezvoltat al șaselea simț când era vorba de pericol, nici unul nu și-a dat seama de existența lui și de faptul că destinul, chiar pe când vorbeau, zorea pe drum în spatele lor.

S-au oprit să-l vadă pe uriașul Buddha la Templul Todaiji și Altarul Kasuga de la Nara, apoi și-au urmat calea spre Trecătoarea Utahime, preferând drumul vechi de la Nara la Kyoto celui mai aglomerat și mai modern.

— Acum înțeleg ce-i în mintea ta, Baian, spuse Hikojiro privind împrejur. Drumul ăsta e exact ceea ce trebuie pentru oameni ca noi, care nu vor să fie remarcați.

Erau foarte puțini călători pe șoseaua cea veche și vegetația crescuse bogată pe margini, așteptând să pună din nou stăpânire pe drum.

— S-a făcut târziu. Unde înnoptăm? întrebă Hikojiro.

— Am putea s-o luăm pe calea principală și să rămânem la Kizu dacă vrei, dar știu eu un loc mai încolo, în drum. N-o să te poți bucura nici de femei, nici de *sake*, dar poți în

schimb să tragi un somn bun.

— Un templu vrei să zici?

— Exact.

— E departe?

— Nu, într-un sătuc foarte aproape de aici. Templul se cheamă Jonenji, iar pe preotul care a murit acum câțiva ani l-am tratat odată. Am locuit acolo de multe ori de-a lungul timpului, dar niciodată de când mi-am început cariera actuală.

Soarele era spre asfințit, dar se mai simțea încă arșița verii.

— Ar cam trebui să ne grăbim, dacă vrem să nu ne apuce noaptea pe drum, spuse Baian.

Se pregăteau s-o ia din loc, dar un samurai de vârstă mijlocie trecu pe lângă ei, luându-le-o înaintea. Hikojiro îi aruncă o privire pe când trecea și în ochi îi apărură o undă de surpriză. Se opri în loc și privi lung după acesta.

— Hai, spuse Baian, întorcându-se. Ce-i, Hiko?

Hikojiro nu răspunse.

— Ce s-a întâmplat?

Dându-și seama că ceva nu e în regulă, se grăbi să vină lângă prietenul lui. Samuraiul își urma calea, fără a le arunca nici măcar o privire.

— Hikojiro?

— Ticălosul ăla...

Vocea îi ieșea lui Hikojiro din gâtlee atît de sugrumată de emoție, încât aproape că părea a altcuiva.

— Ticălosul ăla? Vorbești de samurai?

Hikojiro aprobă.

— Trebuie să moară.

Povestea lui Hikojiro

Nu era momentul ca Baian să afle despre ce era vorba, dar îl cunoștea pe Hikojiro îndeajuns pentru a-și da seama că era un lucru serios. Samuraiul se îndepărta repede și cei doi prieteni porniră pe urmele lui, fără să mai piardă o singură clipă.

Mergeau fără o vorbă.

— Probabil că nu-și mai aduce aminte de mine, zise Hikojiro grăbind pasul, până ce ajunse aproape în spatele bărbatului.

Noaptea era din ce în ce mai neagră, dar după ce mai meraseră încă aproape o leghe, prada lor nu dădea nici un semn că s-ar opri.

— Unde dracu, vrea să stea ticălosul ăsta?

— E târziu, deci cred că are de gând să se oprească la Tanabe.

— E departe?

— Cam la o leghe.

Mergeau fără să scoată un cuvânt.

— Ce ți-a făcut? întrebă Baian, cu o voce liniștită.

— Mi-a omorât soția și fiica.

— Cum? se încordă Baian.

Încă nu cunoștea amănuntele, dar începea să înțeleagă. Hikojiro avea dreptate, samuraiul trebuia să moară.

Noaptea se lăsase la vremea când ajunseră la Tanabe. Deși era doar un sătuc de pe vechea șosea ce lega Nara de Kyoto, se mândrea cu două hanuri și un producător de *sake*.

Samuraiul intră într-unul din hanuri.

— Ce vrei să faci? întrebă Baian, gândindu-se dacă ei ar

trebui să stea în celălalt han.

Hikojiro scutură din cap:

— N-are importanță. Chiar dacă mă vede, mă îndoiesc că m-ar putea recunoaște acum.

Hanul era o clădire nu prea mare, cu un singur etaj și numai cinci camere. Samuraiul avea o cameră în partea din spate, iar Baian și Hikojiro primiseră odaia ce se afla la două uși distanță. Samuraiul se duse mai întâi la baie și ei așteptară ca el să termine, înainte de a intra.

Revenind în camera lor se destinseră și se așezară să ia masa de seară. Știau că samuraiul n-o să plece nicăieri în acea noapte și aveau timp până a doua zi pentru a hotărî ce vor face în continuare.

În noaptea aceea, Hikojiro începu să-i spună lui Baian povestea lui.

Se născuse în casa unui țăran sărac din Matsudo, nu departe de Edo. Tatăl îi murise când avea 6 ani, iar maică-sa găsisese curând alt bărbat care să vină să locuiască cu ea.

— Nu te-am vrut de la început, i-a spus ea lui Hikojiro într-o zi, ca și cum el ar fi fost vinovat că se născuse.

A suportat acest tratament până la vârsta de zece ani, după care a fugit de acasă. La acea vreme maică-sa mai dăduse naștere la încă doi copii de la cel de al doilea soț și situația lui Hikojiro în casă se înrăutățea pe zi ce trecea.

— E prima dată când îmi povestești de trecutul tău, zise Baian cu un zâmbet de simpatie. Seamănă al naibii cu al meu, nu ți se pare?

Hikojiro nu i-a spus cum și-a petrecut restul copilăriei și adolescența, dar când a împlinit douăzeci și unu de ani, și-a găsit, în sfârșit, liniștea.

Un negustor pe nume Sakubei l-a cules de pe străzi și a aranjat ca să fie primit într-un templu din Magome.

— Îi datorez totul, spuse Hikojiro cu mâhnire în glas.

Hikojiro locuia într-o căsuță aparținând templului și muncea din greu ca să-și răsplătească binefăcătorii, făcând curățenie și îngrijind domeniile din jur. I-a impresionat pe preoți așa de mult, încât în anul următor, când a împlinit douăzeci și doi de ani, aceștia au pus la cale să-l însoare cu fiica unui țăran din partea locului, o fată de optsprezece ani, pe nume Ohiro. În anul ce-a urmat, cei doi au avut o fiică.

— Când mă gândesc la acea perioadă de doi sau trei ani, mi-e greu să cred că asta mi s-a întâmplat mie cu adevărat. Era prima dată când cunoșteam și eu fericirea.

Cu toate acestea, bunăstarea lui urma să ia curând sfârșit; tragedia l-a împins pe Hikojiro pe drumul mare, pentru a deveni ucigaș plătit.

Într-o zi, muncea la câmp încă din zori. Pământul din ținutul Magome era plin de râpe, iar câmpul unde trudea se afla într-o vale adâncă, înconjurată de stânci ascuțite și copaci înalți. Pe la amiază, nevastă-sa i-a adus niște turtă de orez și murături pentru prânz.

La începutul căsniciei lor ea era așa de subțire, încât Hikojiro se temea să nu sufere de ceva, dar după primul copil, bustul și șoldurile au început să i se împlinească și era greu de crezut că nu avea decât nouăsprezece ani.

— Unde e fetița?

— Dormea așa adânc, încât am lăsat-o în casă.

Cei doi se așezară unul lângă altul la umbra copacilor și începură să mănânce. Ohiro și-a desfăcut gulerul de la kimono lăsând aerul s-o răcorească puțin și el îi putea zări partea de sus a sânilor. Gâtul și brațele îi erau bronzate, iar prin comparație, sânii îi păreau aproape translucizi în albeața lor. Ținând încă o turtă de orez într-o mână, Hikojiro

s-a aplecat și a sărutat-o pe gât.

— Termină, mă gâdili.

— Ohiro...

— Da?

— Sper că data viitoare o să avem un băiat.

— Putem avea câți vrei tu. Potolește-te! Nu aici.

— De ce?

— Păi...

— Nu ne vede nimeni.

Din păcate, nu era așa.

Doi *ronini* săriră fără veste de pe o stâncă din spatele lor. Miroseau a sudoare, aveau hainele murdare, iar parul le era îngălbenit și răvășit.

— Ia dă-ne femeia aia puțin, a cerut unul din ei, cu un rânjet amenințător.

— Fugi! Repede! a strigat Hikojiro, albindu-se la față pe când se ridica în picioare.

— Tu nu te băga dacă vrei să rămâi în viață, spuse celălalt *ronin*, apropiindu-se amenințător, cu o sclipire ca de câine turbat licărindu-i în ochi.

— Ajutor!

Ohiro a încercat să fugă, dar primul *ronin* a lovit-o în burtă, făcând-o să se prăvălească pe jos.

— Ce te-a apucat? strigă Hikojiro și se repezi la el, dar *roninul* scoase sabia și-l lovi cu latul tăișului.

A fost ultimul lucru de care își mai aducea aminte. Când și-a revenit, Ohiro zăcea pe jumătate goală sub unul dintre cei doi *ronini*, care intra în ea fără încetare, încântat de suferința pe care i-o producea.

— Ticălosule!

Hikojiro a încercat să se ridice, dar brațele și picioarele nu-l ascultau, iar capul părea că e pe cale să-i explodeze.

Când a încercat să se miște, celălalt bărbat care își aștepta rândul, l-a bătut până a leșinat iar.

— Eram alt om pe vremea aceea, Baian. Nu puteam face nimic, explică Hikojiro. Nimic n-a mai fost ca înainte după asta. După șase zile... după șase zile ea s-a spânzurat.

— S-a sinucis?

— Da, și asta nu e totul. Înainte de muri a omorât-o și pe fiica noastră.

Baian a pălit.

— Înnebunise. Au făcut mai mult decât s-o violeze.

Când termină de vorbit în ochii lui nu erau lacrimi - doar ură.

— Și omul din camera din spate e unul din cei doi *ronini*?

— Da.

— Care din ei?

— Cel cu ochi de câine turbat.

— Mă întreb dacă mai are același prieten.

— Ar trebui să încercăm să aflăm. Mi-ar plăcea să le plătesc cu vârf și îndesat amândurora pentru ce-au făcut, dacă e omeneste posibil.

— Atunci n-ar trebui să facem nimic în seara asta. Hai să-l urmărim să vedem dacă nu ne conduce la complicele lui.

— Bine.

— Data trecută m-ai ajutat, acum mi-a venit rândul să mă revanșez.

— Mulțumesc. Suntem departe de Edo și n-aș fi știut să mă descurc fără tine.

Data trecută Hikojiro îl ajutase pe Baian să omoare un *ronin* care voia să răzbune moartea soției sale și acum Baian urma să-l ajute pe Hikojiro să se răzbune pentru același lucru.

— O lume, ciudată, nu ți se pare? Până la urmă toate par

să ajungă la femei, zise Baian, sorbind din *sake*-ul rece. Îmi pare teribil de rău să aud de soția și fiica ta, adăugă el.

Vocea îi tremura și ochii lui aruncau fulgere de ură.

Urmărirea

A doua zi dimineață, Hikojiro și Baian mâncară devreme și-și strânseseră lucrurile ca să poată pleca la moment. Stăteau în cameră cu ușile închise, așteptând ca samuraiul să treacă pe coridor spre ieșire. Sunetul pașilor lui arăta că nu se știa urmărit.

— Să mergem, spuse Hikojiro ridicându-se.

— Nu-i nici o grabă, răspunse Baian.

Bătu din palme ca să cheme servitoarea.

— Asta-i pentru tine, spuse el, dându-i un bacșiș generos, deși îi mai dăduse și în seara precedentă, îi ceru să aducă registrul și așteptă ca ea să iasă, apoi îl deschise.

Nu erau decât doi oaspeți sosiți la han în seara care trecuse, un negustor și samuraiul. Nu le-a fost greu să descopere numele celui vânat de ei. Semnase sub numele de Mineyama Matajuro însoțitor din suita lordului Matsudaira din Wakayama, și avea un scris hotărât și curgător.

— Ești sigur că el e omul pe care-l cauți? întrebă Baian liniștit, închizând registrul.

— Crezi că m-aș putea înșela în astfel de lucruri?

— Sigur că nu, doar că...

— Baian, ar trebui s-o luăm din loc, altfel l-am putea pierde pe ticălos.

— Nici o grijă, cunosc regiunea, las' pe mine.

Părăsiră hanul și-l zăriră curând pe Mineyama pe drum înaintea lor.

— Hiko, știu că asta a fost acum douăzeci de ani, zise Baian mergând pe drum, dar tot nu pot să-l văd pe omul ăsta în legătură cu bestia care ți-a violat soția.

— Și de ce, mă rog?

Lordul Wakayama era unul din cei mai puternici stăpâni din ținut și Mineyama arăta exact ca unul din oamenii lui. Baian nu-l văzuse niciodată pe omul care o violase pe Ohiro, dar Hikojiro spusese că era o fiară; și totuși omul pe care-l urmăreau era îmbrăcat îngrijit, se comporta civilizată, fiind, fără îndoială, o persoană bine educată. Se întreba dacă un om se poate schimba așa mult, chiar și după douăzeci de ani.

„Hikojiro e foarte sigur, deci nu încapă nici o îndoială”, își spusese Baian. Dar a trebuit să și-o repete de mai multe ori înainte de a se convinge pe el însuși.

Mineyama nu s-a uitat în urmă nici măcar o dată.

Pașii samuraiului păreau puțin mai grei decât în ziua precedentă, dar Hikojiro nu părea să observe nimic. Pur și simplu își fixa prada, cu ochii arzând de ură.

Mergeau pe un drum foarte îngust și puțin circulat, așa că trebuiau să păstreze o oarecare distanță între ei și samurai. Uneori îl pierdeau chiar din vedere cu bună știință pentru o vreme, știind că nu avea unde se duce, și el reapărea.

Baian încerca să pălăvrăgească, dar Hikojiro era atât de absorbit de urmărirea lui, încât nici nu observă. Baian era surprins: îl cunoștea pe Hikojiro de mulți ani și trecuseră prin multe împreună, dar nu-l mai văzuse niciodată atât de pornit. Atunci și-a dat el seama ce ură nemăsurată clocea Hikojiro de atâta vreme.

Au ajuns la vestitul Altar Hachiman, la circa șase mile nord de Tanabe. Acesta era clădit pe vârful unui munte, unde râurile Katsura, Uji și Kizu se uneau pentru a forma râul Yodo.

La mijlocul secolului IX, un om sfânt, pe nume Gyokyo, a avut un vis. Se făcea că zeul războiului, Hachiman, i-a spus să ridice un altar pe locul acela. Toți membrii curții imperiale se rugau acolo și, curând, acesta deveni al doilea loc sfânt important în țara întreagă, după Marele Altar de la Ise. Un oraș înfloritor răsărise dincolo de porțile altarului, cu nenumărate restaurante și hanuri pentru a-i îndestula pe toți cei care veneau acolo în pelerinaj.

Mineyama ajunsese puțin înainte de prânz. După ce se odihni într-o ceainărie cam o oră, își lăsă bagajul acolo, traversă podul de peste râu și începu să urce spre altar. Era limpede că intenționa să se roage acolo înainte de a-și relua călătoria.

La pândă într-o ceainărie învecinată, Baian fu din nou incapabil să împace imaginea *ronin*ului bestial cu acest bărbat bine crescut.

— Hiko...

— Da?

— Ești sigur că nu te lași purtat de prea multă emoție?

— Poate că ai dreptate, dar mă tem că n-am ce face.

— Crezi că samuraiul își dă seama că-l urmărim?

— Nu știu.

— Nu s-a uitat în spate nici măcar o dată și nu ne-a văzut așeară la han.

— Ai dreptate, eu nu prea m-am gândit.

— Tu stai aici, bine?

— Ce ai de gând?

— Las' pe mine. Am o idee.

Privirile li se încrucișară o clipă, apoi Hikojiro aprobă:
— Bine, te aștept aici.

Bănuiala lui Baian

Baian l-a urmat pe Mineyama sus pe munte, până la altar. Se mai îngrășase și gâfâia în timp ce zorea în spatele samuraiului, care avea o condiție fizică mult mai bună.

Ajuns în sfârșit la vechiul altar, Mineyama își înclină capul rugându-se. Cum termină, se întoarce și începu imediat să coboare muntele.

Baian făcu și el o rugăciune scurtă înainte de a continua urmărirea. Numărul de pelerini pe scări se mărise, iar soarele dogorea așa de tare, încât Baian era nădușit tot când ajunse la jumătatea coborâșului. El sperase să vorbească cu Mineyama fără să-l vadă Hikojiro, dar se trezi la poalele muntelui fără a fi avut norocul s-o facă.

Hikojiro era la ceainărie când Baian sosi gâfâind de oboseală.

— Cum a fost?

— Încă nu știu.

— Cum adică nu știi? Nu-i nimic de știut în afară de faptul că mi-a omorât soția și fiica.

— Da, îmi dau seama.

— Dacă nu vrei să mă ajuți, n-ai decât să mă lași în pace, bine? spuse Hikojiro, cu o privire mânioasă. El simțea fără îndoială că Baian nu era pe deplin convins de ceea ce trebuia să facă.

Baian zâmbi amar și Hikojiro regretă pe loc ceea ce zisese:

— Iartă-mă! N-am vrut să spun asta.

— Bine, nu-i bai.

Mineyama prânzea la ceainărie, iar Baian și Hikojiro mâncau într-un local învecinat.

Mineyama își făcu apariția din nou după ora unu. O luă peste râul Yodo spre Fushimi.

— Se pare că se duce la Kyoto, spuse Baian.

Nu erau decât vreo patru mile de la Altarul Hachiman până la Fushimi, vecinul dinspre vest al orașului Kyoto. Pe atunci, Fushimi era un oraș-port înfloritor, prin fața căruia se desfășura un trafic constant de vase care treceau pe râul Yodo, în drum spre Osaka. Inițial, Fushimi se dezvoltase în jurul castelului unui războinic, Toyotomi Hideyoshi, care unise țara după ani îndelungați de război civil. Originea sa de oraș de pe lângă castel se remarcă încă din dimensiunea străzilor. Dar acum, pretenția de renume a orașului o constituia cartierul plăcerilor, cel plin de freamăt.

Mineyama străbătu în grabă centrul, o luă spre poarta nordică și ajunse la Templul Gonjoji.

Baian îl văzu pe Mineyama intrând în templu. Etsudo, profesorul și binefăcătorul lui Baian, era înmormântat în cimitirul Gonjoji.

Etsudo îl crescuse pe Baian de mic și îi fusese mai mult tată decât profesor. După moartea acestuia, Baian aranjase să fie înmormântat în templul de familie de la Etsudo. El se întorsese acolo de mai multe ori de-a lungul anilor ca să viziteze mormântul, devenind prieten cu preoții.

— Iartă-mă, Hiko, dar am să te rog să mă aștepti aici, spuse Baian, arătând spre o ceainărie micuță din dreptul porții principale. Stai aici până mă întorc.

— Dar...

— Te rog să mă lași pe mine.

Ceva din expresia de pe chipul lui Baian arăta că n-ar fi acceptat un refuz. Hikojiro oftă adânc, apoi fu de acord.

Soarele asfințea purpuriu în timp ce Baian intra pe poarta cimitirului, dar, apropiindu-se de mormântul profesorului său, păli puternic.

Aproape că nu-și credea ochilor. Mineyama era în genunchi la mormântul lui Etsudo, rugându-se cu mâinile împreunate și cu ochii închiși. Baian se pitulă în spatele unui copac, în vreme ce un om din serviciul templului trecu prin cimitir, cu flori și tămâie pentru alt mormânt.

Singura mișcare din cimitir era fâlfâitul aripilor unui fluture.

Desigur, mormântul nu conținea doar cenușa lui Etsudo, ci și pe cea a soției sale, a părinților și bunicilor. E posibil ca Mineyama să nu-l fi cunoscut personal. Se poate ca el să fi venit pentru una din rudele doctorului.

După ce servitorul dispăru, Baian se îndreptă în tăcere spre silueta îngenuncheată. Mineyama se întoarse și Baian se închină politicos.

— Mă numesc Fujieda Baian. Sunt fostul ucenic al lui Etsudo; pot să știu cine sunteți dumneavoastră? întrebă el, cu voce scăzută.

Samuraiul se ridică în grabă.

— Numele meu e Mineyama Matajuro, în slujba lordului Matsudaira, din Wakayama.

Răspunsul lui nu era mai puțin politicos.

În clipa când l-a auzit pe samurai vorbind, Baian a fost încredințat că el nu poate fi omul care a provocat moartea soției lui Hikojiro. Deoarece era clar că Hikojiro nu minte, el făcea, nu se știe cum, o greșeală teribilă. Baian era ferm convins că omul din fața lui n-ar fi putut face niciodată lucrurile descrise de Hikojiro.

Hikojiro rămase mut de uimire văzându-i pe cei doi cum ies din templu împreună, stând de vorbă. Trecând pe lângă ceainărie, Baian aruncă o privire spre tovarășul său și lăasă să cadă ceva pe jos, în spatele lui.

Hikojiro se repezi în stradă și ridică o foaie împăturită bine. O desfăcu și citi:

Urmează-mă și trage la același han diseară. S-a întâmplat ceva ce schimbă totul.

Povestea lui Mineyama

— Tata era maestru spadasin al stilului Ittoryu și conducea o școală mică la Osaka, începu Mineyama să-i spună lui Baian, în timp ce stăteau amândoi la mormântul lui Etsudo. Când am împlinit paisprezece ani și fratele meu Soichi avea numai doisprezece, tata s-a îmbolnăvit foarte grav. Un negustor de ulei, prieten din Osaka, ne-a prezentat doctorului Etsudo și astfel tata s-a făcut bine complet. El spunea întotdeauna că doctorul Etsudo e cât se poate de priceput la acupunctură și că îi datorează viața.

Baian și-a dat seama că asta trebuie să fi fost înainte ca Etsudo să-l adopte, dar își amintea ca prin ceață de un *ronin* care venea la maestrul său cam o dată pe an. Vizitele bărbatului au continuat vreo cinci ani, apoi s-au oprit brusc. Baian nu se mai gândise la el de atunci, dar acum își dădea seama că acela era probabil tatăl lui Mineyama.

Asta a fost tot ce a aflat la mormânt, dar voia să știe mult mai multe. Mineyama amintise de un frate cu doi ani mai mic și, fiind frați, existau șanse ca ei să semene. Baian începu să bănuiască că fratele lui Mineyama fusese cel care

o violase pe soția lui Hikojiro.

Hotărât să afle adevărul, Baian luă o foaie de hârtie și scris repede biletul către Hikojiro, în timp ce Mineyama se dusesse să le prezinte respectele sale preoților.

Auzise pentru prima dată de moartea lui Etsudo cu șase ani mai devreme, îi spuse Mineyama lui Baian, când era la Kyoto cu treburi. Se hotărâse să-l viziteze pe bătrânul doctor, dar vecinii îi spusese că Etsudo a murit și l-au îndreptat spre templul unde era înmormântat.

Când l-a întrebat despre tatăl său, Mineyama a răspuns, fără să se gândească în mod special, că a murit.

— Și eu merg la Kyoto. Poate călătorim împreună. Asta dacă nu vă incomodez. Aș fi bucuros să vă însoțesc, spuse Baian.

La început, Mineyama nu păru prea dornic să accepte.

— Desigur, dacă credeți că e vreun impediment...

Mineyama păru să se răzgândească.

— Nu, nici vorbă, spuse el. Să mergem împreună și puteți să-mi povestiți pe drum despre doctorul Etsudo.

Astfel Baian și Mineyama deveniră tovarăși de drum, iar Hikojiro venea pe urmele lor. Între Fushimi și Kyoto erau cam opt mile și noaptea începuse să devină din ce în ce mai întunecată la vremea când ajunseră în oraș. Mineyama se opri la un han la nord de podul Gojo. Când ajunseră în partea de sud a podului, Baian își luă rămas bun.

— O să stau în apropiere și, dacă se ivește ocazia, sper să ne mai întâlnim, spuse Baian.

— Spuneți că locuiți la Edo? întrebă Mineyama.

— Da.

— În ce parte?

— Aș vrea să mă mut.

Mineyama nu făcu propunerea să se mai întâlnească la Kyoto.

Baian îl însoți pe Mineyama până la intrarea în han, apoi plecă să se întâlnească cu Hikojiro.

— Ce naiba se întâmplă?

— Îți explic mai târziu.

Au poposit la hanul de lângă cel al lui Mineyama. După ce făcură o baie, se așezară să cineze. De îndată ce chelnerița îi lăsa singuri, Baian îi spuse lui Hikojiro:

— Ghici ce-am aflat azi.

— Ei?

— Mineyama are un frate mai mic.

— Cum?

Hikojiro nu-și putu ascunde surpriza.

— Cred că tu pe frate-său îl cauți.

— Și unde-i ticălosul ăla de frate-său?

— Asta-i întrebarea.

— Ce vrei să spui?

— Păi, de fiecare dată când încercam să aduc vorba de frate-său, schimba subiectul. Sunt sigur că aici se ascunde ceva.

După moartea tatălui lui Mineyama, același negustor care-l prezentase pe Etsudo tatălui său, aranja ca Mineyama să fie adoptat de un om din suita lordului Matsudaira. Acesta era doar un slujbaş mărunț în clan, dar cu toate acestea era foarte neobișnuit în acele zile ca un samurai de orice rang să adopte pe fiul unui *ronin* și să-l lase moștenitor. Era foarte grăitor pentru firea tatălui lui Mineyama. Cu toate acestea, Baian nu reușise să afle ce s-a întâmplat cu fratele mai tânăr, Soichi, și ce devenise el.

După ce au terminat cina, Baian sugera să facă o

plimbare. Au cutreierat grădina hanului și au descoperit că pot vedea de acolo ferestrele de la etaj ale hanului în care locuia Mineyama. Una din ele era luminată.

Adierea nu se mai simțea și noaptea era neobișnuit de liniștită.

Baian îl trase de mânecă pe Hiko, arătând spre acea fereastră. Se ascunseră după un tufiș din grădină.

Seara fiind caldă și umedă, jaluzelele de hârtie de la ferestre erau trase. Ca și cum ar fi fost un făcut, Mineyama însuși se uită afară. El vorbea, dar nu-l putură vedea pe interlocutor.

Baian și Hikojiro schimbă o privire. Mineyama venise la han singur, deci asta nu însemna decât că are un musafir.

Samuraiul dispăru de la geam pentru a fi înlocuit aproape imediat de un alt bărbat, al cărui profil era luminat de lampa din cameră. Baian cu greu reuși să-și înăbușe un strigăt de surpriză la vederea acestuia.

Semăna cu un negustor gras de vârstă mijlocie, dar Baian îl recunoscuse pe dată. După ce aruncă o privire în grădină, omul trase jaluzelele.

— L-ai văzut, Hiko?

— Da, dar de ce ești așa tulburat?

— M-a plătit odată să ucid pe cineva.

— Ce?...

— Da, acum cinci ani.

Oferta lui Kikuemon

Cu cinci ani mai devreme, Baian își făcuse deja un nume în lumea interlopă, ca ucigaș plătit. Venise la Kyoto de vreo

șase ani ca să viziteze pe un prieten al fostului său învățător. Când era acolo, cineva l-a contactat pentru un asasinat. Mijlocitorul în acea ocazie era omul pe care tocmai îl văzuse vorbind cu Mineyama.

Numele lui era Kikuemon și avea un restaurant mare la Osaka, fiind, în același timp, și un șef de bandă puternic, care ținea sub control principalele cartiere pentru plăceri din oraș, deși acest lucru nu era cunoscut de majoritatea lumii. Era atât de puternic, încât până și magistrații din oraș se temeau să nu-l supere. Amanta lui conducea un restaurant în cartierul gheișelor din Gion.

Din când în când aranja câte un omor. Se angaja numai în treburile foarte importante și sumele de bani implicate erau uriașe. Se mai spunea totuși că accepta contracte numai dacă era convins că societatea ar fi câștigat prin moartea victimei. Avea la dispoziție mai mulți asasini pe care-i folosea în mod obișnuit, dar cu cinci ani înainte fusese contactat pentru o treabă urgentă și nici unul din ei nu era disponibil. Se dusese la alt șef și-i ceruse să-l prezinte unuia din oamenii lui.

— Ai noroc, răspunse omul, se întâmplă să cunosc o persoană foarte pricepută care se află acum la Kyoto.

Așa s-a cunoscut el cu Baian. L-a plătit cincizeci de galbeni ca să omoare pe cineva din suita unui nobil de la curte și Baian a făcut-o cu un singur ac. Kikuemon fusese foarte impresionat și-l laudase.

— Dacă ești liber, aș vrea să lucrezi pentru mine tot timpul. Țiți promit că merită efortul.

Kikuemon se purtase foarte bine cu el și Baian n-a uitat niciodată amabilitatea lui.

Dar ce făcea acolo cu Mineyama? Nici Hikojiro n-avea habar.

— Cred, cel puțin, că putem fi siguri pentru noaptea asta că Mineyama va rămâne la hanul de alături. De ce nu ne-am duce înapoi în cameră și n-am sta la un pahar de băutură?

— Dar ce facem?

— Asta-i întrebarea.

Baian dădu pe gât o ceașcă de *sake*, apoi se hotărî:

— Stai aici, eu ies puțin.

— Unde pleci noaptea, la ora asta?

— La Gion. Sunt sigur că Kikuemon o să vină la restaurantul amantei sale.

— Ai de gând să stai de vorbă cu el?

— Da. Fii cu ochii pe Mineyama, bine?

— N-ai nici o grijă.

— Dă-i fetei un bacșiș și vezi dacă ne poate muta într-o cameră de la etajul doi. Caută una care dă spre fereastra lui Mineyama.

Baian plecă apoi spre Gion, cartierul pentru plăceri.

— Eram în oraș și m-am gândit să trec să vă văd. Șeful e bine? zise Baian, sosind la restaurant.

Dându-și seama cine e, amanta lui Kikuemon a ieșit ea însăși să-l întâmpine.

— Doctore Baian, ce surpriză! Aveți noroc, șeful e la Kyoto în seara asta.

— Adică aici? spuse Baian, mimând surpriza.

— Da, știu că va fi încântat să vă vadă, spuse ea și-l târî pur și simplu înăuntru și apoi în apartamentul pe care Kikuemon îl ocupa întotdeauna când stătea la Kyoto. Cu cinci ani înainte, Baian folosisese acupunctura pentru a o vindeca și de atunci ea îi purta un adânc respect.

— Ce surpriză, spuse Kikuemon pe când Baian intra.

Osaki, dă ceva de mâncare musafirului nostru.

Ea veni cu *sake* și comandă la bucătărie o masă pe cinste. Toți trei mâncară și stătură de vorbă.

— Ce te aduce la Kyoto?

— Nimic special. Am avut puțin timp liber și m-am gândit să fac o vizită la mormântul doctorului Etsudo.

— E plăcut să știi că un om își respectă strămoșii, dar spui că n-ai nici o treabă în momentul ăsta?

— Exact, sunt liber, răspunse Baian zâmbind, și aș putea să te servesc dacă ai ceva pentru mine.

— Cum? spuse Kikueemon încurcat. Trebuia să-mi închipui că pe tine nu te pot păcăli.

— Dar ce, e o treabă grea?

— Da, dar nu cred că te-ar interesa.

— Spune, oricum.

— Omul care trebuie lichidat e întruchiparea răului: nu aduce decât nenorocire și cu cât e anihilat mai repede, cu atât mai bine. Singura problemă e că, deși nu va fi o treabă ușoară, nu pot plăti prea mult.

— E chiar așa periculos?

— Da, dar suma e... știu că în tine pot avea încredere, deci voi fi cât se poate de sincer. De regulă, nu accept să lucrez la prețul ăsta, dar am fost rugat de un negustor, un vechi prieten, și n-am avut inimă să-l refuz.

— Și pentru negustorul ăsta o faci?

— Nu tocmai. Omul care a comandat treaba e un samurai, în slujba unui mare lord. Nu poate dezvălui că e implicat în asta și, din păcate nici nu poate să-l omoare chiar el pe omul ăla. Deci n-a avut încotro, a trebuit să apeleze la mine.

— Spune mai departe.

— Samuraiul nu-i bogat și mă tem că e vorba de o sumă

foarte mică. Nu-l pot plăti pe asasin cu mai mult de douăzeci de galbeni.

— N-are importanță, m-ai stârnit.

— Vrei să spui că o faci?

— Da.

Kikuemon făcu o grimasă:

— Ești un tip ciudat.

Baian rămase la restaurant cam două ore ca să pună operația la punct. Taxa fiind așa mică, Kikuemon hotărî să-i spună lui Baian toată povestea.

Când Baian se întoarse la han, îl găsi pe Hikojiro așteptându-l cu nerăbdare. Se mutase la al doilea etaj de unde se vedea direct în camera lui Mineyama.

— Cred că Mineyama s-a culcat deja.

— Da. Ce ai reușit să afli?

— Bine că nu l-am ucis până n-am aflat mai multe. Nu Mineyama ți-a violat soția, ci fratele lui, Soichi.

— Cum?

Fața lui Hikojiro se albi și îl năpădi o sudoare rece.

— N-o să crezi, spuse Baian.

— Ce?

— Mineyama a venit aici tocmai de la Wakayama special ca să-l roage pe Kikuemon să aranjeze asasinarea fratelui său.

— Nu vorbești serios!

— Lucrează printr-un intermediar, un negustor, prieten foarte bun al decedatului său tată și care i-a aranjat să fie adoptat de o familie de samurai de la Wakayama.

Kikuemon n-ar fi acceptat niciodată un contract prin intermediul altcuiva. Întotdeauna a insistat să cunoască pe omul care comanda asasinatul și să discute de-a fir-a-păr

înainte de a lua o hotărâre. Se spune chiar că ar fi refuzat o afacere după discuția amănunțită cu clientul și de aceea avea nume bun printre ucigașii plătiți.

— Soichi e acum în Kyoto. E ca un șarpe veninos, n-are nimic bun în el. Chiar fratele lui, nemaiputându-l ignora, a fost obligat să acționeze, dar asta n-o s-o crezi niciodată, spuse Baian, bătându-l pe spate pe Hikojiro; am acceptat un contract cu Kikuemon obligându-mă să-l omor. Din păcate, e vorba de numai douăzeci de galbeni, dar totuși ți-aș fi recunoscător dacă m-ai ajuta.

Povestea celor doi frați

Satul Yamabana era la nord de Kyoto, pe drumul spre Wakasa. Deoarece capitala era departe de mare, tot peștele care se consuma acolo era transportat pe acest drum. În Yamabana se găseau două sau trei restaurante la care cunoscătorii veneau special, numai pentru a mânca pește proaspăt.

În imediata vecinătate, la vest de Yamabana, pe malul celălalt al râului Takano, era cătunul Matsugasaki. Fratele lui Mineyama, Soichi, locuia acolo, într-o casă de țară părăsită.

Soichi nu semăna cu fratele său, moștenind de la tatăl lui curajul în mînuirea armelor. Fusesse un spadasin priceput încă din copilărie și la vârsta de șaisprezece ani nu putea fi întrecut în meșteșugul spadei de nici unul din elevii tatălui său.

— Aici e fondul problemei, i-a spus Mineyama lui Kikuemon. Se spune că o supraevaluare a calităților unui

tânăr nu duce la nimic bun și e foarte adevărat.

După plecarea lui Mineyama la Wakayama, Soichi a preluat conducerea școlii tatălui lor. La început, totul părea să meargă de minune. Problemele au început mai târziu. La numai douăzeci de ani, aroganța lui alungase toți elevii. Școala a dat faliment și el a început să-și petreacă toată vremea cu băutura și femeile. Pentru a face rost de bani s-a apucat de crime. Treaba a mers până ce, într-o zi, s-a bătut în duel cu un samurai și l-a omorât. Silit să părăsească Osaka, a pornit să cutreiere prin țară. După un timp a apărut la Edo cu un alt *ronin*. Atunci a violat-o pe nevasta lui Hikojiro.

Mineyama stătea liniștit câtă vreme Soichi era departe, dar din când în când acesta își făcea apariția la Wakayama ca să ceară bani. Mineyama era doar fiu adoptiv și noua sa familie nu era nicidecum bogată, așa că aceste vizite îi provocau multe necazuri.

Cu doi ani înainte, Soichi se mutase la Kyoto. Scandalul în legătură cu duelul de la Osaka se potolise și, spre deosebire de poliția din Edo sau Osaka, autoritățile de la Kyoto acționau foarte puțin eficient. Kyoto era reședința Curții Imperiale și cetățenii orașului respectau legile, în general. Șeful magistraților avea tendința să evite confruntările, deci unul ca Soichi putea să facă aproape orice voia.

Se înhăitase cu un vechi prieten, un *ronin* din Edo, pe nume Kimura, și cu alți patru *ronini* de teapa lui, pe care îi cunoscuse prin călători. Au dat de o casă țărănească părăsită, la Matsugasaki, și s-au mutat acolo, fără a cere voie nimănui. Sătenii au încercat să-i gonească, dar ei nici n-au vrut să audă; ba mai mult, făceau adesea scurte expediții pe la casele din jur ca să fure mâncare și să violeze femeile.

Sătenii s-au plâns autorităților, iar acestea au trimis polițiști la fața locului să rezolve, dar văzând cu cine aveau de-a face, au bătut grăbiți în retragere.

Mai apoi, Soichi era văzut des la Kyoto, mâncând în restaurante fără să plătească, furând și silind negustorii să-i dea bani. Trăia în acest fel de peste douăzeci de ani și devenise specialist. Oamenii legii nu puteau aduce nici o dovadă împotriva lui, fiindcă victimele erau prea îngrozite pentru a mărturisi ceva.

Într-o zi, negustorul care aranjase adoptarea lui Mineyama venise la Kyoto, cu treburi. Auzind de isprăvile criminale ale lui Soichi, s-a întristat nespus și s-a grăbit să ajungă la Wakayama să-i povestească totul lui Mineyama.

— Dacă se află că ți-e frate, situația ta aici e serios periclitată. Trebuie să faci ceva cu el.

Mineyama și-a dat seama că nu are de ales, dar el însuși nu putea face nimic cu Soichi. Nu-l interesase niciodată arta luptei cu spada sau celelalte arte marțiale, preferând să-și petreacă timpul cu cititul și studiul.

— Cred că ar trebui să-i fac felul chiar eu, dar nu știu dacă am să pot. Oricum, nu-l pot lăsa să se mai poarte așa.

Era disperat, dar negustorul i-a șoptit:

— Știu că nu e cazul să mă amestec, dar poate că ar fi mai bine să plătești pe altcineva să smulgă din rădăcini necazul tău.

— Altcineva?

— Mă ocup eu.

Negustorul se dusesese la Kikuemon să vadă ce se poate face, și, deși acesta fusese de acord că treaba se rezolvă, spusese totodată că va fi foarte greu să găsești un om care s-o facă pentru mai puțin de o sută cincizeci de galbeni.

Nici negustorul, nici Mineyama nu puteau strânge o sumă

atât de mare. Au încercat amândoi tot ce le-a stat în putință ca să adune banii, dar în final au reușit să strângă doar patruzeci și cinci de galbeni și asta fu tot ce luă Mineyama cu el când a plecat să-l întâlnească pe Kikuemon la Kyoto.

— N-o să fie o treabă ușoară, să știi, îl avertiză Baian pe Hikojiro, după cercetarea casei. Sunt acolo șase *ronini* de care trebuie să scăpăm și toți sunt periculoși. Trebuie să ne punem serios capul la contribuție, fiindcă nu ne putem măsura cu ei om la om.

Hikojiro răspunse cu un râs neglijent.

— Nu fi așa temător! Dacă ne punem mintea, găsim noi ceva, fără doar și poate.

— Bine, bine, dar nu te pripri!

— Fii liniștit, sunt în stare să pierd oricât timp pentru asta.

Îndată ce Mineyama a primit confirmarea de la Kikuemon că sarcina va fi îndeplinită, s-a întors la Wakayama și a început să aștepte.

Îndepărtarea treptată a adversarilor

În după-amiaza aceea, doi dintre *roninii* care locuiau cu Soichi mergeau prin mulțime pe strada Shijo, de lângă râul Kamo. Amândoi erau tineri și foarte beți. În ochi aveau aceeași privire bestială ca și Soichi când o violase pe soția lui Hikojiro în urmă cu douăzeci de ani, dar croiala hainelor lor arăta că o duceau bine la Kyoto.

Această porțiune din strada Shijo era una din cele mai populate zone din întregul oraș și în acea zi însoțită de

toamnă era înțesată de lume și tarabe.

— La o parte!

— Unde dracu' te bagi? zbiera *roninul* la trecători.

Traversau podul ca și cum ar fi fost doar al lor, împingând lumea la o parte și pocnindu-i dacă se mișcau prea încet.

Deodată, Baian și Hikojiro au apărut în celălalt capăt al podului și au luat-o în grabă spre cei doi *ronini*. Pe la jumătatea drumului i-au înghiontit special.

— Tâmpitul! răcni unul din ei.

— Ai să plătești pentru asta! zbieră celălalt.

Cei doi spadasi ridicară pumnii ca să-i lovească pe Baian și Hikojiro, dar dintr-o dată amândoi *roninii* înghețară pe loc și-și dădură ochii peste cap.

— Ce au pățit? întrebă un om.

— Le e rău?

Lumea de pe pod privea uluita la cei doi *ronini*, dar Hikojiro și Baian dispăruseră imediat după ce înfipseseră acele în inimile lor, trecând pe lângă ei.

Cei doi se clătinară câțiva pași, apoi se prăvăliră cu fața în jos, pe scândurile podului.

Când veni, în sfârșit, poliția luă cele două cadavre, dar nu mai făcu mare lucru. Se vedea ușor ce fel de oameni erau și autoritățile nici nu s-au mai deranjat să afle dacă cineva are de gând să reclame cadavrele.

Au trecut câteva zile fără ca ei să se întoarcă la casa din Matsugasaki, iar Soichi a presupus pur și simplu că s-au săturat de traiul cu el și au plecat altundeva. La scurt timp după aceea, totuși, unul din ceilalți *ronini* tineri din banda lui Soichi s-a întors de la Kyoto cu noutăți:

— Se spune că doi *ronini* au fost implicați într-o bătaie pe podul Shijo și au fost uciși amândoi. Crezi că au fost ei? întrebă tânărul.

— Tot ce se poate, răspunse Soichi, destul de detașat. Nu-ți face griji, și-au căutat-o cu lumânarea. Nici unul nu era grozav în lupta cu sabia, dar se băgau tot timpul peste tot. Mă mir că n-au pățit-o mai demult.

Acum mai erau doar patru *ronini* în casă.

Trecu încă o săptămână. Într-o zi, Soichi îi chemă pe cei doi mai tineri.

— Vreau să vă duceți la Heishichi, în Yamabana, și să-mi aduceți pește și *sake*. Dacă proprietarul face scandal, rupeți-i mâna. Asta îi va da de gândit.

Cei doi ieșiră în ploaie.

Heishichi era un han din apropiere, pe care îl terorizau în mod regulat. Furau mâncare și *sake* și dacă proprietarul îndrăznea să se plângă, îi băteau pe clienți.

După plecarea celor doi *ronini*, Soichi se întinse pe așternutul de pe podea și se întoarse spre Kimura, omul cu care călătorea în ultimii douăzeci de ani.

— Știi, Kimura, spuse, cred că e timpul să plecăm de aici.

Amândoi aveau acum în jur de patruzeci de ani.

— Cred că ai dreptate. Până acuma am scăpat de multe, dar n-o să țină la nesfârșit.

— De ce nu ne-am duce să-i facem iar o vizită lui frate-meu, la Wakayama? Îmi place grozav să-i văd mutra când dă cu ochii de noi. A fost totdeauna galanton când i-am cerut bani, deși nu erau prea mulți.

— Mai bine am pune mâna pe niște bani ca lumea, înainte de a pleca.

— Ai dreptate, las' pe mine, zise Soichi, cu un rânet.

În vreme ce ei stăteau de vorbă, cei doi *ronini* se apropiau de podul de peste râul Takano. De fapt, era o punte rudimentară, din câteva scânduri prinse laolaltă, care traversa râul.

Doi țărani veniră din partea cealaltă și se îndreptară spre ei.

— Scuzați, spuse unul din ei, înclinându-se adânc.

Aveau pălării cu boruri late și pelerine de pai ca să-i apere de ploaie. Unul dintre *ronini* ducea o umbrelă pe umăr și o ridică amenințător, fulgerându-l cu privirea.

— Mocofane, scoate pălăria când te adresezi unora mai rășăriți ca tine.

Țăranii nu făcură nici un gest de supunere, ci priviră în sus la cei doi *ronini*. Deodată se auzi un sâsâit puternic. Cei doi *ronini* își duseră mâinile la față, încercând să se ferească de săgețile care țâșneau spre ei, dar ele îi izbiră în ochi și în gât. În clipa următoare, Baian și Hikojiro se întinseră, le acoperiră gura și îi înjunghiară în inimă.

Cei doi *ronini* muriră pe loc. Baian și Hikojiro îngropară trupurile în pădure. Sângele care acoperise drumul fu în curând spălat de ploaie.

Mai târziu, în acea seară, Soichi vorbea cu Kimura. Deși era întuneric, nu se obosiseră să aprindă lampa..

— Au întârziat.

— Poate au fugit.

— Crezi?

— Asta fiindcă te porți așa urât cu ei.

— Dar cel puțin e sigur că nu le lipsesc băutura și femeile. Le dau chiar și bani de cheltuială. Când i-am întâlnit prima dată n-aveau casă, n-aveau masă. Așa că nu văd de ce s-ar plânge.

— Oricum, se pare că acum am rămas iar numai noi doi.

— Ca să fiu sincer, e o ușurare că am scăpat, în sfârșit, de ei.

Dar vocea îi suna ciudat și nostalgic.

Chiar și atunci când se odihneau în casă, săbiile nu le părăseau niciodată șoldul - o reflectare a felului de viață pe care-l duseseră în toți acești ani. Baian și Hikojiro îi spionau adeseori. Și-au dat seama curând că nu erau o pradă la fel de ușoară ca ceilalți patru. Dar, deși nu rămâneau niciodată cu garda descoperită, nici măcar o clipă, până la urmă asta nu i-ar fi putut salva. Din clipa când Hikojiro a dat cu ochii de ei, a fost sigur că aceștia erau cei care-i distruseseră viața cu douăzeci de ani în urmă.

Răzbunarea lui Hikojiro

Trecură trei zile și tot ploua, dar, spre deosebire de ploaia puternică ce cădea în ziua în care cei doi *ronini* mai tineri muriseră, aceasta era o ploaie mărunță, ca o ceață, căzând continuu, încă de dimineață. Două femei goale erau în casă - chelnerițe de la Heishichi.

În acea după-amiază, Soichi îi spusese camaradului său:

— Încă mai plouă. Ce ai zice de nițică distracție?

Năvăliseră în restaurant și înșfăcaseră primele femei tinere care le ieșiră în cale lovindu-le până ce leșinară și luându-le apoi cu ei. Proprietarul restaurantului fusese martor la toate cele întâmplare, dar nu putuse face nimic pentru a-i opri.

Când se întoarseră acasă, băură *sake*-ul furat și apoi începură să-și facă de cap cu femeile. Dar ce făceau ei victimelor era mult mai mult decât viol. Cei doi *ronini* cunoscuseră atâtea lucruri oribile în viață, încât faptul că provocau durere nu-i impresiona nici cât negru sub unghie. Repertoriul lor de perversiuni era nesfârșit.

Kimura spunea uneori că simte cum porțile iadului se deschid ca să-l înghită, ceea ce demonstra cât de profunde îi erau spaima și nesiguranța. Numai atunci când chinuia femeile reușea să scape de spaima asta pentru scurtă vreme.

Fetele nu se puteau apăra. Hainele le erau sfâșiate și fuseseră bătute așa de crunt, încât după o oră nici nu mai simțeau chinurile la care erau supuse. Trupurile le erau năclăite de transpirație, iar sânii brăzdați de sânge, acolo unde bărbații le rupseseră carnea cu dinții.

— Hai, cățea ce ești, văd că nu mai ai chef! răcni Soichi și, scoțându-și sabia cea scurtă, tăie părul fetei.

Ea era atât de copleșită de ce i se întâmpla, încât nu era în stare nici măcar să strige.

Lumina pâlpâindă a lămpii dădea încăperii aerul unei peșteri sau al unui bârlog de animal și mirosea a sex și transpirație. Kimura era extenuat și moțăia cu capul odihnindu-i-se în poala uneia dintre fete.

— Cățea afurisită, zbieră Soichi la trupul zăcând inert pe podea.

Înșfăcă un smoc din părul ei pubian și începu să-l smulgă. Fata țipă și încercă să fugă, dar el o lovi în față. Apoi se urcă pe spinarea ei și începu s-o călărească.

— Afurisito! Afurisito!

Râse spart, apoi reîncepu să smulgă părul pubian al femeii. Ea leșină, cu sângele șiroindu-i pe burtă și coapse.

Într-un târziu, Soichi se plictisi și se duse la bucătărie să bea apă. Apucă polonicul din polobocul plin și bău mai multe înghițituri. Kimura se împleticea spre el.

— După atâta *sake*, puțină apă nu mi-ar strica, spuse el.

— Chiar că e bună.

— Sunt la pământ.

Kimura bău îndelung. Amândoi purtau săbiile scurte la sold, obicei de o viață care nu-i părăsea nici măcar o clipă.

— Ce facem cu femeile?

— Lasă-le acolo, o să le mai folosim și mâine.

Le împinseră cu piciorul într-o parte a camerei și se răsturnară din nou pe paturi.

Trecu câțeva vreme.

— Soichi! strigă Kimura deodată, ridicându-se în capul oaselor. Mi-e rău. Tu cum te simți?

— Ce, ce s-a întâmplat?

— Pieptul... îmi arde. Se văita, apucându-și pieptul cu mâinile și strângându-l sălbatic.

— Ce e? Nu te simți bine?

— Nu, numai că... Aaah! Nu mai pot!

— Kimura!

Fața lui Soichi avea toate trăsăturile încordate de spaimă. Dintr-o dată simți și el o durere în piept, o durere ca și cum ace încinse la roșu i se înfingeau în inimă.

Se rostogoliră pe jos în agonie, scuișând cantități mari de sânge până ce înțepeniră. Baian și Hikojiro urmăreau întreaga scenă printr-o gaură din peretele casei.

— Lucrurile au mers bine, nu-i așa, Hiko?

— Da, nu și-au închipuit că apa fusese otrăvită pe când erau plecați să-și ia *sake* și femei. Au avut chiar amabilitatea să bea multă ca să fim siguri că doza de otrăvă va fi mortală.

— Da, am avut mare noroc. Nici n-am visat că or să bea amândoi odată. Mă gândeam că va trebui să inventăm ceva ca să-l dovedim și pe ultimul.

Mergeau în noaptea umedă și întunecoasă fără nici o lumină călăuzitoare.

— Dar dacă femeile alea au încercat să bea din apă?

întrebă Hikojiro.

— Nici o grijă, răspuse Baian, arătându-i o bucată de frânghie pe care o avea la el. Am legat-o de ciubăr și, dacă vreuna din ele ar fi încercat să bea, l-aș fi răsturnat. L-am și vărsat, de altfel, după ce otrava a început să-și facă efectul.

— Te gândești la toate, Baian, spuse Hikojiro, cu o undă de admirație în voce.

— Da, dar otrava a fost scumpă. A trebuit să cheltui tot ce am primit pentru treaba asta.

Hikojiro nu răspuse și, în vreme ce mergeau, Baian își dădu seama că plânge.

Când se întoarseră la han, Hikojiro îngenunche și se închină spre Baian.

În acea noapte, ploaia se opri, în sfârșit.

— Ce zici, Hikojiro, nu e cazul să ne îndreptăm înapoi spre Edo? Întrebă Baian.

— Cum dorești.

Stătură și băură *sake*, mâncând din vinetele murate lăsate de chelneriță de cu seară, pentru noapte.

— Grozav de bun, remarcă Hikojiro, lingându-se pe buze.

— Am citit undeva că vinetele de toamnă răcesc intestinalele și sunt otrăvitoare.

— Știi prea multe ca să-ți fie bine, Baian.

— Nu, serios. Sunt așa bune, încât lumea mănâncă fără măsură și tot ce e în exces face rău.

— Ca cei doi *ronini*, precis au băut prea mult, nu? Și uite ce au pățit!

Se întinse, râzând încă, și în câteva minute începu să sforăie. De regulă, nu adormea niciodată așa ușor. Baian se ridică și-și acoperi prietenul cu o cuvertură.

Într-o zi de toamnă, doi ani mai târziu, Baian fu acostat

de un samurai de vârstă mijlocie. Privindu-l mai atent, își dădu seama că e Mineyama. Venise la Edo cu treburi, dar se îngrășase așa de tare, încât Baian nu-l mai recunoscuse.

— Ce ar fi să stăm puțin la taclale la câteva cești de *sake*? spuse Baian, luând-o înainte spre o cârciumă din apropiere.

Pălăvrăgiră o vreme, apoi Baian zise că din întâmplare:

— Data trecută ziceai că ai un frate. Totdeauna mi-am dorit și eu unul, fiindcă am fost singur la părinți.

Mineyama îl întrerupse cu un gest:

— Greșești. E mult mai bine fără frați, spuse el încruntat.

— Chiar așa?

— Da.

— Apropo, ce mai face fratele dumitale? Sper că e bine.

— Nu - spuse el cu un zâmbet satisfăcut lățindu-i-se pe chip. A murit mai demult.

SĂ-L LĂSĂM ÎN PLATA DOMNULUI

TRECUSERĂ DOUĂ SĂPTĂMÂNI DE CÂND BAIAN ȘI HIKOJIRO îl omorâseră pe *roninul* Soichi și pe cei cinci oameni ai lui, dar încă nu dădeau nici un semn că ar vrea să plece din Kyoto. Autoritățile nu se obosiseră să ancheteze morțile celor șase *ronini*. Făcuseră atâtea rele în Kyoto, încât nimănui nu-i păsa cine i-a omorât; oamenii erau pur și simplu ușurați să știe că sunt morți. În orice caz, Baian și Hikojiro erau curați. Chiar în cazul unei anchete, nimic nu indica vreo legătură a lor cu asasinatele.

Vara se transforma în toamnă, pe zi ce trecea. Pe măsură ce copacii se împodobeau în culorile toamnei, vechea capitală căpăta un aspect din ce în ce mai plăcut. Baian și Hikojiro erau încântați să viziteze împrejurimile orașului, mai ales Hikojiro care le vedea pentru prima dată. Reușiseră aproape să uite că sunt ucigași plătiți, până când Hikojiro sugeră că n-ar fi rău să se gândească la întoarcerea la Edo.

— Vreau să vizitez mormântul lui Ohiro, zise el, să-i spun că, în sfârșit, am răzbunat-o.

Baian numără banii rămași.

— În ritmul ăsta, va trebui să ne apucăm de lucru chiar în clipa în care ajungem acasă. Avem foarte puțini bani.

— Știu, răspunse Hikojiro cu un oftat resemnat.

În acel moment veni un om să-i spună lui Baian ca Kikuemon vrea să-l întâlnească la restaurantul Izutsu.

— Mă simt vinovat că ți-am încredințat o treabă așa prost plătită, îi spuse Kikuemon lui Baian. Aș vrea să mă revanșez oferindu-ți alta. De data asta foarte bine remunerată. Când voiai să te întorci la Edo?

— Păi, zise Baian, cu ochii sclipind glumeț, am terminat banii și sunt obligat să lucrez aici ca doctor ca să adun alții pentru drum.

— Oseki mi-a spus că mai ești în oraș, așa că am trimis să te cheme imediat, explică Kikuemon. Suma plătită e mare, dar nu va fi treabă ușoară.

— Cât se plătește?

— O sută de galbeni.

Prețul plătit pentru un omor varia în funcție de identitatea victimei, iar cincizeci de galbeni se considera în general un preț bun. Pentru a valora o sută, victima trebuia să fie într-adevăr o persoană ieșită din comun. Baian rămase tăcut. Nu era treaba lui să întrebe despre motivele pentru care victima merita să moară, aceasta îl privea pe mijlocitorul care oferea slujba. Implicit, avea încredere în Kikuemon. Lucrase pentru el de trei ori în trecut și încrederea nu-i fusese înșelată. Atunci se hotărî:

— Foarte bine, o fac.

— Perfect.

— Povestește-mi.

— Ca să fiu sincer, îți ofer treaba asta după ce am văzut felul în care tu și Hikojiro v-ați ocupat de acei *ronini*. Nu cred că vei putea să te descurci singur.

— Cine e? Unde stă?

— Îl cheamă Kaneko Matazo. E *ronin* și un spadasin excelent.

— Și eu nu trebuie decât să-l omor pe acest *ronin*, nu?

— Da. Ești sigur că vrei să te implici?

Baian simți că entuziasmul pentru misiunea sa îi crește. Dacă acel Kaneko era așa puternic și rău precum îi spusese Kikuemon, ar fi o provocare bine venită să-și măsoare ascuțimea minții cu puterea trupului lui.

— Și unde locuiește?

— Într-un sat aproape de Kyoto.

Ciuperci fierte în abur

O mulțime de insecte bâzâiau în grădina hanului, în timp ce Baian și Hikojiro stăteau la un pahar. Aroma ciupercilor fierte în abur umplea încăperea.

— Miroase foarte bine, Baian, spuse Hikojiro, lingându-și buzele.

Baian se întinse să ia o ciupercă cu bețișoarele, oferindu-i-o lui Hikojiro.

— Sunt și mai gustoase dacă se prepară imediat după ce au fost culese, explică Baian.

— Să ne întoarcem la treaba cu Kaneko, zise Hikojiro. Suntem amândoi terminați după ce am avut de-a face cu acei *ronini* și avem destui bani ca să ne întoarcem la Edo fără probleme. Ești sigur că nu e prea mult pentru noi?

— Știu, Hiko, dar e vorba de o sută de galbeni.

— Da, n-ai oferte din astea chiar în fiecare zi, aprobă Hikojiro.

— De ce să n-o facem împreună? Putem câștiga fiecare câte cincizeci de galbeni și apoi să plecăm acasă liniștiți.

Hikojiro clătină din cap aprobator.

— Las la aprecierea ta.

— Nu poți face așa ceva.
— Nu, m-am hotărât ca de acum înainte să fac tot ce spui tu.

Baian nu mai insistă.

— Deci o facem împreună.

— Mie îmi convine.

Privirile li se întâlniră o clipă.

— De data asta va fi bine, spuseră ei într-un glas.

Cel de-al șaselea simț, pe care îl au toți ucigașii profesioniști, le spunea că vor duce treaba la bun sfârșit fără nici un impediment, dar amândoi știau că acest simț nu e infailibil.

După ce Baian îl ajutase să-și răzbune soția și copilul, Hikojiro hotărâse să facă absolut orice pentru prietenul său, chiar cu prețul vieții.

— Deci unde îl găsim pe Kaneko ăsta?

— Într-un sat numit Mekawa, nu departe de Kusatsu. Se pare că se ascunde împreună cu un tânăr de cincisprezece sau șaisprezece ani.

— Se ascunde?

— Kikueemon nu mi-a dat amănunte, dar mi-a spus că acest Kaneko fusese în suita unui lord din vestul țării.

— Tânărul îi e fiu sau frate?

— Nu știu.

— Îl ucidem pe Kaneko pentru fostul lui stăpân?

— Kikueemon n-a spus și nici eu n-aveam de gând să întreb.

Baian își țuguie buzele și scoase pipa, pe care o ținea într-o cutie agățată în partea din spate a brâului. Pipa de argint masiv era făcută de unul din cei mai pricepuți meșteri din ținut. O păstra ca amintire a profesorului și binefăcătorului său, Etsudo.

— Acest Kaneko a fost atacat de șase ori de spadasi și de fiecare dată și-a omorât atacatorii.

— Pare un adversar demn de toată atenția, spuse Hikojiro, cu o privire cruntă.

— Nu numai atât, dar e și foarte voinic.

— În cazul ăsta poate ar trebui să-l provoci la o partidă de sumo.

Baian luă cei cinzeci de galbeni primiți ca avans, numără douăzeci și cinci și-i puse în fața lui Hikojiro. Apoi suflă un fuioar de fum din gură.

— Când plecăm? întrebă Hikojiro. Mâine?

Baian dădu din cap.

Nu erau decât șase leghe de la Kyoto până la Kusatsu, iar de acolo numai o aruncătură de băț până în satul Mekawa. Au hotărât să găsească mai întâi un han la Kusatsu și să-l folosească ca bază de unde să spioneze prada. Baian scoase harta pe care i-o dăduse Kikueemon și o desfăcu pentru Hikojiro. Era un plan al străzilor din Mekawa, iar casa în care se ascundea Kaneko era însemnată vizibil.

Un noroc neașteptat

Kusatsu era un nod de circulație important la est de Kyoto, unde se bifurcau cele două drumuri principale care legau Edo de capitală. Numeroasele hanuri și localuri se îngrijeau de șirurile nesfârșite de călători și negustori.

Baian și Hikojiro părăsiră Kyoto purtând haine ușoare de călătorie. Când ajunseră la Kusatsu, traseră la un han numit Nomuraya. În prima noapte, Baian dădu bacșișuri generoase servitorilor și se împrieteni cu ei, fiindcă

intenționa să folosească hanul ca bază de operații până ce reușeau să ducă treaba la bun sfârșit.

— Așteptăm niște prieteni să vină aici, explică Baian proprietarului. Așa că o să stăm câteva zile.

A doua zi dimineața, târziu, Baian și Hikojiro, purtând haine obișnuite de orășeni, porniră spre Mekawa. Baian juca rolul doctorului de la Kyoto, iar Hikojiro se dădea drept servitorul lui.

— Mergem în vizită la un prieten la Ishibe, spuse Baian părăsind hanul. Nu întârziem mult.

Ishibe se găsea la două leghe jumătate distanță, iar Mekawa era în drum. Nu era un sat prea mare, dar se mândrea cu un han numit Isey, care servea o specialitate vestită.

Când sosiră la Mekawa era cam devreme pentru prânz, dar Baian arătă spre Isey și spuse:

— Știi că aici s-a făcut prima dată *tofu* fript, cu sos de fasole dulce?

— Știi o mulțime de lucruri, Baian.

Intrară și gustară puțin *tofu*, apoi băură o sticlă de *sake*. Fiind încă devreme, erau singurii clienți.

Nu bătea vântul și cerul era acoperit.

— Totul a fost delicios, spuse Baian chelneriței, zâmbind, pe când îi dădea bacșișul. Cred că un *ronin* voinic stă în sat cu un tânăr. Mi s-a spus că e bolnav și am venit să-l consult. Îmi spui unde locuiește?

Cum deschise gura, atitudinea chelneriței se schimbă.

— Așteptați puțin, vă rog, spuse ea și se grăbi în bucătărie, lăsându-i pe Baian și Hikojiro să schimbe priviri mirate.

Foarte curând, proprietarul hanului apăru din spate:

— Scuzați, domnule, dumneavoastră sunteți doctorul de

la Otsu?

— Chiar el, răspunse Baian, fără să clipească.

— Un băiat din sat a fost după dumneavoastră azi-dimineață, dar a venit înapoi spunând că nu v-a putut vorbi. Sunteți doctorul Kyoan, nu?

— Așa e.

Se pare că proprietarul îl cunoștea bine pe Kaneko și, mai mult, *roninul* sau tânărul său însoțitor era bolnav. Minciuna lui Baian s-a dovedit adevărată. Era un noroc de necrezut.

— Se simte așa rău?

— Da, spuse proprietarul, cu o privire dezaprobatore, șocat în mod evident că un doctor mănâncă și bea când e așteptat de un pacient. Se pare că deși Kaneko era acolo de numai trei luni era iubit în sat.

— Păi să mergem să vedem bolnavul, spuse Baian, ridicându-se și aruncându-i o privire cu înțeleș lui Hikojiro.

Chelnerița îi conduse peste un câmp din spatele hanului la o casă ascunsă într-un crâng de bambus, la poalele unui deal.

— Aicea e, spuse ea, arătând spre casă.

Baian se uită la Hikojiro ca și cum ar fi spus: „Asta e, cum s-o nimeri acum.”

Pe ascuns, Hikojiro începu să-și pregătească țeava de suflat săgeți, în timp ce mergea.

Când intrară în casa întunecată, primul lucru de care dădură cu ochii fu trupul imens al unui bărbat zvârcolindu-se în agonie, pe un pat din colț. Lângă el era un băiat de cincisprezece sau șaisprezece ani, care părea că nu știe ce să facă. Uriașul era copleșit de durere.

Băiatul se sculă repede.

— Doctorul Kyoan? întrebă el.

— Da, răspunse Baian cu răceală.

— Repede, vedeți ce puteți face pentru el.

Soarta lui Kaneko

Omul întins în pat părea deosebit de puternic. Sabia montată în stilul Satsuma de lângă el era atât de lungă, încât părea mult prea grea pentru a fi mânuită de un om obișnuit.

Acesta era *roninul* Kaneko.

Deși durerea era suficient de mare spre a-l face să se zvârcolească și să geamă, se părea că se mai potolise pentru moment.

— Mă numesc Kyuma, spuse tânărul.

Hotărât lucru, era foarte îngrijorat, dar vorbea pe un ton calm, măsurat.

— De două sau trei ori în dimineața asta a avut niște crize îngrozitoare și s-a tăvălit pe jos de durere. Eu, împreună cu doi flăcăi din sat, am încercat să-l ținem, dar e prea puternic pentru noi.

Lui Baian îi venea greu să creadă că acel Kaneko e omul hain descris de Kikuemon. Îl consultă rapid și, fiind un doctor iscusit, făcu o treabă mult mai bună decât ar fi făcut oricare doctor de țară. Kyuma stătea și se uita, strângând pumnii în încercarea de a se opri din tremurat. Doi țărani zdraveni stăteau în spatele lui. Erau acolo special pentru a-l ține pe Kaneko atunci când avea crize. Amândoi erau la capătul puterilor.

Trupul uriaș al lui Kaneko era acoperit cu păr negru și des. Pe umăr avea o urmă de sabie și încă două pe piept. Rănile erau superficiale și aparent proaspete.

Baian s-a gândit că rănilor trebuie să fi fost făcute în timpul încercărilor nereușite de asasinat anterioare. Ar fi fost nevoie într-adevăr de un spadasin extrem de abil pentru a-l depăși pe acest uriaș. De aceea ajunsese Kikuemon să recurgă la ucigași profesioniști ca el și Hikojiro. Deși ei nu erau deloc pricepuți în mînuirea sabiei, cunoșteau nenumărate alte metode de a desființa un dușman - ace, țevi de suflat, otrăvuri - și, mai presus de orice, ei aveau voința nestrămutată de a reuși.

— Acest om îți e...? întrebă Baian, privind la Kyuma.

— Prieten... răspunse tânărul, pielea moale de pe gât înroșindu-i-se.

— Prietenul tău?

— Da.

Kaneko cel zdravăn avea vreo treizeci de ani, în timp ce Kyuma era un băiat cu înfățișare fragilă, cu cei puțin cincisprezece ani mai tânăr. Lui Baian îi venea greu să creadă că erau numai prieteni.

Baian termină consultul și-i făcu semn lui Kyuma să vină afară.

— Cum e, doctore?

Baian scutură din cap.

— Nu puteți face nimic pentru el?

— Mă tem că acum îngrijirea medicală nu-i mai folosește la nimic.

Kaneko suferea de apendicită, o boală care în zilele noastre poate fi vindecată printr-o simplă operație, dar la vremea aceea nu se putea face mai mult decât să aștepti și să te rogi.

În clipa aceea Kaneko scoase un țipăt îngrozitor. Kyuma se repezi înăuntru. Hikojiro îi urmase afară și acum se duse lângă Baian.

— Aici nu mai au nevoie de noi, spuse el.
— Cât mai are de trăit?
— Probabil că nu rezistă până la sfârșitul zilei.
— Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva. Sunt năimit să ucid un om, ca să aflu că e deja pe moarte când ajung eu acolo.
— Nici mie.

Sunetul care se auzi din casă semăna mai mult cu urletul unei fiare rănite decât cu al unui om.

— Aahhh! Îmi iau foc mațele! țipa Kaneko.

Convulsiile îi deveniră și mai violente. Kyuma și cei doi țărani nu puteau face decât să încerce să-l țină.

— Nu mai pot! Nu mai rabd durerea asta! Kyuma, va trebui să te descurci singur... ăsta e sfârșitul!

Se ridică brusc în picioare, scuturându-se de cei trei flăcăi ca de muște.

— Kaneko, stai, nu!

Auzind durerea din glasul lui Kyuma, Baian și Hikojiro se repeziră înapoi în casă. Au rămas uluiți de ce le-au văzut ochii. Cei trei tineri zăceau încă pe podea, acolo unde căzuseră. Kaneko, cu picioarele larg desfăcute, puse mâna pe mânerul sabiei sale scurte. O scoase din teacă și și-o împlântă în inimă, împrôșcând camera cu sânge.

Baian rămase nemișcat. Kaneko se prăvăli în genunchi. Mâinile i se descleștară de pe mânerul sabiei și căzu pe spate, cu fața în sus.

— Kaneko! țipă Kyuma și se repezi la el, îngropându-și fața în pieptul lui uriaș.

Cei doi țărani priveau fără să scoată o vorbă.

Dragoste interzisă

— Eu cred că cei doi, Kyuma și Kaneko, erau amanți, îi spuse Baian lui Hikojiro.

— Și eu am rămas cu aceeași impresie, răspunse Hikojiro.

Cei doi se grăbiseră să ajungă la hanul lor și plecaseră imediat. Kaneko fiind mort, nu aveau nici un motiv să rămână la Kusatsu. În acea noapte plănuiră să doarmă la Otsu.

— Asta înseamnă că n-o să luăm nici un ban.

— Asta-i situația, n-avem ce face.

Kaneko murise de moarte naturală, fără ajutorul lor, deci ei nu trebuiau să fie plătiți - nu aveau nici un drept.

Dacă Baian îi spunea lui Kikuemon că el pricinuisese moartea lui Kaneko, nu numai că putea păstra avansul, dar trebuia să primească și restul de cincizeci de galbeni. Dar dacă adevărul ieșea vreodată la iveală, reputația lui se ducea de râpă.

Pe când traversau podul Seta, Baian se întoarse spre Hikojiro.

— Îți spuneam adineauri că păreau amanți, dar nu cred că e vorba de o relație sexuală.

Există două feluri de relații între bărbați: una e sexuală, ca și cea dintre bărbat și femeie, iar cealaltă pur platonice. Cea de a doua era foarte des întâlnită printre samurai în perioada Edo și Baian își închipuia că acesta era tipul de legătură dintre Kaneko și Kyuma.

— Crezi? replică Hikojiro, zâmbind strâmb. Eu am peste patruzeci de ani, dar mă tem că treaba asta n-o s-o înțeleg niciodată.

— Știi, Hiko...

— Ce?

Amurgul se transforma în întuneric. Baian, de pe pod, privea râul.

— Știi...

— Ce vrei să spui, Baian?

— Nu cred că erau oameni răi.

— Și mie mi s-a părut la fel.

— Nu mă pot opri să mă gândesc că cel care a plătit pentru treaba asta l-a mințit pe Kikueemon în privința adevăratelor motive.

— Mă întreb de ce se ascundeau.

— Habar n-am.

— Cine crezi că a plătit pentru treabă?

— N-am idee.

— Dar, oricine ar fi fost, știa unde se ascund și, probabil, supraveghea casa.

— Ceea ce înseamnă că ne-a văzut și pe noi.

— E prima dată când mi se întâmplă așa ceva.

— Oricum, hai să ne întoarcem la Kyoto, spuse Baian. După ce-i înapoiem banii lui Kikueemon, putem să începem călătoria înapoi spre casă.

— Asta îmi sună cât se poate de bine.

— Știi, sunt destul de nerăbdător să-mi fac iar meseria de doctor ca să mai câștig și bani cinstiți.

— E și cazul meu.

După o noapte la Otsu, ajunseră la Kyoto în dimineața următoare, ducându-se direct la Kikueemon, la restaurantul amantei lui.

Înainte ca Baian să deschidă gura, Kikueemon îl bătu pe spate și spuse:

— Bravo. Știam eu că mă pot baza pe tine.

Apoi adăugă, cu surprindere în voce:

— Totuși, nu-mi închipuiam că poți s-o faci așa repede.

Era limpede că primise deja un raport despre moartea lui Kaneko, ceea ce însemna că avusese pe cineva care supraveghea casa *roninului* din Mekawa. Oricine a fost, a crezut că moartea lui Kaneko era opera lui Baian și a lui Hikojiro.

— Poftim restul de bani, spuse Kikuemon, punând monedele pe masă!

Pe moment, Baian nu spuse nimic. Hikojiro ținea privirea plecată, un zâmbet slab jucându-i pe buze. Deodată, Baian întinse mâna și luă banii.

— Mulțumesc, spuse, băgând punga cu bani în kimono.

Hikojiro rămase cu gura căscată. Se uită la Baian ca și cum i-ar fi spus: „Ce faci? Dacă nu spui adevărul acum, ești terminat”. Dar pe chipul lui Baian nu se citea absolut nimic.

— În noaptea în care am vorbit, începu Baian, ne-am repezit până la Mekawa și am pus otravă în *sake*-ul lui Kaneko. Vă dați seama că era o treabă periculoasă, fiindcă trebuia să ne asigurăm că-l omorâm pe Kaneko fără să ne atingem de Kyuma. Trebuie să recunosc totuși că lucrurile au mers chiar mai bine decât am îndrăznit să sperăm.

Au plecat de la restaurant și s-au grăbit înapoi la han, unde au început să împacheteze, în vederea întoarcerii la Edo.

Hikojiro rămase tăcut.

Baian își puse mânușile.

— Am hotărât să luăm totuși banii, spuse el, uitându-se la Hikojiro cu coada ochiului.

Atesta îl privi o clipă în tăcere, apoi spuse:

— E hotărârea ta, eu accept orice spui tu.

Plecară din Kyoto în aceeași zi și la căderea nopții erau iar la Otsu.

O schimbare de plan

În aceeași noapte, pe la opt, Baian se duse la toaletă, care era lângă grădina interioară. Tocmai se pregătea să se întoarcă în cameră, când auzi pași pe coridor. Se gândi că e vorba de câțiva oaspeți întârziați, care se întorceau de la baie. Unul din ei spuse:

— Acum că a murit Kaneko, nu mai avem de ce să ne temem.

Cum auzi asta, Baian rămase unde era și așteptă. De îndată ce cei trei samurai trecură, se strecură afară și-i văzu intrând pe o ușă din capătul coridorului. Apoi se grăbi să ajungă în camera lui de la etajul al doilea, unde Hikojiro încă mai bea.

— Hiko, treaba începe să devină din ce în ce mai interesantă.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Baian îi povesti dintr-o suflare ce auzise.

Câteva minute mai târziu, Hikojiro se strecură târâș până sub podelele camerei unde cei trei samurai se apucaseră de băutură. Rămase acolo aproape două ore, ascultând ce vorbeau, apoi plecă și mai făcu o baie ca să se încălzească, înainte de a reveni la el în cameră. Când Hikojiro intră, Baian începu să-i încălzească o sticlă de *sake*.

— N-o să-ți vină să crezi, Baian.

— Ce ai auzit?

— Kyuma era pajul unuia dintre fiii lordului.

— Care lord?

— N-am auzit și oricum nu are prea mare importanță.

— Altceva?

— Păi, tânărul lord a încercat să-l silească pe Kyuma să facă amor cu el, dar băiatul a refuzat. Jignit de refuzul lui Kyuma, tânărul lord a hotărât să-l pedepsească, ordonând servitorilor să-i mânjească fața cu excremente de animal.

— Tânărul lord nu mai e un copil, îl auzise Hikojiro spunând pe unul din samurai. Nu era cazul să meargă așa departe.

— Dar ce-a urmat e și mai interesant, continuă Hikojiro. Kyuma nu și-a putut ierta stăpânul pentru felul în care fusese tratat și, cu toate că arăta ca un copil, avea o voință foarte puternică. A așteptat cu răbdare până i-a venit rândul să stea noaptea de pază în fața ușii tânărului lord. În mijlocul nopții, s-a furișat în cameră, și-a înjunghiat stăpânul cu un pumnal și a fugit din castel.

— Deci de aia îl urmăresc. Dar familia lui? Întrebă Baian.

— Au murit cu toții - s-au sinucis.

— Asta înseamnă că ei știau ce are de gând și s-au sinucis pentru a-i permite să acționeze în voie.

Din cele puse cap la cap de Hikojiro din discuția samurailor, reieșea că Kyuma se răzbunase. Kaneko era probabil în suita aceluiasi lord, dar văzând ce făcuse Kyuma, își părăsise stăpânul și fugise cu băiatul pentru a-l apăra de samuraili care urmau să fie trimiși după el.

Clanul încerca să-l aducă înapoi pe Kyuma pentru a-l pedepsi, dar nu putea acționa în mod deschis, fiindcă lumea l-ar fi aprobat pe Kyuma dacă ar fi aflat de ce își omorâse acesta stăpânul. În același timp, clanul nu-i putea lăsa pe Kyuma și Kaneko nepedepsiți. Trimiseseră mai mulți spadasini pe urmele lor ca să-i omoare, dar aceștia sfârșiseră cu toții prin a fi uciși ei înșiși. În cele din urmă, cineva luase legătura cu Kikueemon și în acel moment Baian

și Hikojiro intraseră în scenă.

— Așa le trebuie samurailor! zise Baian, cu dispreț. Vorbesc de Comportamentul Războinicului, dar nu sunt în stare nici măcar să pună mâna pe un băiat și pe iubitul lui.

Odată înlăturat Kaneko, nu va fi nici o problemă pentru cei din clan să-l captureze pe Kyuma; fără îndoială, cei trei samurai din camera de dedesubt fuseseră trimiși în acest scop. Li se ordonase probabil să-l aducă înapoi spre a fi pedepsit sau, dacă asta nu era posibil, să-l omoare pe loc.

— Dar Kyuma nu pare să știe că ei îi cunosc ascunzătoarea, spuse Baian.

— Nu, atâta timp cât Kaneko era cu el, ei n-ar fi avut nici un avantaj lăsându-l pe Kyuma să afle că îl caută.

— Deci totuși am avut dreptate să iau banii.

— Tu chiar ai fler în chestiile astea, Baian.

— Precis i-au spus lui Kikuemon că acel Kaneko e un om rău care s-a întors împotriva stăpânului său și el i-a crezut.

— Cum crezi că au luat legătura cu el?

— Probabil printr-un negustor, la Osaka. Kikuemon are o grămadă de cunoștințe acolo.

— Ce părere ai, Baian?

— Bine, știu ce vrei să spui și cred că probabil ai dreptate.

— Hai să bem ceva mai întâi.

— Da, pe urmă putem discuta în amănunt. Asta ce-a fost?

— Cum?

— Oh, era ploaia.

— Apropo, crezi că tânărul Kyuma le va permite acelor samurai să-l ia fără luptă?

— Nu, așa zice că se va lupta până la sfârșit.

— Atunci va fi omorât.

— Da, așa se pare.

Moartea pândește în noapte

La ora două noaptea, Baian și Hikojiro se furișară în camera celor trei samurai care băuseră vârtos și acum dormeau duși.

Cei doi ucigași îngenuncheară lângă pernele celor adormiți. Hikojiro găsi o carafă cu apă și o goli într-o tavă. Apoi luă o foaie de hârtie și o înmuie în apă.

Între timp, Baian își puse un inel de piele pe deget, scoase un ac din interiorul gulerului și-l ținu între dinți. Îi făcu semn lui Hikojiro că e gata.

Acesta luă foaia de hârtie udă și o lipi pe fața celui mai apropiat dintre cei trei samurai care dormeau. În acel moment, Baian înfipse adânc acul său ucigaș în urechea samuraiului. Omul avu o tresărire, apoi muri fără un sunet.

Al doilea ac se afla deja între dinții lui Baian și el îi făcu semn din nou lui Hikojiro.

Hikojiro lipi o foaie de hârtie peste fața samuraiului care dormea în mijloc, în timp ce Baian îi împlânta acul în inimă. Omul avu o zvâcnire scurtă apoi rămase nemișcat și el.

Deodată, cel de al treilea samurai mormăi ceva în somn și se întoarse pe o parte. Baian și Hikojiro se retraseră în colțul camerei, urmărindu-și prada îndeaproape.

Când omul se liniști și începu să sforăie, Hikojiro se întoarse la poziția sa de lângă pernă. Cel de al treilea ac era pregătit. Hikojiro pregăti hârtia udă și o ridică cu amândouă mâinile. Baian aprobă pentru a treia oară, întinse mâna stângă și-l întoarse pe samurai pe spate.

Ochii acestuia se deschiseră, dar înainte ca el să se poată mișca, Hikojiro îi trânti hârtia pe față și acul lui Baian fulgeră în lumina slabă a lămpii.

Dimineața, la vremea când cadavrele fură găsite de una din servitoare, Baian și Hikojiro ajunseseră deja la Kusatsu. Baian lăsase atât banii pentru cameră, cât și un bacșiș generos.

Nori negri acopereau cerul, iar aerul de dimineață era răcoros. Trecură repede prin Kusatsu fără un cuvânt, îndreptându-se spre Mekawa. Când sosiră la hanul unde mâncaseră *tofu* fript în prima zi, găsiră ușa din față închisă încă.

— Te rog așteaptă aici, Hiko, spuse, Baian.

Se duse în spatele clădirii, la bucătărie, și rugă o servitoare să-l cheme pe proprietar.

— E chiar doctorul Kyoan de la Otsu! spuse bătrânul, bucuros.

— Kaneko a fost îngropat?

— Da.

— Ce legătură avea cu satul?

Îndoiala umbri o clipă fața bătrânului, dar când hotărî că Baian n-avea nici o intenție rea, răspunse:

— Mama lui s-a născut aici.

Baian clătină din cap. Ghicise că acel Kaneko fusese fiul nelegitim al unei servitoare care lucra pentru familia Kaneko. *Roninul* moștenise numele de familie fiindcă nu exista un moștenitor legal.

— Kyuma mai e în casa Kaneko?

— Da, de ce?

Baian scoase un pachet din kimono. Conținea cincizeci de galbeni și o scrisoare.

— Ți-aș rămâne recunoscător dacă i-ai da asta.
— Dar dumneata unde vei fi?
— Am o treabă urgentă la Edo, dar va ști el ce să facă cu ele.

Proprietarul nu știa ce se întâmplă, dar văzu clar că Baian n-ar fi acceptat un refuz. Luă pachetul.

— Mulțumesc și la revedere.

Baian se îndreaptă în grabă spre locul unde îl aștepta Hikojiro.

— S-a făcut.

Își puse pălăria și apoi plecară repede mai departe. Scrisoarea pentru Kyuma suna așa:

*Pleacă din casă cât de repede; dușmanii știu unde ești.
Folosește banii cum crezi de cuviință.*

Omua Kyoan

Baian și Hikojiro zoreau pe drum, sperând să depășească trecătoarea Suzuka înainte de căderea nopții.

— Hiko, simți mirosul crizantemelor?

— Nu. Dar tu ai un miros mai ascuțit ca mine.

— De-abia aștept să mă întorc la Edo.

— Și eu la fel. Dar ce crezi că o să i se întâmple lui Kyuma?

— N-am idee.

— Crezi că or să trimită alți oameni după el?

— Așa îmi închipui.

Își continuă drumul fără să-și încetinească pașii.

— Am făcut ce am putut pentru el, spuse Baian, dar n-avea nici un rost să ne mai băgăm nasul în treburile lui. După asta, trebuie să-l lăsăm în plata Domnului.

TĂIȚEI DE ANUL NOU

ERA O DIMINEAȚĂ DE DECEMBRIE ATÂT DE RECE ȘI mohorâtă, încât Baian se gândi că s-ar putea să ningă mai târziu, în cursul zilei. El și Hikojiro se întorseseră din călătoria de la Kyoto în seara precedentă.

— De ce nu rămâi peste noapte? îi sugeră Baian.

— Nu, mulțumesc, răspunse Hikojiro. Știu că nu-i cine știe ce casă și că nu mă așteaptă nimeni, dar acum că m-am întors la Edo, îmi dau seama ce dor mi-a fost de căminul meu.

Și porni spre căsuța pe care o închiriasse de la un templu din Asakusa.

„Cred că Baian va începe să-și consulte pacienții chiar azi,” se gândea Hikojiro zâmbind. Pregătea un fel de mâncare care îi plăcea în mod deosebit pentru micul dejun - un castron cu orez fiert cu zeamă de pește.

La întoarcerea la Edo după călătoria la Kyoto, Baian și Hikojiro mai aveau cam zece galbeni în pungă.

— Hai să încercăm să-i facem să ne ajungă până la sfârșitul anului, spusesese Baian.

— Da, mi-ar plăcea să câștig niște bani cinstiți, cel puțin până scap de mirosul de sânge care-mi stăruie pe mâini, fu de acord Hikojiro.

Casa neîncălzită de atâta vreme era înghețată. Hikojiro se așeză, dornic să mănânce terciul de orez aburind, în care adăugase puțin sos de soia, găsit în bucătărie, ca să pună

în evidență aroma zemii de pește.

Întreaga casă era acoperită de praful adunat de șase luni încoace și își dădu seama că-l așteptau două zile de muncă grea până ce casa putea deveni din nou locuibilă. Prima lui sarcină totuși era să se ducă la mormântul soției să-i spună că o răzbunase pentru umilința care o făcuse să-și omoare fetița în fașă și apoi să se sinucidă.

Mormântul era la un templu, în Magome. În anii îndelungați care trecuseră de la moartea ei, nu uitase niciodată să-l viziteze.

„În curând împlinesc patruzeci și trei de ani,” se gândi el cu uimire. Nu-și imaginase nicicând că va trăi așa mult.

Moartea soției și fiicei fusese indirect cauza faptului că devenise ucigaș plătit. Erau mulți oameni pe lume care meritau să moară - precum cei doi *ronini* care determinaseră sinuciderea soției - dar care reușiseră, nu se știe, cum, să scape atâta timp de pedeapsă. Acesta era singurul tip de oameni pe care un asasin care se respectă merită să-l omoare, și aceasta îi satisfăcea simțul dreptății.

Plănuia să viziteze mai întâi mormântul soției, apoi să facă curățenie și cumpărături, înainte de a cere magazinului de alimente să-și reia livrările regulate de dimineață. Se descurca de unul singur de atâția ani, încât aceste sarcini domestice nu i se mai păreau o corvoadă; mai curând îi făcea plăcere să intre în rutina zilnică. Spera să se poată concentra asupra negoțului său pentru moment, cel puțin, până reușea să dea uitării morțile recente pe care le pricinuise.

După micul dejun, își puse un kimono cu mâneci înguste și-și legă cordonul strâns.

— Scuzați că vă deranjez, se auzi o voce din partea din față a casei. Hikojiro e acasă?

- Cine e?
- Kyubei m-a trimis.
- E deschis.

Omul care intră avea vreo treizeci și cinei de ani și era foarte gras.

— Mi-a spus să vă dau asta, spuse el, întinzându-i lui Hikojiro o scrisoare.

Hikojiro recunoscuse scrisul lui Kyubei pe plic și-și dădu seama imediat că trebuie să fie vorba de un nou contract pentru un asasinat. Se încruntă înainte de a rupe pecetea. Scurta scrisoare era o invitație la restaurantul Tamaya din Asakusa, la două în acea după-amiază. Era clar că acesta nu știa că Hikojiro lipsește din oraș în ultimele șase luni.

Oferta lui Kyubei

Specialitatea la restaurantul Tamaya era supa de scoici, dar Hikojiro prefera versiunea aceluiași fel de mâncare a restaurantului vecin, Miyoshiya.

Hikojiro hotărî să amâne vizita la mormântul soției până a doua zi. Dacă ar fi fost plecat la sosirea mesagerului n-ar fi avut nici o importanță, dar primind personal scrisoarea, nu-și putea permite să întârzie la întâlnire.

Kyubei conducea o companie care pune la dispoziție servitori pentru samurailor și lorzii din regiunea Kanda. Mai erau și alte patru firme care făceau același lucru la Edo, dar cea condusă de Kyubei era de departe cea mai mare și cea mai veche. Această îndeletnicire aparținuse familiei lui de cinci generații încoace și multe clanuri de samurai îi folosiseră serviciile încă de la înființare. Avea cam aceeași

vârstă cu Hikojiro, dar, în timp ce acesta arăta mult mai bătrân decât anii pe care-i avea, Kyubei părea mai tânăr.

Având atâtea legături cu nobilimea, era probabil unul dintre cei mai puternici șefi din oraș. Deși Hikojiro n-avea cum să știe acest lucru, nu cuteza să întârzie când era convocat de Kyubei.

Kyubei aștepta într-o cameră privată de la etajul al doilea al restaurantului Tamaya.

— Cum o mai duci, Hiko? întrebă Kyubei, jovial. Se pare că ai mai luat în greutate.

— Crezi?

Hikojiro nu suflă o vorbă despre călătoria lui la Kyoto.

O chelneriță apărură cu niște *sake*. Rămaseră tăcuți până ce ea plecă.

— Știu că nu mai trebuie să-ți spun de ce te-am chemat azi, aici.

— Înțeleg că vrei să fac o treabă pentru dumneata.

— Exact. Știu că ești foarte ocupat, cu sfârșitul anului care se apropie, dar mă tem că clientul meu e grăbit să vadă treaba făcută.

— Speram să-mi mai trag puțin sufletul, dar dacă e vorba de dumneata nu pot să te refuz, n-am dreptate? spuse Hikojiro rânjind. Oricum îți sunt dator.

— N-am de gând să profit. Atâta că nu cunosc pe altcineva care ar putea s-o facă.

Cu doi ani înainte, Kyubei îi plătise în avans douăzeci și cinci de galbeni pentru o treabă, dar Hikojiro se îmbolnăvisese și nu fusese în stare să ducă la îndeplinire contractul. Totuși Kyubei nu-i ceruse avansul înapoi. Din contră, îi spusese lui Hikojiro să păstreze banii pentru cheltuielile pricinuite de boală. Generozitatea lui Kyubei salvase viața lui Hikojiro și

acesta îi era profund îndatorat.

— Deci, o faci sau nu? întrebă Kyubei.

În ciuda expresiei blânde de pe chip, o luminiță îi strălucea în adâncul privirii. Puse pe masă între ei o pungă cu douăzeci și cinci de galbeni.

— Nu-i nevoie. Mai am banii pe care mi i-ai dat data trecută. Plătește-mi numai restul când termin treaba.

— Lasă prostiile, ți-am spus că ăia au fost cadou.

— Dar...

— Haide, ia-i.

— Bine, dacă insiști.

Dacă un ucigaș plătit accepta bani fără să facă nimic, mai târziu se putea simți obligat să se ocupe de o treabă pe care în alte condiții ar fi refuzat-o. Dar Kyubei fusese atât de insistent, încât Hikojiro acceptase. Faptul că un ucigaș profesionist de categoria lui Hikojiro își permisese să rămână obligat unui mijlocitor arăta câtă încredere avea el în Kyubei.

— Știu că nu trebuie să întreb, dar...

— Ce e?

— Victima își merită moartea, nu-i așa?

— Așa cum ai spus chiar dumneata, e de la sine înțeles. Doar nu-ți închipui că m-aș băga dacă lucrurile ar sta altfel, nu?

— Îmi pare rău, dar aș vrea să fiu foarte sigur în privința asta.

— Înțeleg.

Cei doi petrecură restul după-amiezii stând de vorbă. La căderea serii, un palanchin sosi să-l ia pe Kyubei. Plecând, acesta spuse:

— Victima ta e un om periculos. Fii cu băgare de seamă.

— Parcă ai spus că-i o treabă urgentă.

— Da, clientul o vrea făcută până la sfârșitul anului. De asta am venit la tine. Dar dacă cunoști pe cineva în care poți avea încredere, un complice sau doi ți-ar putea fi de folos.

— Nu, o fac de unul singur.

— Bine, dar mișcă-te cât poți de repede.

— Las' pe mine.

O cină de iarnă

Hikojiro plecă de acasă devreme în dimineața următoare. Cerul rămăsese acoperit, dar zăpada încă nu începuse să cadă. Se duse mai întâi să viziteze mormântul soției la Magome, apoi plecă spre casa lui Baian.

Când sosi Hikojiro, Baian era în camera de zi și-și curăța acele.

— Știi, cred că aproape toți pacienții mei, câți am avut vreodată, m-au așteptat să mă întorc. Toată ziua am avut de tras. N-am putut să stau liniștit nici preț de o pipă. Nu-i lucru ușor s-o iei de la capăt, după o pauză de șase luni.

— Am cumpărat o sticlă de *sake* pe drum.

— Ești o comoară, Hiko. Nu mai durează mult. De ce nu te încălzești puțin lângă foc?

— Nu, lasă, încălzesc *sake*-ul.

— Mulțumesc. Cât ești în bucătărie, poți să fierbi niște zeamă de pește?

— Sigur. Pentru ce?

— Voiam să fac o mâncare din scoici și ridiche albă.

Hikojiro se duse în bucătărie și începu să pregătească fiertura.

- Unde ai fost azi? Întrebă Baian.
- La mormântul soției.
- Și după aceea?
- Pe ici, pe colo...
- Te-ai angajat pentru o nouă treabă, nu-i așa?
- De unde știi? Se vede chiar așa?
- Eu pot să-mi dau seama ușor.
- Kyubei mi-a cerut-o, admise Hikojiro.

După ce petrecuse șase luni pe drum cu Baian știa precis că poate avea toată încrederea în el.

- Și cine e victima?

— Un *ronin* de vreo treizeci de ani. M-am dus să-l văd după-masă. E un zdrahon plin de păr negru și des. Seamănă grozav cu vestitul hoț Ishikawa Coemon.

- Pare treabă serioasă.

— Kyubei mi-a spus că era în slujba unui oficial pe nume Shimada, la Hamacho, până vara trecută.

— Bănuiesc că probabil Kyubei l-a cunoscut pe Shimada datorită afacerilor.

- Mai mult ca sigur.

- Și cum ți se pare treaba?

— Nu știu. Cred că n-ar fi rău să-l mai țin sub observație, până mă hotărâsc.

- Stă singur?

- Da. Într-o căsuță la Jumokudani, în Shirogane.

- Deci nu departe de aici.

— De aia am trecut pe acolo în drum spre casă. Dar nu mi-am dat seama niciodată ce loc îngrozitor e Jumokudani.

— Era teren de execuție în trecut. Pe atunci se numea Valea Diavolului.

- Nu știam, zise Hikojiro. Asta explică totul.

Noaptea se apropia. Cei doi stăteau lângă vasul cu

mangal pe care puseseră o oală de pământ, plină cu fiertura preparată de Hikojiro. Lângă foc erau două coșuri de bambus, unul cu ridichea albă tăiată felii, iar celălalt cu scoici. Când zeama începu să fiartă, Baian luă o mână de ridiche și alta de scoici și le dădu drumul înăuntru. Feliile subțiri de ridiche și scoicile fură repede gata. Baian puse două cupe pline ochi și începură să mănânce, suflând în supă ca s-o răcorească.

— E grozav, Baian.

— Greu de găsit ceva mai bun, mai ales iarna.

Băură *sake* din cupele pentru ceai.

— Apropo, Hiko, spuse Baian cu gura plină. Spune-mi mai mult despre treaba ce-o ai de făcut.

— Fiindcă o fac pentru Kyubei, n-am cerut deloc amănunte. Dar dacă te uiți la mutra tipului, nu-i greu să-ți dai seama că i-a dat mult de furcă fostului stăpân. Cred că o persoană ca Schimada nu poate risca un scandal omorându-l el însuși pe *ronin*. Probabil de asta a intrat în legătură cu Kyubei. În felul ăsta scapă de bătaia de cap.

— Probabil că ai dreptate.

— Cred că am băut prea mult.

— Acum vrei niște orez?

— Da, te rog.

— De ce nu rămâi peste noapte?

— Cred că n-ar fi rău.

Baian pregăti două porții de orez alb, proaspăt fiert, peste care turnă restul de zeamă. Mâncară cu lăcomie orezul amestecat în supă, împreună cu o garnitură de murături.

— Hiko!

— Ce e?

— A început să ningă.

Simțurile lui Baian erau atât de ascuțite, încât chiar și căderea silențioasă a fulgilor de zăpadă nu trecea fără ca el să observe.

Pacientul misterios

Hikojiro părăsi casa lui Baian a doua zi dimineață, târziu. Zăpada se topise în timpul nopții, stratul depus fiind aproape invizibil. Un soare palid lucea pe cer.

Chiar înainte de plecarea lui Hikojiro, pacienții începură să apară la ușa lui Baian. I se dusesse vestea în regiune că e doctor bun și, fiindcă lua bani puțini, nu ducea niciodată lipsă de pacienți.

Baian munci din greu până la ora două, când făcu o pauză de prânz. O trimise acasă pe Oseki, după ce aceasta termină de spălat vasele. Curând după aceea sosi un oaspete.

— Bună ziua, se auzi un glas răgușit.

Baian se duse la intrare și dădu peste un bărbat scund, în vârstă, care stătea afară, cu capul cărunț plecat. Putea spune dintr-o privire că omul servea într-un templu.

— Cu ce te pot ajuta? Ești bolnav?

— Nu, nu-i vorba de mine.

— Da? Atunci unde e pacientul?

— Am aflat că ești un doctor foarte bun și abatele m-a trimis să te întreb dacă ne poți ajuta.

— Unde e templul vostru?

— Templul Jozaiji, în Shirogane.

— Pacientul nu poate veni aici?

— Nu, mă tem că nu poate fi mișcat din loc.

— Ce are?

— Mai multe.

Baian ghici în ochii bătrânului o rugămintă neexprimată să nu mai pună atâtea întrebări.

— Bine, așteaptă-mă.

— Mulțumesc. Îți sunt foarte recunoscător.

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Asta mi-e meseria.

Baian își adună lucrurile și încuie. Bătrânul mergea înainte, ducând geanta lui Baian.

Merseră în tăcere, până ce dădură peste un templu mic, ascuns în spatele unei pădurici de bambus. Când cotiră pe cărarea îngustă ce ducea la poartă, Baian se opri deodată și privi înapoi.

„E tot pe urmele noastre”, își zise Baian.

Cineva îi urmărise tot drumul de la Shinagawa, dar nu prea se pricepea și Baian îi simțise prezența imediat. Era un bărbat uriaș, cu o pălărie cu boruri largi, care-i ascundea fața. Deși era îmbrăcat la modă, Baian putu să-și dea seama imediat că e un *ronin*.

Când Baian privi înapoi, omul se sprijinea de gardul unei case vecine, mimând cu nonșalanță nevinovăția.

Trupul lui Baian se încordă. Ca și Hikojiro, ucisese nenumărate persoane, bărbați și femei, în decursul întregii sale cariere, în momentul de față, însă, cineva - nu știa cine - vroia să-l omoare pe el.

Întorcându-se spre bătrânul servitor care-l aștepta, Baian văzu că și el se uita cu neliniște spre *ronin*.

„Bătrânul știe cine e,” realizează Baian.

Părea normal să-ți închipui că *roninul* avea o legătură oarecare cu templul. Baian se întreba dacă asta avea de-a face în vreun fel cu pacientul lui.

— Să mergem, îi spuse servitorului, urmându-l apoi pe

cărarea ce ducea la intrarea în templu.

Toate clădirile din curtea templului, de la poarta și turnul cu clopot până la clădirea principală și locuințele preoților, erau acoperite cu stuf, ceea ce le conferea un aspect plăcut, rural. În această parte a regiunii erau case puține și templul se ridica singuratic, în mijlocul câmpurilor. Fusese construit acum o sută optzeci de ani, ceea ce însemna mult după standardele din Edo.

Pacientul zăcea într-o cameră întunecată, din spatele sălii principale. Era o tânără femeie. Un alt servitor și un preot tânăr erau cu ea.

Deși întuneric, în încăpere era cald și plăcut, iar mirosul de medicamente plutea în aer. Baian începu consultul.

— De ce a fost lăsată să ajungă în starea asta? întrebă el.

Tânărul preot înclină capul și schimbă o privire cu bătrânul servitor, dar nici unul nu răspunse.

— E mare păcat.

Fata avea o piele minunată, foarte palidă, dar era în așa hal de subțire, încât trupul i se topise până la piele și os. Avea o mulțime de vânătăi pe sâni și pe abdomen. Cineva îi pusese alifie pe sâni și-i dăduse medicamente, dar rănila erau mult prea grave pentru ca asta să aibă vreun efect. Nu știa de ce nu chemaseră un doctor mai devreme, dar își dădea seama că existase precis un motiv serios.

Pacienta avea și o mulțime de leziuni interne grave, care îi pricinuiau dureri mari. Se încrunta și închidea ochii strâns în timp ce Baian o examina.

De fiecare dată când el întreba dacă doare, ea răspundea printr-o înclinare ușoară a capului. Când îi palpa rănila cu degetele, un geamăt surd îi scăpa de pe buze, în clipa când nu mai putea suporta durerea.

Baian scoase ácele și începu să-i îngrijească rănilile. Munci mai multe ore. Când termină, era nădușit din cap până în picioare. După tratament fata reuși să adoarmă. Baian auzi un fluierat de admirație venind din spate. Întorcându-se, văzu că tânărul preot și servitorul plecaseră și un preot mai în vârstă, cu o barbă lungă și albă, îngenunchease pe podea, în spatele lui. Baian ghici că era, probabil, abatele templului.

— Îți mulțumesc din suflet pentru toi ce ai făcut, spuse bătrânul închinându-se adânc în fața lui.

— Cum de ai auzit de mine?

— Te-a recomandat abatele de la templul Sofukuji.

Sofukuji era lângă casa lui Baian. De fiecare dată când era bolnav, bătrânul abate refuza să fie tratat de altcineva în afară de Baian.

— Abatele mi-a vorbit foarte frumos de firea și de priceperea dumitale ca medic, așa că m-am gândit să risc și să te chem.

— Să riscați?

— Da.

Bătrânul preot nu s-a străduit prea mult pentru a-i adormi bănuielele. Baian știa că e vorba de un secret, de aceea nu întrebă nimic. N-avea nici o legătură cu el; singura lui grijă era să se asigure că fata se însănătoșește cum trebuie. Când părăsi camera bolnavei, se întoarse spre abate zicând:

— Nu voi spune nimănui despre asta.

Bătrânul preot aprobă grav, apoi se înclină din nou, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

Baian ieși urmărit de privirile tânărului preot și ale servitorului. Ajungând la poarta templului, zări pentru o clipă vârful unei pălării de pai, pe când posesorul ei se pitea

după turnul clopotului.

„Este *roninul*. Tot mă mai urmărește.”

Prefăcându-se că n-a observat, Baian ieși pe poartă. Când ajunse la capătul cărării, în loc s-o ia la stânga spre casă, o luă la dreapta.

Dădu colțul, se uită în urmă să vadă dacă nu venea nimeni, apoi o rupse la fugă. Când prinse suficientă viteză, sări peste zidul unei case din apropiere. Ramurile unui copac bătrân se întindeau peste zid și-i ofereau o ascunzătoare ideală.

Era o zi noroasă de iarnă și asfințitul era aproape.

Deodată apăru *roninul*. Presupunând că Baian se ducea acasă, coti la stânga în direcția drumului principal.

Baian îl urmărea din ascunzătoria de pe creasta zidului și de îndată ce omul dispăru, sări jos, în stradă.

„Acum e rândul meu.”

S-au inversat rolurile

Cel mai scurt drum al lui Baian spre casă ar fi fost spre sud, prin Shirogane, până la drumul îngust ducând la Shinagawadai. *Roninul* nu și-a dat seama că l-a pierdut pe Baian până a ajuns la drumul mare. Atunci s-a oprit o clipă și a privit în jur. Nu părea foarte necăjit că și-a pierdut prada și după puțin timp se întoarse și o luă înapoi pe unde venise.

Baian văzu toate astea de pe o străduță situată între două magazine. După ce *roninul* trecu, începu să-l urmărească.

Acum era întuneric, ceea ce făcea urmărirea mai ușoară

și, în același timp, mai dificilă, pentru că, deși Baian era mai greu de văzut, prada sa n-avea nici o lanternă și nu-și putea permite să lase distanță prea mare între el și *ronin*.

Omul înainta fără să arunce măcar o privire înapoi. O ținu așa până la capătul drumului, apoi o luă la stânga, spre Jumokudani.

„Nu se poate!” își spuse Baian. Dar oricât de greu îi venea, nu-și putea scoate din cap ideea că acesta era omul pe care Hikojiro fusese plătit să-l omoare. Tot ce-i spusese Hikojiro despre *ronin* părea să se potrivească. El se îndrepta chiar spre locul unde Hikojiro îi spusese că locuiește. „Asta nu-i posibil”, își spuse Baian din nou.

În ciuda tuturor eforturilor, bănuiala lui Baian se adevăra din ce în ce mai mult. În sfârșit, îl văzu pe omul cel voinic intrând într-o colibă din codrul de la Jumokudani. Nu aprinse nici o lampă după ce intră.

Baian își croi drum prin pădure spre locuință. Avu grijă să nu facă nici un zgomot care ar fi putut să-i trădeze prezența.

„Mă întreb ce se întâmplă. Hikojiro fusese plătit ca să-l ucidă pe acest *ronin*. De ce mă urmărește pe mine?”

Dacă omul aflase, nu se știe cum, că Hikojiro plănuia să-l omoare, ar fi fost normal să-l supravegheze pe acesta, dar de ce s-ar fi încurcat și cu Baian?

„Nu pot să cred că ar exista doi indivizi ca el care locuiesc pe aici - ceea ce înseamnă că el trebuie să fie ținta lui Hikojiro”, făcea Baian speculații. „Dar eu ce-ar trebui să fac acum? Oricum, cred că o să încerc să arunc o privire la chipul lui, ca să fiu sigur.”

Omul tot nu aprinsese lampa, așa că Baian nu era prea convins că va reuși măcar și-atât. Se furișă fără zgomot spre colibă și văzu că nu era decât o singură intrare.

Un vânt rece şuiera printre crengile copacilor și Baian ar fi putut jura că a auzit o voce. Vântul se potoli și de această dată vocea se auzi limpede:

— Scuză-mă! Tu, cel de afară, strigă omul din casă.

Baian nu se mișcă din ascunzătoare și nu răspunde.

— Și tu ești voinic. Cred că-ți vine greu să stai așa ghemuit.

Baian tot nu răspunde nimic.

— Nu te speria, n-am vrut să-ți fac nici un rău urmărindu-te azi după-masă. Te rog să mă ierți.

Omul vorbea în șoaptă, dar cuvintele lui ajungeau clare până la Baian.

— Voiam să văd cu ochii mei ce fel de om ești. Înainte de a ajunge s-o tratezi pe fata de la templu.

— De ce? Întrebă Baian, vorbind pentru prima oară.

— Te-am pierdut la jumătatea drumului, dar voiam să te urmăresc până acasă.

— De ce? Întrebă Baian din nou.

— Pentru mine ar fi cam neplăcut dacă ai spune lumii ce ai văzut azi.

— Zi mai departe.

— Când am ajuns la jumătatea drumului, mi-am dat seama că sunt urmărit și am ghicit că e vorba de dumneata. Totuși, de ce nu vrei să vii înăuntru? N-am nimic de câștigat dacă te mai țin în întuneric și s-ar putea ca fetei să-i folosească dacă află ceva mai despre ea.

— În cazul ăsta vin înăuntru.

— Îmi pare rău că n-am putut aprinde lampa, chiar dacă aș fi vrut.

— Pentru mine n-are importanță.

Luând această hotărâre, Baian se ridică și intră în casă.

Petrecu noaptea în casa *roninului*. Nu dormi deloc,

ascultându-i povestea până ce zorii începură să lumineze cerul. În cameră nu mai era altceva decât saltele pentru dormit și *sake*, iar *roninul* le împărți pe amândouă cu Baian. Au stat așa, înfășurați în cuverturi, bând în timp ce vorbeau. A doua zi devreme Baian se întoarse acasă la Shinagawadai.

Când Oseki veni de dimineață, îl găsi pe Baian îmbrăcat, gata să plece.

— Nu vin acasă două sau trei zile, îi spuse el plecând.

Merse pe jos până la răscrucea drumurilor principale, unde luă un palanchin.

— La Asakusa, cât se poate de repede, spuse el, dând cărașilor un bacșiș zdravăn.

Ei porniră cu toată viteza și puțin mai târziu ajunseră în fața casei lui Hikojiro. Acesta mai era încă acasă.

— Hiko! Mi-era teamă că ești plecat, zise Baian, ușurat că și-a găsit prietenul.

— Tocmai voiam să ies ca să-l mai supraveghez pe *ronin*.

— Știe că l-ai urmărit noaptea trecută.

— Cum? De unde știi tu asta?

— M-am întâlnit cu el azi-noapte.

— Baian, dar tu...

— Ai dreptate, te cam trec fiorii când te uiți la el. Arată ca o broască râioasă uriașă. Dar niciodată să nu judeci omul după aparențe - e de fapt un om de treabă.

— Dar cum...?

— Îți aduci aminte ce-mi spuneai că ți se pare a semăna cu vestitul tâlhar Ishikawa? Ei bine, nu te înșelai prea mult. Prenumele lui e într-adevăr Ishikawa.

— Cum?

— Îl cheamă Tomogoro.

— Ce-i cu toate astea, Baian?

— M-a lăsat cu gura căscată, să știi.
— Hai, dă-i drumul. Ce-a fost în mintea ta?
— Poți să-mi dai mai întâi ceva de mâncare? M-am grăbit să vin încoace și n-am luat micul dejun. Mor de foame.
— Bine, stăm de vorbă după aceea.
Hikojiro nu părea să se simtă deloc în largul său când se duse în bucătărie. Încălzi supă, sparse două ouă într-un vas și aduse totul pe o tavă, cu garnitură de orez și murături.
— E destul?
— Destul? Un adevărat festin!
Baian puse ouăle peste orez și înghiți tot conținutul castronului într-o clipită. Mâncă al doilea castronel cu orez ceva mai încet, cu supă și murături.
— Ai și niște ceai?
— Hai, spune-mi povestea.
Mai târziu cei doi se duseră la restaurantul Izutsu, în camera folosită de obicei de Baian, și băură *sake* în timp ce stăteau de vorbă.
La căderea serii, Hikojiro se sculă să plece.
— Pe mâine atunci, spuse el și-și croi drum spre casă.

Povestea lui Kyubei

A doua zi dimineață, vremea era frumoasă când Baian se trezi în camera sa de la Izutsu, Omoto nu mai era în pat lângă el. Se culcau prima dată după șase luni. Nici măcar n-o chemase; cum se lăsase întunericul, ea venise direct în camera lui.
— Nu mai puteam aștepta, spuse Omoto. În ultimele șase luni nu m-am gândit decât la tine.

— Am fost plecat.

— Am auzit.

Omoto, care fusese durdulie cândva slăbise și acum era aproape subțire.

— Ai avut vreo legătură cât am fost eu plecat?

— Mi-ar fi plăcut, dar nu sunt genul ăsta de femeie.

Se întinse șovăitoare, îl îmbrățișă și-l mușcă ușor de lobul urechii. Nu rămăsese aceeași de când Baian se culcase prima oară cu ea și bucătăria restaurantului unde lucra era plină de bârfe.

Patul era încă încărcat de mirosul ei și de parfumul uleiului ei de păr. Baian se ridică și-și plesni una peste frunte. Aproape că uitase de pacientul de la Jozaiji. Sărind din pat, bătu din palme ca s-o cheme pe Omoto.

— Vreau să chemi un palanchin ca să mă ducă la Shirogane. Nu fii îngrijorată, mă întorc repede.

Își dădu seama că-i lipsise trupul cald, moale, al lui Omoto, cât fuseseră despărțiți. De obicei prefera femeile mai tinere, dar mai nou, ele nu-l atrăgeau ca înainte.

Cam pe la ora la care Baian plecă de la Izutsu, Kyubei îl chemă pe Hikojiro în camera lui privată, de la restaurantul Tamaya.

— Eram prin apropiere și m-am gândit să trec să văd cum mai merge treaba, spuse Kyubei. Ai apucat să-l vezi, Hikojiro?

— Da, puțin.

— Pare o treabă grea?

— Da, n-o să fie ușor.

— De asta am și venit. Nu contează cum, important e s-o faci. Cunoști procedee pe care eu nici nu mi le închipui, nu-i așa?

Cum rămase singur cu fata, Baian îngenunche și-i șopti la

ureche.

— Te cheamă Ochie, nu-i așa?

Surprinsă, fata făcu ochii mari.

— Fii liniștită, Tomogoro mi-a povestit tot.

— El...

— Să nu spui nimănui nimic, bine? Tomogoro e în siguranță, nu-ți face griji din cauza lui.

— Dar...

— Acum trebuie să dormi, ești încă foarte slăbită.

Începu să-i șteargă transpirația de pe corp cu un prosop alb de bumbac.

„După încă două săptămâni de tratament,” se gândi Baian, privind la trupul ei slăbit, „ar trebui să-și recapete pofta de mâncare. După aceasta, nu va trece mult și va lua în greutate, iar trupul îi va fi așa cum trebuie să arate la douăzeci de ani.”

Când plecă din templu, abatele se înclină din nou și, înclinându-se la rândul lui, destul de încurcat, Baian se grăbi să iasă.

Exact când Baian părăsea templul, Kyubei avea o întâlnire secretă cu un samurai bine îmbrăcat, la un restaurant în cartierul de plăceri Yanagibashi. Doi servitori sosiseră împreună cu samuraiul, dar li se ordonase să aștepte în altă cameră.

Samuraiul purta o glugă când intră în cameră, dar o scoase dezvelindu-și fața. Era un bărbat înalt, cu o înfățișare arogantă, de vreo patruzeci și cinci de ani. Avea sprâncene subțiri deasupra unor ochi mari, pătrunzători, un nas acvilin și o gură destul de mare, cu buza de jos proeminentă.

— Pot să garantez că treaba va fi făcută până la sfârșitul

anului, stăpâne, spuse Kyubei, cu o închinăciune plină de respect.

— Ar fi și cazul.

Samuraiul era lordul Shimada, unul din cei zece consilieri personali ai shogunului și deci o persoană deosebit de puternică în regiunea respectivă. Deși prin naștere rangul nu-i era deosebit de înalt, slujba sa de consilier al shogunului însemna că poate ajunge la o poziție cât se poate de importantă în societate. Chiar și cei mai mari demnitari de la curtea shogunului se fereau să-l supere.

— Ce fel de om ai trimis pe urmele lui Ishikawa? Întrebă Shimada.

— Fiți liniștit, înălțimea voastră. Lăsați pe mine.

— Dacă mai ai nevoie de bani, pot să-ți mai dau, dar trebuie ca Ishikawa să moară cât mai repede, spuse el arogant. Dacă faci treabă bună, ai să vezi ce generos pot fi.

— Mulțumesc, luminăția voastră.

Shimada putea să-i dea lui Kyubei un monopol pentru furnizarea tuturor persoanelor care urmau să lucreze cu contract pentru guvern. Suma de bani implicată era suficientă pentru a-l incita chiar și pe Kyubei.

— Sper că-ți dai seama în ce situație mă aflu.

— Desigur, stăpâne.

— Din cauza asta nu-mi pot permite nici o greșeală. Atâta timp cât Ishikawa rămâne la Edo nu pot face, eu însumi, nimic. Bineînțeles că dacă ar pleca să se ascundă altundeva în țară, aș putea să-i vin de hac fără ajutorul tău.

— Înțeleg perfect, stăpâne.

— Stă la Edo numai ca să-mi facă în ciudă.

Chipul i se schimonosi de furie și bătu furios cu evantaiul în marginea vasului cu mangal:

— Îl urăsc. Nu mai vreau să trăiască nici măcar o zi în

plus.

— Lăsați totul în seama mea, luminăția voastră.

După puțină vreme, Shimada plecă, cu fața ascunsă din nou de glugă. Făcu semn palanchinului lăcuit, ce aștepta mai la o parte, și porni spre conac.

În dimineața următoare, Hikojiro apăru în fața casei lui Baian.

— L-am găsit pe unul dintre servitorii lui Shimada într-o casă de joc. După ce i-am dat să bea câteva pahare și i-am împrumutat niște bani, a devenit foarte vorbăreț.

— Zău?

— Da, și am reușit să scot de la el toată povestea.

— Ce poveste?

— Se pare că lordul Shimada e foarte vicios. Nu-i în stare să-și stăpânească poftele și adesea iese travestit și atacă chelnerițele din restaurante.

— Înțeleg.

— Am mai aflat și altceva care ar putea să ne fie de folos.

— Ce?

— Pe 28 ale acestei luni e aniversarea morții tatălui său.

— Da?

— Da, e îngropat la templul din Hijiri și, dacă Shimada nu e obligat să stea lângă shogun, ia parte întotdeauna la o slujbă în memoria tatălui său, în acea zi.

— Pe 28, zici?

— Exact.

— Ai de gând să duci treaba la bun sfârșit?

— Nu mai am de ales.

— Zilele astea se pare că am muncit majoritatea timpului pe gratis.

— Da. Îmi pare rău că trebuie din nou să te amestec în

treburile mele.

— Trebuie să fim foarte siguri de asta înainte de a ne apuca.

— Știu, dar n-avem încotro.

A doua zi, Ishikawa a dispărut din casa din Jumokudani.

A trecut o săptămână. Baian, îngrijindu-și toți pacienții, muncea ca un nebun.

— Ce bine că ai revenit la vechea dumitale meserie, doctore, spuse Oseki. Asta mă face să vin cu plăcere să lucrez aici zilnic.

— Minunat! N-aș putea trăi o singură zi fără dumneata!

— E o alinare pentru inima unei femei bătrâne să audă așa ceva, chiar dacă nu vorbești serios. Am o idee - ce-ar fi să vin diseară pe furiș să te văd - să fim numai noi doi?

— Mi-ar plăcea grozav, dar trebuie să mă gândesc la reputația dumitale.

Hikojiro pleca de acasă aproape zilnic și nu se întorcea până la căderea nopții. Într-o seară, pe la opt, un băiat de la restaurantul Tamaya apăru în ușă.

— Kyubei vrea să te vadă.

— Spune-i că vin imediat.

Avea capul proaspăt ras și acoperit cu o pălărie de pânză galben-verzuie. Își pusese un fular alb de mătase la gât și arăta ca un doctor bogat.

Conduse palanchinul pe podul Ryogoku, spre malul de est al râului.

— Merg restul drumului pe jos, mulțumesc.

Așteptă până când palanchinul dispăru din vedere, apoi traversă râul înapoi spre Asakusa. Ducea un pachetel sub braț.

Baian se duse la Yanagibashi, la restaurantul Kameya.

— Pot să vă deranjez pentru puțin *sake* și ceva de mâncare? întrebă, strecurându-i fetei un bacșiș gras. Tocmai treceam pe aici, sper că nu-i deranj prea mare.

Își scoase sandalele scumpe în fața ușii.

Deși la Kameya nu erau serviți de obicei trecătorii ocazionali, erau totdeauna gata să facă o excepție pentru unul cu averea și poziția socială aparente ale lui Baian.

Fu condus într-o cămăruță de lângă grădină, unde comandă un prânz ușor. Când mâncarea sosi, bău supa și sorbi puțin *sake*, punând restul într-o cutie pe care o adusese cu el. Nu putea mânca mult de teamă că aceasta ar putea împieta asupra trebii pe care venise s-o facă.

Puțin mai târziu, Baian îl văzu pe Kyubei care era condus spre o cameră din partea opusă a grădinii. Era mulțumit pentru asta, fiindcă îl scutea de corvoada de a-l mai căuta.

După puțin timp se ridică și ascunse pachetul într-un dulap. Își puse o pereche de sandale de grădină și traversă spre camera lui Kyubei. Nimeni nu-l observă.

Înăuntru, Kyubei îl aștepta cu nerăbdare pe Hikojiro. Baian întredeschise ușa fără zgomot și se strecură înăuntru.

— Cine ești? Ce vrei? întrebă Kyubei punând deoparte cupa de *sake*.

— Hikojiro m-a trimis, răspunse Baian, traversând distanța dintre ei și așezându-se lângă Kyubei. Am ceva confidențial să-ți spun.

— Hikojiro? repetă Kyubei, întorcând capul spre el.

Pe când făcea asta, mâna dreaptă a lui Baian se întinse, îl apucă de gât și apăsă un nerv vital.

Kyubei alunecă în inconștiență, cu un scâncet slab. Baian luă din kimono un ac pe care îl băgă între dinți. Pusese un inel de piele pe deget înainte de a intra în cameră. Scoțând

acul din gură, îl înfipse în ceafa lui Kyubei, împingându-l până atinse creierul. Kyubei se răsuci o dată, apoi rămase nemișcat. Nu era nici un strop de sânge nicăieri.

Baian se întoarse în camera lui, scoase pachetul cu mâncare din dulap și cheamă chelnerița să plătească nota. Pe când pleca de la restaurant, primii fulgi de zăpadă începuseră să cadă.

Cu o oră mai devreme, Hikojiro apăruse în biroul lui Kyubei de la Mikawacho.

— Aș vrea să-l văd pe Kyubei cât mai repede. E urgent, spuse el funcționarului.

— Mă tem că pentru moment lipsește.

— Unde s-a dus?

— Nu știu, dar zicea că se întoarce peste vreo două ceasuri.

Funcționarul nu părea să știe de întâlnirea lui Kyubei cu Hikojiro.

— Atunci îl aștept, dacă nu deranjez.

— Sigur, dacă doriți, spuse el, dar în mintea lui era: ce-o fi vrând de la șefu'? E doar un meșter care face scobitori, nu prea are ce căuta aici.

După ce a așteptat cam o oră, Hikojiro se ridică.

— Mai vin eu mai târziu.

— Vreți să lăsați vreun mesaj?

— Nu, spune-i numai că am fost aici.

Știa că trupul lui Kyubei fusese deja găsit și că la restaurant era o confuzie totală, dar el putea dovedi că nu se aflase în apropierea locului crimei la ora asasinatului.

Punând totul cap la cap

La opt, în dimineața următoare, lordul Shimada a ieșit din reședința sa în palanchinul oficial pentru a face o vizită la templul familiei și a se ruga pentru sufletul tatălui său. Era urmat de fiul lui, de patru însoțitori și doi servitori. El venea întotdeauna la templu la aniversările morților străbunilor, dacă nu trebuia să-l asiste pe shogun.

Edo era acoperit cu un strat subțire de zăpadă, dar ninsoarea se opriese înainte de a se depune cum trebuie. Cerul era întunecat și apăsător, iar aerul foarte rece.

În afară de faptul că era foarte ambițios, lordul Shimada era și nestăvilit în poftele sale sexuale. Într-o zi dăduse peste nevasta servitorului său - a cărei familie o slujea pe a sa de mai multe generații - o târâse într-o magazie și o violase. Nefiind în stare să-și revină după nefericita întâmplare, ea se spânzurase. Pe vremea aceea avea patruzeci și cinci de ani și nu era deosebit de atrăgătoare, ceea ce demonstra gradul înalt de depravare al lui Shimada.

Servitorul pretinsese că nu știe ce s-a întâmplat, nu din loialitate, ci pur și simplu fiindcă nu avea curajul să-și înfrunte stăpânul.

Apoi, Shimada dăduse de fiica servitorului, Ochie, și o silise să intre în magazie. Ochie începuse să se zbată și atunci Shimada o bătuse crunt înainte de a o viola, lăsând-o apoi încuiată în magazie.

Ishikawa Tomogoro o salvase scoțând-o de acolo și ducând-o în brațe.

În noaptea aceea, în casa din Jumokudani, Ishikawa îi

spusese lui Baian toată povestea.

— M-am născut într-o familie de vază, dar tatăl meu era jucător de noroc împătimit. De aceea mama a suferit mult înainte de a muri. Puțin după moartea ei, au ajuns la urechile autorităților zvonuri despre datoriile de joc și bătăile la care lua parte tata și, în consecință, am fost depozitați de rang. La scurtă vreme tata s-a sinucis aruncându-se în râu. Eu am fost luat de un preot de la Jozaiji.

Mi-a plăcut să mă bat cu sabia încă din copilărie. Deoarece am dovedit unele aptitudini, abatele a reușit să-mi găsească o slujbă la lordul Shimada. Când Shimada a aflat de talentele mele, a început să mă ia peste tot ca să-l păzesc, dar după ce mi-am dat seama ce fel de om era cu adevărat, am început să mă scârbesc.

Când a violat-o și aproape că a omorât-o pe Ochie, n-am mai putut sta deoparte. Am dus-o pe Ochie la templu și am venit să locuiesc aici, provocându-l pe Shimada prin prezența mea. Voiam să mă bat cu el și eram conștient că nu se poate duce la poliție fără să-și distrugă cariera.

De două ori a trimis spadasi să mă omoare, dar i-am ucis pe amândoi. De curând, un om cu înfățișare ciudată își tot face veacul pe lângă casa mea, dar nu mă tem. Mă voi bate cu toți până voi ieși învingător.

Shimada află curând unde se ascundea Ochie, dar era înconjurată de preoți. Nu-i putea face nimic fără să intre într-o încurcătură și mai mare, astfel că hotărî să înceapă prin a scăpa de Ishikawa. Atunci a intrat în legătură cu Kyubei.

După slujba de pomenire pentru strămoși, lordul Shimada se duse la toaletă. În templu era deosebit de frig și simțea

nevoia să se ușureze înainte de a porni înapoi spre conac. Cunoștea clădirea bine și o luă pe coridor fără călăuză.

După ce termină, deschise ușa, dar calea îi era barată de un uriaș îmbrăcat în veșminte preotești.

— Scuzați, spuse preotul, înclinându-se politicos.

Când Shimada trecu pe lângă el, scoase un strigăt slab și înțepeni, în timp ce Baian își continuă drumul de-a lungul coridorului, fără a privi înapoi.

Baian împlântase adânc un ac în creierul lui Shimada. La vremea când cadavrul a fost găsit, el își dezbrăcase veșmintele de preot și urca dealul din spatele templului.

În ultimii trei ani, Baian mersese la un restaurant vestit din Akabane ca să mănânce tradiționalii tăiței de Anul Nou. Anul acesta îl invitase pe Hikojiro să-l însoțească. Hikojiro sosi la casa lui Baian puțin după prânz, dar înainte ca ei să pornească spre restaurant, bătrânul servitor și unul din preoții de la Jozaiji sosiră cu un pachet mare.

— Nu-i mare lucru, dar mă tem că e tot ce putem noi să ne permitem, explică preotul.

Scoase o scândură mare pentru frământat aluatul, un făcăleț, o grămăjoară de făină de hrișcă și câteva lămâi chinezești aromate.

Baian și Hikojiro rămăseseră cu gura căscată, în timp ce servitorul și preotul se duceau în bucătărie. Preotul rulă aluatul apoi îl tăie în fâșii subțiri, cu un cuțit mare, făcând niște tăiței perfecți.

— Restul îl lăsăm pe seama dumneavoastră.

— Așteptăm cu nerăbdare să vă vedem în anul ce vine.

Spunând acestea, cei doi plecară, fără ca Baian și Hikojiro să fie în stare să scoată vreo vorbă.

— Asta da surpriză!

— Da, cel puțin nu mai trebuie să facem atâta drum până la Akabane.

— A fost foarte frumos din partea lor.

— Oricum, după cum au zis chiar ei, acum e treaba noastră, nu, Baian?

Cei doi începură să muncească și, mai târziu, în aceeași seară, se așezară în fața a două porții de tăiței aburinzi.

— E grozav!

— E un mod de preparare specific ținutului. Nu m-aș mira dacă abatele ar fi din Shinsu - locul e vestit pentru tăiței de acolo - deși, acum că mă gândesc la asta, n-avea nici un pic de accent.

— Treaba asta ți-o las ție, Baian.

— Cred că și Ishikawa mănâncă tăiței la templu acum. Iar Ochie ar trebui să se simtă suficient de bine ca să guste și ea.

— Ce crezi că o să se întâmple cu ei?

— Cred că ar trebui să se ducă la Kyoto. Știu acolo niște oameni care pot avea grijă de ei. După vreo doi ani, se pot întoarce în siguranță la Edo.

— Dar după treaba asta, iar îți sunt dator.

— Deloc, întotdeauna serviciu contra serviciu.

— Aș vrea să mor pentru tine, într-o zi.

— Termină cu prostiile.

— De ce crezi că lordul Shimada a făcut una ca asta? Un om de rangul lui?...

— Bănuiesc că așa s-a născut - altfel de ce ar fi violat-o pe nevasta servitorului? Oamenii născuți răi sunt cel mai de temut. Ei nici nu-și dau seama că fac rău. E un fel de boală, dar una pe care n-o pot vindeca nici eu, cu ácele mele. Dacă l-ai fi văzut rugându-se în templu, n-ai fi crezut niciodată că e în stare de așa ceva.

Căzu întunericul. Cei doi beau, bucurându-se de liniștea nopții, până ce aceasta fu brusc sfâșiată de sunetul clopotului de Anul Nou de la templul vecin.

— Hiko!

— Ce-i?

— Am reușit să mai supraviețuim un an.

— Dar anul viitor?

— E destul de cald în cameră?

— Da, e foarte bine.

— Poți să dormi unde te afli, dacă vrei.

— Păi...

— A început iar să ningă și de data asta cred că zăpada o să se așeze. De ce nu rămâi aici de sărbători?

— Cred că voi face chiar cum spui tu!

CUPRINS

DOUĂ SOȚII.....	3
Regulile jocului.....	8
O după-amiază cu Omoto.....	13
Târgul.....	17
Vizitatorul de noapte.....	20
Povestea lui Baian.....	23
ASASINUL NESIGUR.....	28
Fiertură de moluște.....	30
Alegerea lui Hikojiro.....	33
Sfatul lui Kinzo.....	36
Povestea lui Otoki.....	39
Vizită la domiciliu.....	40
Chelnerița tăcută.....	44
Moarte subită.....	47
PATRU ASASINI.....	51
Ascunzătoarea lui Baian.....	53
Secretarul lordului Arima.....	56

Jucătorul de noroc.....	59
Norocul lui Hikojiro.....	61
Stratagema.....	66
Omon.....	70
Oaspeți neinvitați.....	74
Ultima cină a lui Ito.....	77
O CĂLĂTORIE TOAMNA.....	80
Povestea lui Hikojiro.....	83
Urmărirea.....	88
Bănuiala lui Baian.....	91
Povestea lui Mineyama.....	94
Oferta lui Kikueemon.....	97
Povestea celor doi frați.....	102
Îndepărtarea treptată a adversarilor.....	105
Răzbunarea lui Hikojiro.....	109
SĂ-L LĂSĂM ÎN PLATA DOMNULUI.....	114
Ciuperci fierte în abur.....	116
Un noroc neașteptat.....	118
Soarta lui Kaneko.....	121
	165

Dragoste interzisă.....	123
O schimbare de plan.....	127
Moartea pândește în noapte.....	130
TĂIȚEI DE ANUL NOU.....	133
Oferta lui Kyubei.....	135
O cină de iarnă.....	138
Pacientul misterios.....	141
S-au inversat rolurile.....	145
Povestea lui Kyubei.....	149
Punând totul cap la cap.....	156